

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

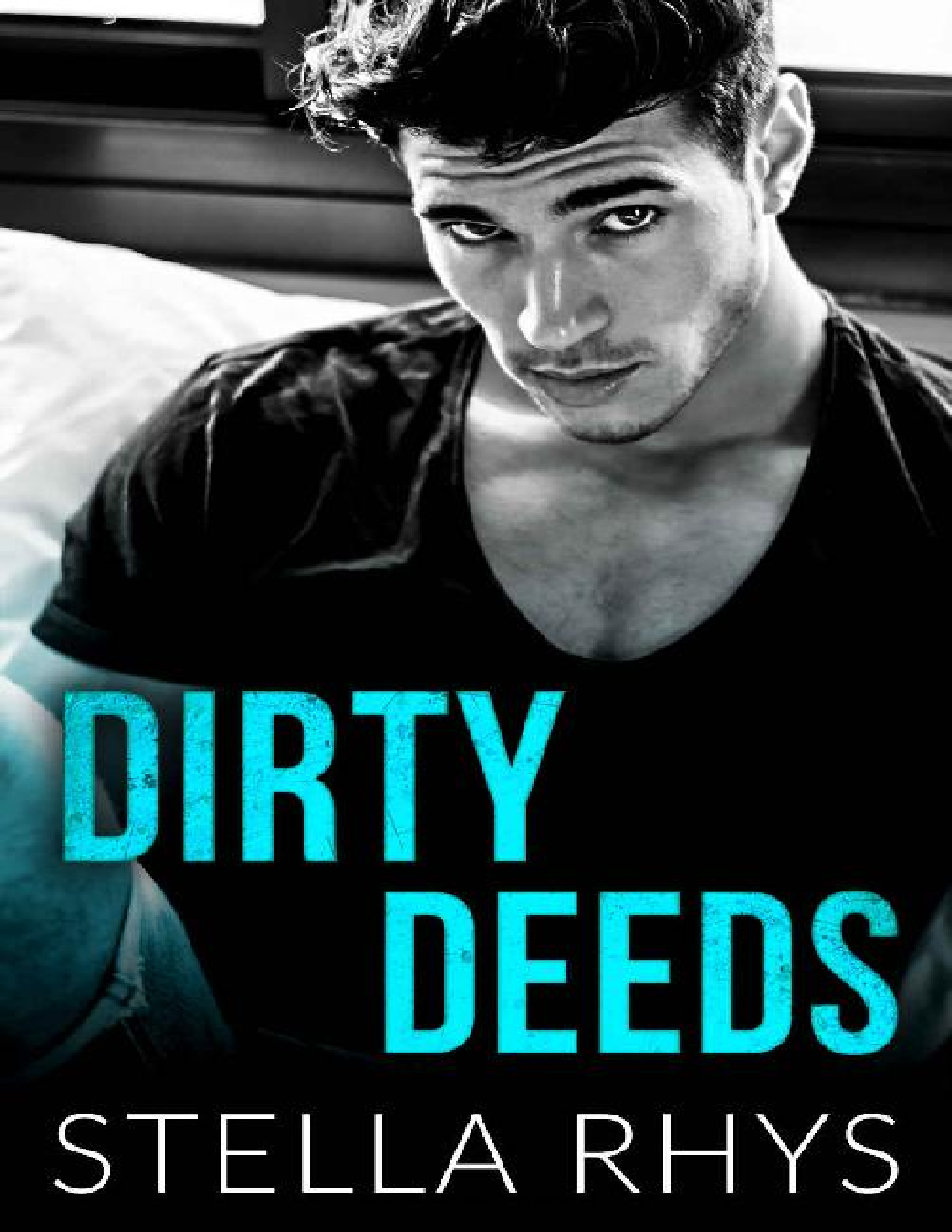
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DIRTY DEEDS

STELLA RHYS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

İçindekiler

Önsöz
Epilog
Telif hakkı
Adanmışlık
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Dirty Deeds'i okuduğunuz için teşekkürler!

Teşekkürler

Stella ile iletişime geçin.

KÖTÜ PATRON

KİRLİ İŞLER

Stella Rhys

İÇİNDEKİLER

Telif hakkı
Adanmışlık
Önsöz

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Epilog

Dirty Deeds'i okuduğunuz için teşekkürler!

Teşekkürler

Stella ile iletişime geçin.

KÖTÜ PATRON

PİS İŞLER

Telif hakkı © 2018 Stella Rhys'e aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Vivian Monir

*Mandy'ye ithaf edilmiştir.
Sen harikasın!*

ÖNSÖZ

ALY

Başkalarının onda ne gördüğünü anlamaya çalıştım.

Eminim önce boyları dikkatlerini çekti. 1.88 metrelik saf atletik kas kütlesi mutlaka ilgi çekecekti. Bunu anladım.

Saçlarıyla yaptığı o aptalca şeyin tüm kızları ve hatta öğretmenleri bile mest ettiğini anladım. Tabii ki, orada tam olarak ne yaptığının farkında olmadığına ikna olmamıştım. Yani, kim biriyle konuşurken iki elini birden yavaşça saçlarının arasından geçirir ki? Bu inanılmaz derecede şehvetliydi – özellikle de saçları her zaman yataktan yeni kalkmış gibi mükemmel bir şekilde dağılmış halde kaldığında.

Sonra bir de sesi vardı. Alçak ve biraz boğuk. Koyu saç, açık renk göz kombinasyonu da bir şeydi. Bunu anlamıştım.

Ama o çocuğun ne kadar adi bir herif olduğunu bir türlü kabullenemedim. Babalarımız en iyi arkadaşı ve Emmett Hoult ile büyüdüğüm için herkesin onda gördüğü çekiciliği anlayamadım. Ben sadece onların göremediklerini görebiliyordum.

Dünya Emmett'e baktığında, kendine güvenen, şeytani ve seksi birini görüyordu.

Kendini beğenmiş, şımarık, kibirli birini gördüm. Tipik bir Amerikalı sporcu.

Çocukluğumun her hafta sonunu ve tatilini birlikte geçirmek zorunda kaldığım çocuğu gördüm; aile albümlerimden bulabildiği en kötü fotoğrafların fotokopisini çekip, hoşlandığım kızın dolabına yapıştıran çocuğu.

Her şeyden paçayı sıyıran, kime şikayet edersem edeyim hiçbir şey olmamış çocuğu gördüm. Öğretmenler, antrenörler, hatta okul müdürü bile bana bir baş belası, onların canını sıkan bir diken gibi baktılar. Tek istedikleri Emmett Hoult'u huzur içinde sevmek, onun neşeli ve rahat tavrından tamamen büyülenmekti. En son istedikleri şey ise, sürekli şikayet eden ve kesinlikle antrenmandan atılmasına neden olacak, futbol takımının "kesinlikle göze alamayacağı" huysuz ve keyif kaçırıcı benle uğraşmak zorunda kalmaktı.

Annem ve babam bile onun her hareketini savundu.

Annem, "Bu sadece kardeşler arası bir rekabet," diyerek geçiştirirdi. "Birlikte büyüdünüz. Neredeyse aile gibisiniz. Ama birkaç yıl sonra Aly, eminim çok iyi anlaşıacaksınız."

Doğru. Birkaç yıl bekledim ve Emmett'in durumu daha da kötüleşti.

Lisede, annesinin onun kötü arkadaşlarını, kötü notlarını veya kötü davranışlarını benimkilerle karşılaştırdığı tek bir akşam bile yeterliydi ve bunun bedelini okulda bir hafta süren işkenceyle öderdim.

Takım arkadaşları koridorlarda bana kıkırdadılar. İkinci sınıfta saçımı berbat ettiğimde bana "Kel" lakabını taktı. Üçüncü sınıfa geldiğimde, ona tapmayan veya bana yaklaşmak için beni kullanmayan sadece üç arkadaşım kalmıştı ve bana -sadece eğlence olsun diye- hepsiyle birlikte olacağını, böylece şikayet edebileceğim hiçbir müttefikim kalmayacağını söyledi.

Ve tam olarak bunu yaptı.

Kısacası, çok az çaba sarf ederek Emmett Hoult tüm hayatımı ele geçirdi.

Evde babam, atletik başarılarından durmadan bahsederdi. Okulda ise her koridora ve sınıfa hükmederdi. Geceleri, yatak odamın mahremiyetinde bile, "gizemli bir şekilde" ortadan kaybolduğu arkadaşlarından gelen sürekli mesajlardan kaçamıyordum. Nelerin yanlış gittiğini anlamama yardım etmem için ağlıyorlardı ya da o hafta sonu Emmett ile görüştüğümüzde onlardan bahsetmemi rica ediyorlardı. Onunla bir daha asla görüşmeyeceğini, sadece beni sinirlendirmek için onlarla birlikte olduğunu anlamamış gibiydiler. Hatta çoğunun adını bile hatırlamıyordu.

Kısacası, çocuk tam bir pislikti.

O her zaman istediğini elde ederdi, çaba göstermesine gerek kalmazdı ve yaptığı saçmalıkların beni her gece ne kadar ağlattığının farkında bile

değildi. Ben tamamen perişan haldeyken, o kusursuz bir şekilde şanslı hayatına devam etti.

Bu yüzden ondan nefret ettim.

Bana yaptığı onca numaraya rağmen Emmett Hoult'tan nefret ediyordum. Ama şaşırtıcı bir şekilde, tüm bu saçmalıklar lise üçüncü sınıfın son haftasından önce olmuştu.

O hafta hayatımı gerçekten mahvetti.

İnanılmaz.

Evin içinde yürürken, "Elbette, onun 'yazlık evi' tam anlamıyla bir tatil köyüne benziyor," diye düşündüm.

Emmett'in East Hampton'daki evine on dakika kadar önce varmışım ama henüz etkisinden kurtulamamıştım. Emmett'in yazın sadece birkaç hafta sonu ziyaret ettiği, dört yatak odalı, altı banyolu bu rüya gibi şaheserin etkisinden kurtulmam biraz zaman alacaktı. Ciddi anlamda. Burası adeta Ralph Lauren Home reklamı gibiydi. Kendi şarap mahzeni, havuzu ve açık hava mutfak vardı. Hayatımda alabileceğim herhangi bir evden daha güzeldi, ama aslında sadece onun ikinci eviydi – canı istediğinde uğradığı bonus evi.

Bu herif işte. Yazlık evi böyleyse, şehirdeki dairesi nasıl bir şeydir acaba?

Emmett Hoult'un bugünlerde muhtemelen nasıl bir hayat sürdüğünü hayal ederken gülmek mi yoksa kaşlarımı çatmak mı istediğimden emin değildim. Yıllar boyunca, ebeveynlerimden Emmett'le ilgili bazı güncellemeler dinlemiştim, ancak onun şu anda tam olarak kim olduğuna dair net bir fikir edinmeme yetecek kadar bilgi edinmemiştim.

Doğrusu, bilmek istemiyordum.

Çünkü Emmett Hoult hakkında derinlemesine düşünmek beni genellikle kıskançlık, acı ve sayısız "ya şöyle olsaydı" sorusuna sürüklüyordu. Halının altına süpürdüğüm ve aslında sorun olmadığı halde iyi olduğumu kendime telkin etmeye çalıştığım tüm kötü anıları aklıma getiriyordu, bu yüzden konudan kesinlikle kaçınıyordum.

Ta ki şimdiye kadar.

"Şey... Aly?"

Evie, misafir odasında bana yetiştiğinde gözlerini bile kırpmadan, son bavulumu da arkasından içeri sürükledi. İçeriye doğru süzülürken gözleri daha da açıldı ve kapının önünde durarak, cibinlikli yatağımdan tutun da havuza bakan pencereyi çerçeveleyen yemyeşil, beyaz perdelere kadar her şeyi iyice inceledi.

"Yani... bir aile dostunun evinde kalacağınızı söylemişsiniz," dedi yavaşça, iri gözlerini bana dikerek. "Ve size şunu bildirmek istedim ki, burası bir ev değil. Burası bir bebek malikanesi."

Burnumu buruşturdum. "Biliyorum. Yani, seninle buraya gelmeden önce bilmiyordum ama inanılmaz derecede güzel bir şey olacağını hissetmiştim. Bu sadece... Emmett Hoult. Hayatı harika."

Evie, koridordaki banyoya girerken hayranlıkla, "Ondan nefret etmene şaşmamalı," diye mırıldandı. Nefes nefese kalışının yankısı, içerisinde oldukça büyük olduğunu tahmin etmemi sağladı. "Aly! Aman Tanrım, bu duş benim dairemde daha büyük!"

Koridordan banyoya geçerken kahkaha attım, içerideki mermer lüksü karşısında kaşlarım yukarı kalktı.

"Aman Tanrım, Emmett," diye mırıldandım kendi kendime, banyonun tam bir spa gibi olduğunu görünce. "Burada gerçekten güzel bir parti verebiliriz," diye homurdandım, tavana monte edilmiş duş başlığına ve su geçirmez hoparlörlere göz atmak için duş kapısını açarken.

"Ya da yaz boyunca banyona taşınmama izin verebilirsin," dedi Evie yatak odasına dönerken. "Yani Mike yokluğumu fark etmeyebilir bile," diye espri yaptı, ama yüzünü buruşturmasından kendi şakasının hiç de komik olmadığını anladım.

Mike, Evie'nin on aylık nişanlısı ve sekiz yıllık erkek arkadaşıydı. Sonsuza dek birlikte olmuşlardı ama son zamanlarda, hafifçe söylemek gerekirse, ilişkileri sallantıdaydı. Evie'nin beni yanına alamamasının sebebi tam olarak buydu. Küçük bir stüdyo dairede yaşıyor olmaları ve Mike'ın kesin bir şekilde hayır demesi bir yana, son günlerdeki gerilimleri zaten üçüncü bir ev arkadaşı gibiydi. Bir ilişkiyi yürütmek zaten yeterince zordu, bu yüzden evsiz halimle kanepelerinde yatmak zorunda kalmam kesinlikle bir yük değildi.

Evie'yi güldürmek için, "Şey, eğer bir gün duşa yastık ve yorgan koymamı istersen, seve seve yaparım," diye teklif ettim.

“Aslında teklifinizi kabul edebilirim. Yani, bu yaz hiç uğramayacağınızdan emin misiniz? Mesela, bir kere bile?”

"İnanın bana, anahtarları alırken annesiyle üç kere teyit ettim. Arkadaşlarının burada kaldığını, çünkü babasının sürekli şehir dışında olduğunu söyledi. Önümüzdeki üç hafta boyunca bir tatil köyünde kalacakmış. Sonra da yaz sonuna kadar Hawaii'deki evine gidecekmiş."

Evie hem şaşkın hem de tiksiniş bir ses tonuyla, "Aman Tanrım, bu adam ne kadar zengin?" diye sordu. "Ve geçimini nasıl sağlıyor?"

Emmett'in uzakta olup olmadığını teyit etmek için annesinin bana gönderdiği mesajları tekrar okurken, "Aslında hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım.

TEYZE AUDREY: Evet, önümüzdeki üç hafta Maldivler'de olacak! Ondan sonra gala var ve ardından İşçi Bayramı'na kadar Maui'de olacak! Ev tamamen senin. TEYZE AUDREY: Lütfen rahatla ve kendini evinde hisset – yaşadığın her şeyden sonra bunu hak ediyorsun!!

Şaka yapmıyordum.

Kendime acımayı pek sevmezdim ama geçen hafta, Sag Harbor'daki dairemi otuz dakikadan kısa sürede yerle bir eden elektrik yangınıyla başlayarak, beni gerçekten çok yıprattı.

Neyse ki, olay olduğunda kafedeydim. Ama ne yazık ki, yangın yirmi sekiz yıllık hayatım boyunca edindiğim neredeyse tüm kıyafetlerimi, kitaplarımı ve diğer eşyalarımı yok etti – eğer aklım tamamen bu haftalık işe odaklanmamış olsaydı, bu durum beni çok daha fazla üzerdi.

Esasen, yeni ve geliştirilmiş Stanton Aile Pazarı için çıkış haftamdı. Evie ve ben, babamdan iflas etmiş şirketi satın almak için tüm birikimlerimizi harcamıştık ve mevsimlik bir işletme olarak, ilk yılında sadece birkaç ay içinde kendimi kanıtlamam gerekiyordu. Bu yüzden stres yapmam gereken son şey, geceleri başımı nereye koyacağımdı.

İş yerime yakın, hızlı ve ucuz bir yer bulmam gerekiyordu.

Bu nedenle yazlık ev düzenlemesi yapıldı.

“Pekala.” Evie ellerini sertçe çırpı. “Şu yere hayran kalmayı bırakalım ve eşyalarımızı yerleştirmeye başlayalım. Odak noktamızı kaybetmemeliyiz – bu gece bir görevimiz var.”

Görev bilinciyle başımı salladım.

Öyle yaptık, çünkü bu hafta beklenmedik bir yangının yanı sıra, neredeyse ömür boyu süren uykusuzluk da bana karşı çalışıyordu. İki aydır geceleri üç saatten fazla uyuyamıyordum ve genellikle bitkin bir halde çalışmaktan memnun olsam da, yarın farklı bir hikayeydi. Yarın, işlevsel ve göze hoş gelen biri olmam gerekiyordu çünkü Hamptons dergisi kafe hakkında bir yazı yazmak için gelecekti.

Evie'ye göre, markamızı kişiselleştirmek için "güzel küçük yüzümün" fotoğrafını çekmelerine izin vermem gerekiyordu. Normalde fotoğraf çektirmekten hoşlanmasam da, bu girişim için neredeyse her şeyi yapardım, bu yüzden bu gece güzellik uykuma ihtiyacım vardı.

Üniversite yıllarından beri, huzursuz vücudumun tam ve sağlıklı bir gece uykusu çekmesini sağlamanın sadece iki kesin yolu vardı.

Eşyalarımın sonuncusunu da yerleştirmeyi bitirdiğimiz anda Evie, "Dans ve seks!" diye ilan etti. "Bu gece ikisini de yaptıracağım sana. Hazır mısın kızım?"

Boş valizlerimi devasa giyinme odasına doğru yuvarlarken homurdandım.

"Hayır, çünkü buna gerek yok. Sadece ikisinden biri olması yeterli ve ben dansı seçiyorum."

"Neden?" diye sızlandı Evie. "İkisini de yaparak daha güvenli bir yol izlemeyi tercih etmez miydin?"

"Hayır, çünkü dans ederken sadece kendime güvenmek zorundayım. Diğer seçenek asla garanti değil," diye belirttim. "Unutmuş olabilirsin, ancak çılgın, akıl almaz, iki kilo verdiğim türden bir seks sonrasında uyuyabiliyorum ve bunu bulmak her zaman kolay olmuyor."

"Aly. Temmuz ayında East Hampton'dayız. Bu kasaba şu anda A sınıfı oyuncuların ve profesyonel sporcuların yuvası – şu anda adeta seksi, fiziksel olarak formda erkeklerle dolup taşıyorsun," dedi Evie. "Ayrıca, bu dönemde aptal nişanlığımın iyi bir yanı varsa, o da halkla ilişkilerde çalışıyor olması. Yani, tüm o çekici ünlülerin gittiği yerleri bulmak onun işi."

"Pekala." diye güldüm, o da bana ödünç almam için elbiselerle dolu Madewell çantasını sincap gibi karıştırmaya başladı. "Peki, bu gece Brad Pitt veya George Clooney'i görürsem, kesinlikle tek gecelik bir ilişkiye giririm. Ama aksi takdirde, sadece dans edeceğiz. Tamam mı?"

"Brad Pitt ya da George – ne saçmalık? Bu adamlar 2009'dan beri yakışıklı değiller," dedi Evie, sinirli bir şekilde, bir sürü seksi elbiseyi

yatağıma fırlatarak. “Ve size garanti ederim ki ikisinin de artık altı kaslı karnı yok, sekiz kaslı karınlarından bahsetmiyorum bile.”

“Sekizli karın kası mı? Marvel çizgi romanları dışında kimsede var mı?” diye dalgın dalgın sordum, saçımı aynada topuzumu çözüp savururken. Saçım artık omuzlarımdan biraz aşağıya inmişti – benim standartlarıma göre uzundu ve uzun zamandır ilk kez sarıya dönmüştü. Bu yeni görünüme üç ay olmuştu ve hala alışamamıştım. Ama sonunda bendim – gerçek ben – bu yüzden şimdilik çok seviyordum.

“Evet, sekizli karın kası kesinlikle nadir bir şey,” diye kabul etti Evie, denemem için bana küçük siyah bir elbise fırlatırken. “Dört yapraklı yonca gibi. Ama işte tam da bu yüzden, eğer bir tane bulursan, onunla sevişmelisin.”

“Sekizli karın kaslarıyla mı sevişmem gerekiyor?” diye homurdandım Evie bana gözlerini kısarak bakarken.

"Oraya sahip olan adamla yatmak zorundasın," diye açıkladı. "Çünkü o, seni bir şampiyon gibi becerebilecek kadar fiziksel olarak formda. Duvara yaslayıp seni becerecek ya da sen üstteyken seni becerecek türden bir seksten bahsediyorum."

"Özür dilerim, ikincisi neydi?" diye homurdandım, vücuduna yapışan elbisesine girmeye çalışırken.

"Biliyorsun, üzerine oturmuşsun ama o da kalçalarından tutup sana sertçe vuruyor ya? Bunu bir süre böyle yapabilmek için çok fazla karın kası gücüne ihtiyaç var, işte bu yüzden karın kasları çok önemli," diye ısrar etti ben gözlerimi devirirken. "Ciddi söylüyorum Aly. Süpermen seksini istediğini biliyorsun. Özellikle de iyi vibratörünü yangında kaybettiğinden beri."

"Ayy. Bana hatırlatma."

"Biliyorum, bu bir trajedi," diye yakındı Evie. "Ama bu sadece bu gece iyi bir seks yapmayı hak ettiğin anlamına geliyor. Güzelce dans et, yakışıklı bir adamla çılgın, ateşli bir seks yap, sonra da şu beş bin dolarlık yatakta uyuyakal. Bütün bunlardan sonra en az altı saat uyumaman imkansız."

Kısmen ikna olmuş bir şekilde sırttım.

"Pekala. Bu gece sekizli karın kası olan bir adam bulursam, onunla eve giderim."

"Aferin kızım!"

"Ama aynı zamanda son derece yakışıklı ve düzgün bir kişiliğe sahip olması da gerekiyor," dedim Evie homurdanırken.

"Aman Tanrım, kişiliğin ne önemi var ki? Tek gecelik bir ilişki. Onu bir daha asla görmeyeceksin!"

"Evet, onunla eve gidecek kadar ona güvenmem gerek, çünkü Emmett'in evindeki bir adamla asla seks yapmayacağım." Ürperdim. "Bu... iğrenç. Ve çok tuhaf."

"Tamamdır," dedi Evie, ayakkabı kutumu yerde bana doğru kaydırarak. "Şimdi acele et ve şu topuklu ayakkabıları giy. Sekizli bira paketleri avlamamız gerekiyor ve zaman daralıyor."

"Bir dakika, elbisenin altında ne giyiyorsun?"

Evie'nin sorusu, beni götürdüğü, tam anlamıyla bir orman gibi olan Godsend gece kulübünün dans pistine çıktığımızda geldi. Tavandan ve duvarlardan yukarı doğru kıvrılan, siyah ışıklarla aydınlatılmış yaprakları olan, güzel çiçekler ve bitkilerden oluşan sarmaşıklar vardı.

Başta ışıkları beğendim. Sonra fark ettim ki ışıklar sütyenimin beyazını alev alev yakıp siyah elbisemin altında iki parlayan güneş gibi ışıltatıyordu. Dans pistindeki insanların gözlerini gerçekten kör ediyordum. Bir adam yanımdan geçerken çığlık attı ve sanki güneş tutulmasına bakmış gibi gözlerini elleriyle kapattı. Bunun ötesinde, sağdan soldan alay konusu oluyordum.

"Hey! Sessiz olun!" diye azarladı Evie, yanımdan sıyrılıp "Ne güzel sütyen!" diye bağırarak iki kıza.

"Sorun değil, bunu hak ediyorum!" diye bağırdım müziğin gürültüsüne rağmen, kendime bakarken hâlâ dans ediyordum. Tanrı aşkına, sütyende puantiyeler vardı. Pembe puantiyeler. O kadar parlaktılar ki, benim bile dikkatimi dağıtıyorlardı.

Evie, son ses gelen elektronik dans müziğinin arasında "Siyah bir sütyeniniz yok mu?" diye bağırdı.

"Sahip olduğum her şeyi yiyip bitiren yangını hatırlamıyor musun?" diye karşılık verdim.

"Kahretsin, doğru!" diye küfretti Evie, bal rengi saçlarını omzunun üzerinden savururken hâlâ dans ediyordu. Yere bakındıktan sonra bana baktı

ve güldü. “Tamam kızım, şu anda çok fazla garip ilgi çekiyoruz. Sütyeni çıkarman gerek.”

“Gerçekten mi?” Burnumu buruşturdum. Sütyensiz rahatça dans etmek için çok büyük göğüslerim vardı, ama Evie haklıydı – bana sırtarak bakan, alaycı bir eğlenceden düpedüz ürkütücülüğe kadar değişen bir sürü erkek de vardı.

"Sorun yok, elbise göğüsleri yerinde tutacak kadar dar!" diye bağırdı Evie, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Hadi, hadi, hadi!"

"Tamam, tamam, hemen geliyorum!" diye bağırdım banyoya doğru giderken.

Bulduğum ilk tuvaletin kapısından dışarıya kadar uzanan bir kuyruk vardı, ama radyoaktif göğsüme acıyan bir garson kız sayesinde ikinci kattaki boş bir personel tuvaletine girmeyi başardım.

Son kabinde, Evie'nin daracık elbisesini belime kadar indirdim, sütyenimin kopçasını açtım ve onu çıkarırken kendime güldüm. Victoria's Secret'ta indirimdeydi ve haklı bir sebebi vardı – aşırı derecede kız çocuksu bir elbiseydi. Puantiyeleri bile puantiyeliydi. Ama tam da bu yüzden almıştım. Bir zamanlar, tamamen yanlış nedenlerle, ağlamayan ve pembe olan her şeye burun kıvrıran o taş suratlı erkek fatmaydım. Kadınlığımın tüm izlerini gizleme ihtiyacı duyduğum için, kıvrımlarımı en aza indirmek için küçük beden spor sütyenleri bile giydim. Sanki utanılacak bir şeymiş gibi.

O zamanlar aptaldım.

Bu günlerde, yıllarca kendimi başkalarının istediği gibi olmaya zorlamamın acısını çıkarıyordum. Artık vücudumu saklamıyordum. Artık "kız gibi" modaya burun kıvrırmıyordum. Spor sütyenleri, bol gömlekler ve şekilsiz mokasenler gitmişti. Onların yerini her zaman beğendiğim ama kendime asla giymeme izin vermediğim şeyler almıştı: bol kesim elbiseler, kalem etekler, babetler ve espadriller.

Ve bazen de neon puantiyeli sütyenler.

Kabinden çıkarken kendi kendime homurdandım, sütyenimi bileğimde sallayarak, yetişkin hayatımda ilk kez halka açık bir yerde sütyensiz dolaşmanın keyfini çıkarıyordum. Saçlarımı yana toplayıp önüme baktım, topuklu ayakkabılarımla ayaklarımı, pürüzsüz bacaklarımı ve yazdan beri dünyadan sakladığım zavallı, sütyensiz göğüslerimi hayranlıkla izlememe izin verdim.

Zavallı kızlar. Bu gece nihayet parlayacağınız zaman geldi, diye düşündüm kıkırdayarak, dekoltemi belirginleştirmek için elimi yakamın

altına uzattım. Ama tam da dekoltemi yukarı kaldırdığım sırada bir inleme duyudum.

"Lanet olsun, ne yapıyorsun?"

"Aman Tanrım!" diye şok içinde bağırdım, ellerimi göğsüme götürdüm ve gözlerimi sesin kime ait olduğunu görmek için yukarı kaldırdım.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

Gözlerim kaslara, uzun boylu, esmer, üstsüz, tanrı gibi bir adamın sert, çıplak kaslarına takılınca ağzım açık kaldı.

Vay canına.

Tamam aşkım.

Ne... sikim?

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Bu adam kimdi? Kıyafetleri neredeydi? Bu kadar çekicilik nasıl mümkün olabilirdi? İki saniye içinde aklımda bir sürü soru belirdi ama hiçbirisi ağzımdan çıkmadı çünkü gözlerim onun vücuduna bakmakla meşguldü.

Aman Tanrım, ne kaslar bunlar!

Bakışlarım yabancının omuzlarından geniş göğsüne ve ölümcül altı kasına doğru kayarken yutkundum... hayır. Durun bir dakika.

Utanmaz gözlerim, onun sekizli karın kaslarının her bir derin kesik bölgesini sayarken kısıldı!

İçimden, tıpkı Oprah gibi bağırdım.

Ama cidden. Kahretsin. Sekizli karın kasları vardı. Ah, Evie. Bir yanım telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekip hemen ona göndermek istedi ama kendimi hemen o inanılmaz kaburga kaslarının dikkatini dağıttığını fark ettim. Bunların adı neydi acaba? Hiçbir fikrim yoktu ama bu adamda vardı ve onu vahşi bir hayvandan daha güçlü gösteriyordu. Alçak sesinin tekrar bana konuştuğunu duyduğumda bacaklarım birbirine sürtündü.

"Evet, sen, şey..." Başımı kaldırıp onun yüzünü buruşturduğunu ve kare çenesini acı verici derecede seksi bulduğum bir şekilde ovuşturduğunu gördüm. "Bunu yapmayı bırakmalısın," dedi kısa bir kahkahayla.

Gözlerimi kırptım.

Ne yapıyorsunuz?

Kaşlarını hafifçe çatarak göğsüme doğru başını salladı.

"Benim önümde kendini okşamak."

Gözlerim ön tarafıma kaydı ve ancak o zaman elimi hâlâ elbisemin altında tuttuğumu fark ettim, şok içinde kalbimi kavradım. Yanaklarım

kızardı, bu inanılmaz derecede çekici yabancının önünde üç dört saniye boyunca göğüslerimi ellediğimi idrak etmeye çalıştım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım kendi kendime, utançtan kıpkırmızı olmuş bir halde elimi elbisemin altından çıkardım.

"Yani, eğer bunu yapmaya devam etmek istiyorsan, buyur," diye sırttı Eight-Pack, ince pazıları seğirirken başparmaklarını ceplerine soktu. "Ama bu gece zaten gömleğimi lekeledim." Lavabodaki alkol lekeli gömleğine doğru başını salladı. "En sevdiğim kot pantolonumun fermuarını patlatmak istemedim doğrusu."

Söylediklerini anlamak için bir an durdum. Ona bakarken kuru bir kahkaha attım.

"Bu bir ereksiyon şakası mıydı?"

"Evet, ama şu an gerçekten ereksiyon halindeyken bunun ne kadar şaka sayılacağını bilmiyorum."

"Aman Tanrım."

"Ne?" diye güldü. "Bana biraz anlayış göster, burada yalnız olduğumu sanıyordum – kesinlikle muhteşem bir sarışının kendi göğüsleriyle oynayarak dışarı çıkmasını beklemiyordum." Ona baktığımda ellerini havaya kaldırdı. "Göğüsler. Pardon."

"Hıh." Kollarımı kavuşturdum, verdiğim sesin kahkaha mı yoksa alay mı olduğundan emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, bu adamdan rahatsız mı oldum, etkilendim mi yoksa tamamen tahrik mi oldum, anlayamıyordum ama hepsine de daha yakındım. "Evet, şey... Ben de tuvaletten çıkıp da orada tişörtsüz bir adamla karşılaşmayı beklemiyordum," diye karşılık verdim. "Bence burası kadınlar tuvaleti."

"Burası hem kadınlar hem de erkekler için olan bir tuvalet," diye düzeltti, bakışları yavaşça bacaklarımda gezindi. "Ve eminim ki siz çalışan değilsiniz."

"Bunu nereden bu kadar kesin biliyorsunuz?" diye sordum.

"Çünkü seni hatırlardım," diye yanıtladı, gözleri tekrar bana çevrilirken. Of, tamam.

O ana kadar kendimi tutuyordum ama boş ver, sonunda sırtıtmamı serbest bıraktım. Resmen büyülenmişim, yabancının göl mavisi gözlerinin dudaklarına nazikçe bakışlarını izlerken kalbim bir an durdu. Bana tekrar baktığında, kaşlarında meraklı bir kırıksıklık belirdi.

"Adın ne?" diye sordu.

"Evie," diye yalan söyledim.

"Evie," diye tekrarladı.

Bakışları hâlâ üzerimdeydi, benimkiler ise triseps kasından kalın ön koluna uzanan damarı takip ediyordu. Kavanoz açmaktan, kolları sıvamaya, spor salonunda dev ağırlıklar kaldırmaya kadar her şeyi yaparken o damarın seğirdiğini hayal ettim. Ayrıca kızları uyluklarının arkasından tutup duvara yaslarken o ön kollarının kasıldığını da hayal etmiş olabilirdim, ama bu fantezi çok kısa sürdü.

Ve geçici derken, bunu aklımdan zorla çıkardığımı kastediyorum çünkü eğer iç çamaşırım daha da ıslansaydı, vücudumdan kayıp düşebilirdi.

"Hey." Sesinde bir kahkaha vardı. "Hâlâ benimle misin?"

Sorusu üzerine gözlerim birden yukarı kalktı ve ancak o zaman anladım ki, ben ona bakarken tüm bu süre boyunca benimle konuşuyormuş.

"Affedersiniz, ne?" diye aceleyle sordum.

"Hiçbir şey, sadece bu gece sonunda seni bu kulübe getiren şeyin ne olduğunu soruyordum," diye kıkırdadı. "Acil bir şey yok – sadece sana bakmaktan kendimi alamadığım gerçeğini gizlemek için yaptığın o berbat, sıradan sohbetten ibaret."

Ah. Gözlerimiz birbirimize yıldızlar gibi parıldarken, dişlerimin arasına sıkıştırdığım o küçük sırtışımla kendimi tuttum. Tanrım, neler oluyordu? Bu adamı daha on iki saniyedir tanıyordum ama aramızdaki cinsel gerilim tavan yapmıştı. Aramızdaki elektrik kıvılcımını neredeyse duyabiliyordum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Öte yandan, üstsüz ve çok yakışıklı, diye düşündüm kendi kendime. Ve sana ilk bakışı aşırı derecede göğüslerini kavrama hareketiyle sonuçlandı, bu yüzden elbette ikiniz de seks düşünüyorsunuz. Kirli... terli... omzunu ısırmak, sırtını tırmalamak türünden bir seks. Her şey düşünüldüğünde, tamamen beklenen bir durum – ama Tanrı aşkına, konuyu değiştirin artık.

Zihnim, konuşmayı geriye sarıp beni bu gece kulübe getiren şey hakkındaki sıradan sorusuna odaklandıkça hızla çalışmaya başladı.

"Uykusuzluk çekiyorum," diye ağızımdan kaçırdım, Eight Pack'in kaşını kaldırdığını görünce. "Ve dans etmek, beni iyice yorgun düşüren iki şeyden biri."

Başını yana eğdi.

"Tekrar söyler misiniz?"

Kendime kızardım.

"Özür dilerim. Bu gece buraya gelme sebebinizle ilgili sorunuza dönecek olursak... Uykusuzluk çekiyorum ve yarın sabah işte fotoğrafımın

çekilmesini gerektiren oldukça önemli bir işim var, yani temelde uykuya ihtiyacım var ve bu gece burada olmamın sebebi de kendimi yorup uykuya dalmak," diye açıkladım, o seksi kahkahayı bekleyerek – benimle dalga geçmesini ya da beni alaya almasını umarak.

Ama o hiçbir tepki vermedi.

Bunun yerine beni inceledi, birkaç saniye boyunca odada sessizlik hakim olduktan sonra alaycı bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Seni yorabilirim," dedi.

Sesindeki boğukluk doğrudan klitorisime işledi.

"Sakin ol," diye yalvardım hayal gücüme. Bu adamın çıplak halinin ve beni yatağında yere yatırmış halinin zihnimde canlanan görüntülerine gerçekten ihtiyacım yoktu. Biraz daha kıvranırsam veya kızarırsam, beni baştan çıkardığını anlayacaktı ve buna izin veremezdim. Bir kulüpte rastgele bir adamla birlikte olamazdım. Ne kadar inanılmaz derecede çekici olsa da ve beni üç saniyede ne kadar inanılmaz derecede etkilemiş olsa da, bu benim yapacağım bir şey değildi.

"Üzgünüm." Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Ama sanırım reddetmek zorundayım."

"Elbette yapmalısın," diye sırtıttı. "Önemli olan isteyip istemediğin."

"Bu durumda, susma hakkımı kullanıyorum."

"Neden istediğini almıyorsun ki?" diye güldü. "Ben bunu sürekli yapıyorum ve sana söyleyeyim, harika bir yaşam biçimi."

Burun kıvırdım. "Tanımadığım insanlarla eve gitmem."

Yan tarafa doğru baktı. "Pekala. O zaman seni lavabonun başında yoracağım."

Kahretsin.

İstemsizce lavaboya da göz attım. Bir anlık bakışla, sert göğsünün sırtıma yaslandığını ve büyük ellerinin göğüslerimi doldurup, çığlık atana kadar acımasızca sıktığını hayal etmeye başlamıştım bile. Kalçalarımı kavrayıp arkadan bana girerken, boğuk sesinin kulağıma kirli, seksi pislikler fısıldadığını neredeyse duyabiliyordum. Evet, kesinlikle çok büyük, diye düşündüm, gözlerimi kapattığımı bile fark etmeden, sesi gözlerimi tekrar açtı.

"Bu tam anlamıyla berbat bir durum," dedi, kısa bir kahkaha atmasına rağmen ciddi bir ifadeyle.

Çenesini yukarı kaldırıp, kusursuz çenesini eliyle düzeltti; kusursuz burnuyla bana bakarken yüzünde hem rahatsızlık hem de tahrik ifadesi

vardı. Yutkundum.

"Bu nedir?"

"Şu anda o şehvetli 'beni becer' yüz ifadesini yapıyorsun."

Hafifçe güldüm. "Öyle miydin?"

"Bilmiyorum. Yanakların güzelce pembeleşmişti ve dudağını şeker emer gibi emiyordun. Seks yapmak istediğinde yaptığın yüz ifadesi bu mu?" diye sordu, sorusu beni ateşli bir duyguyla doldurdu.

"Hayır." diye yalan söyledim. "Sadece bazen öyle yapıyorum."

"Şimdi yapma sakın," diye mırıldandı. "Eğer o küçük eteğini bacaklarının üstüne çekip ağzıma boşalmanı istemiyorsan, yapma."

Kutsal...

Bok.

O sırtırken nutkum tutuldu.

"Yine aynısını yapıyorsun."

"Ne? O 'beni becer' suratını mı?" Nefes nefese kaldım, tüm vücudum yanıyordu. "Özür dilerim. Üzerinde tişört olmadan orada durup, boşalana kadar amımı yalayacağını söylediğinde kendimi tutamıyorum."

"Tanrım." Çenesi kasıldı ve göğsünden kısık bir hırıltı yükseldi. "Tam olarak bu kelimeleri mi söyledim?" diye sordu, sesinde yoğun bir heyecan vardı.

"Hayır," diye öfkeyle kekeledim, bir yabancının önünde "vajina" kelimesini kullandığım için birden utanmıştım. "Ama ima ettin. Ben de sonuç çıkardım."

"Doğru," diye sırttı kaşlarını çatarak. "Bu arada kavga mı ediyoruz? Eğer öyleyse, ilk çıktığın ve o mükemmel göğüslerini sıkıp öptüğün zamankinden bile daha çok tahrik oluyorum." Ağzım açık kalırken güldü.

"Ne? Sen 'vajina' diyebilirsin ama ben 'göğüs' diyemem mi?"

"Şimdi de beni kışkırtmaya çalışıyorsun."

"Hayır, sen kışkırtılmışsın. Sadece bir gece kulübünde tanımadığın birinin seni tek gecelik ilişkilerle ilgili kurallarını çiğnemeye teşvik ettiğine inanmak istemediğin için aksini iddia etmeye çalışıyorsun."

Kendinden memnun sırtışına dik dik baktım, aramızdaki sessizliğin neredeyse sağır edici bir hal almasına izin verdim. O da bir kahkahayla sessizliği bozdu.

"Bu arada, sormak istediğim diğer şey neydi?" diye sordu.

"Ne?"

"Dans etmenin seni gerçekten yoran iki şeyden biri olduğunu söylemiştin. Diğeriydi?"

"Kahretsin," diye küfrettim, alt dudağımı emerken bakışlarımız birbirine kenetlenmişti. "Seks başka bir şey," diye yanıtladım sessizce, o da kısık bir kahkaha attı. "Çılgın, terli, sekiz kaslı seks. Seni pislik herif."

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama o zaten lanet olası cevabı biliyordu, bu yüzden söylemek yerine boğazımdaki düğümü yuttum. Saçlarımı ensemdeki kızgınlıktan uzak tutarak, çılgınca bir şey yapmak üzere olduğum gerçeğiyle yüzleşmeye çalıştım.

"İsterseniz şoförümü bir dakika içinde dışarı gönderebilirim," diye mırıldandı, gözleri bana doğru parıldayarak.

Hâlâ dudağımı ısıırıyordum ve kelimeleri bulmam epey zaman aldı. Ama bulduğumda, en ufak bir titreme olmadan ağzımdan döküldüler.

"Pekala. Şimdi şoförünüzü arayın."

"Kahretsin, beni öldüreceksin."

Arabanın arka koltuğunda, eteğim uyluklarıma kadar sıyrılmış halde, onun üzerine oturduğumda dudaklarıma doğru inledi. Dili boynuma doğru inerken, ıslak külotumun altında sıcak ve sertleşmiş penisiyle bir iniltiyi yuttum. Kendini tatmin ederken homurdandı, eteğimin altından çıplak kalçalarımı avuçladı, vücudumu benim için hareket ettirdi ve etkileyici penisinin üzerinde vajinamı yukarı aşağı ovuşturdu. "Penisimi artık içinde hissetmem gerekiyor," diye tısladı, kalçalarımı o kadar sert sıktı ki, ikimizi de şaşırtan yüksek bir inilti çıkardım.

"Kahretsin," diye inledim, altımda penisi seğirirken. "Bunu yapma," diye fısıldadım çaresizce.

"Ne yani, bu mu?" Kıvrımı şeytaniydi, kalçamı tekrar sıktı ve inledi. "Her yaptığımda o seksi suratı yapıyorsun. Nasıl durduracağım ki?"

"Bunu yapmak zorundasın."

"Neden?"

"Çünkü her kalçamı sıktığında vajinamı açıyorsun ve bu çok iyi hissettiriyor, bu yüzden durmalısın."

Ağzımdan çıkan kelimeleri sindirmek için zamana ihtiyacı varmış gibi bana baktı. Sonra kısık bir sesle sertçe "kahretsin" dedi ve kalçamı tekrar sıktı - bu sefer daha sert, bırakmak istemiyordu.

"Şu an o daracık amcığımı açıyor muyum?" diye homurdandı, başımı sallarken yanaklarımın kızarmasını incelerken. Dudaklarımın her seğirmesini ve titremesini incelerken, gözleri elektriklenmiş bir şekilde yüzümdeki ifadeyi içine sindirdi. "Tanrım. Neler oluyor bilmiyorum ama

yaptığın her şey beni tahrik ediyor. Söylediğin her şey," diye mırıldandı, kalçalarını sertçe yoğururken. "Yemin ederim, hayatımda senin kadar seksi birini görmedim."

"Kapa çeneni."

"Bana sus deme," diye sırttı, diğer eliyle ensemini kavrarken diğer eliyle iki parmağını vajinama soktu. Nefesim kesildi, tırnaklarımı omuzlarına sapladım, o da kendini tamamen içeri itti. Dudakları hafifçe aralıktı, eteğimin altındaki eline dikkatlice bakıyor, içimde yavaşça pompalarken beni izliyordu. Tamamen büyülenmişti ve ben o kadar kendimden geçmiştim ki düşünemiyordum. Zar zor nefes alabiliyordum. O anın her şeyi o kadar inanılmaz derecede ateşliydi ki, orada ve o anda boşalabileceğime neredeyse emindim.

"Sana bak," diye mırıldandı, sesi boğuktu, avucunu klitorisime bastırıp yüzümün zevkle buruşmasını izlerken. "Ne kadar muhteşem görünüyorsun." Başını salladı. "Çok sıkıydın." Boynumu öptü. "Ve ıslak. Benim için ne kadar tahrik olduğunu hissediyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım, gözlerimi kapatıp birkaç sıcak saniye boyunca elini okşadım. Ama acı dolu bir iniltiyle kendimi durdurmaya zorladım. "Ama yine de beklememiz gerekiyor," diye fısıldadım, elinden yavaşça kayarken onun iniltisini dinleyerek. "Bu arabayı kullanan zavallı adamın hatırı için, evine varana kadar sevişmeyeceğiz," diye nefes nefese söyledim. "Aslında." Nefeslerim hızlı ve sığdı, ellerini belime yerleştirip orada tuttum. "Evine varana kadar bana burası dışında hiçbir yerime dokunmana izin yok."

Adem elması yukarı aşağı hareket etti.

"Seni öpmeme izin var mı?" diye sordu.

Bunu düşündüm.

"Evet," diye karar verdim. Sırttı.

"Bununla yaşayabilirim," diye mırıldandı, öne eğilerek elbisemin üzerinden meme ucumu emmeye başladı.

Aman Tanrım.

Göz kapaklarım aniden ağırlaştı ve başımı geriye doğru eğdim, o da dilini üzerimde döndürerek, göğüslerimin üzerindeki ince gerilmiş jarse kumaşın üzerinden beni yaladı ve ısırıldı. Kumaş, diliyle ıslattığı tenime yapıştı, belimdeki tutuşu gittikçe sıkılaştı ve altımda ereksiyonu daha da sertleşti.

"Kuralı çiğniyorsun," diye kıkırdadım, o da belimden elini çekip elbisemi yavaşça göğsüme kadar indirdi. Mavi gözleri bana şeytani bir şekilde bakıyordu.

"Sadece biraz," dedi, göğüslerimi tamamen çıplak bıraktığında hafif bir inilti çıkararak. "Aman Tanrım." Gözleri göğüslerime kilitlenmişti, saf ve dizginsiz bir hayranlıkla onları süzüyordu. "Tanrıya yemin ederim, mükemmelsin," diye mırıldandı, elleri sırtımda düz bir şekilde dururken göğsümün kıvrımını yalamak için eğildi, diliyle ağırlığını hissettirdi. Aman Tanrım. Güçlü kollarını vücudumun etrafına doladığında, pürüzsüz dudaklarını meme ucumu sıkıca kavrayıp açgözlü bir şekilde emdiğinde, sanki son yemeğiymişim gibi, hafif bir inilti çıkardım.

Aman Tanrım.

Bunun vücudumun her yerine bu kadar iyi geleceğini biliyor muydum?

Onun durmasını istemiyoordum. Hiçbir zaman. Neyse ki durmadı. Göğüs uçlarımı durmaksızın emdi, arka koltuğu dilinin tenime değmesinin ıslak sesiyle doldurdu. Tam üç dakika geçti, nefes almak için bile durmadı, ama göğüslerimden vajinama doğru heyecan verici bir karıncalanma hissettiğim anda, hızını yavaşlattı ve dilinin sadece ucuyla sıkı, inanılmaz derecede hassas uçlarımın kenarlarını yaladı.

"Hayır..." diye inledim, beni kışkırtırken sinir uçlarım yanıyordu.

"Daha fazla."

"Sadece öpüşmek demiştin," diye mırıldandı, sesinde şeytani bir eğlence vardı ve elini diğer göğsüme götürdü. Göğsümü sertçe sıktı ama meme ucumu nazikçe çekti, bu da bacaklarımın arasında keskin bir zevk dalgası yarattı.

"Aman Tanrım," diye nefesimi tuttum şok içinde, vücudumu hafif bir titreşim kapladı. "Sanırım..." Bu mümkün müydü? "Sanırım beni orgazma ulaştıracaksın."

Bana doğru bakarken gözlerinde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Biliyorum."

Kahretsin.

Hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bir duyguya yaklaşırken ağzım açık kaldı. Ama vücudum titremeye başlar başlamaz, arabanın yavaşlayıp durduğunu hissettim ve gözümün ucuyla dışarıda tanıdık bir şey gördüm.

Arkamı dönüp pencereden dışarı baktım.

Gözlerim, bu sabah eve girerken düşürdüğümü ancak şimdi hatırladığım beyaz Converse ayakkabılarıma takılınca irkildim.

Beklemek...

Bu da neyin nesi?

"Sana nerede yaşadığımı söyledim mi?" diye fısıldadım, sersemlemiş ve şaşkın haldeydim ama hâlâ sırlı sıklamdım. Ağzından meme ucumu bir patlama sesiyle bıraktı, iki avuç dolusu göğsümü sıkarken boynumu tembelce öptü.

"Hayır," diye mırıldandı, çenemin altını hafifçe ısırarak göğüslerimi birbirine bastırdı. "Neden?"

"Çünkü burası benim yaşadığım yer," diye yanıtladım, gözlerim kırılmadan, karmakarışık düşüncelerim yavaş yavaş yatışmaya başlarken. "En azından bu yaz için."

Bana baktı ve yüzündeki belirgin şaşkınlığa rağmen güldü.

"Garip, çünkü burası benim evim. Üç yıl önce satın aldım."

O bağlantıyı kurmadan sadece bir saniye önce ben bağlantıyı kurunca midem altüst oldu.

Kahretsin.

Ben.

Adamın hâlâ çıplak göğüslerimi tutan ellerine bakarken yanaklarım kızardı. Bana göz kırptığı sırada kısa bir sessizlik oldu.

Ama sonra ağzı açık kaldı ve ellerini vücudumdan hızla çekti.

"Kahretsin Aly!" diye sertçe içini çekti, gözleri alev alev yanıyordu ve bana tam bir şok içinde bakıyordu.

Konuşamıyordum. Hareket edemiyordum. Onun penisi hâlâ vajinamın altında zonklarken ve göğüslerim hâlâ dilinin izleriyle ıslakken, dünyanın üzerime öfkeyle çöktüğünü hissettim. Aly, ne halt ettin sen?

Tanrı aşkına, o oydu.

Emmett Hoult'la eve yeni gelmiştim.

Pazar günleri genellikle öğlen civarında uyanırdım ama bu sabah saat yedide çoktan spor yapmış, kahvaltı etmiş, Ozzy'yi gezdirmiş ve Drew ile telefonda konuşmuştum.

Dün gece hiç uyuyamadım.

Göz kırpmak bile yok.

Aly ile yaşananlardan sonra bu neredeyse imkansızdı.

Aly lanet olası Stanton.

Tanrı aşkına, o kızı doğduğu günden beri tanıyordum. Erkek kıyafetleri giyerdi ve saçlarını kulaklarına kadar kestirirdi. Ben onun ufak tefek olduğu için onunla dalga geçerdim, o da bana her şey için beni ihbar ederek karşılık verirdi. Dersten kaçmak, partiler vermek... Onun yüzünden cezalı ya da disiplin cezası altında geçirdiğim zamanların sayısını bile sayamam. Kısacası, o iyi çocuktı, ben kötü çocuktum ve tanıştığımız ilk günden konuştuğumuz son güne kadar benden nefret ediyordu.

Peki dün gece neler oldu böyle? Ve o nasıl oydu? Ciddi anlamda. Onu son gördüğüm zamanki haline hiç benzemiyordu. Saçları uzamıştı, doğal sarı rengine geri dönmüştü. Belinin kıvrımları, o minicik vücuduna asla yakışacağını düşünmediğim kalçalara dönüşmüştü ve Tanrım, o kocaman göğüsleri beni resmen büyülemişti. Bunun üzerine, parmaklarımın etrafında vajinasının ne kadar sıkı olduğunu ve meme uçlarının ağzımda ne kadar tatlı olduğunu da eklersek, tam bir deliye dönmüştüm.

Dün gecedен beri penisim adeta sürekli bir işkence halindeydi ve Aly'nin beni arabadan atıp kim bilir nereye doğru hızla uzaklaşması da hiç işime yaramadı.

Onu görmem gerekiyordu.

Onunla konuşmam gerekiyordu.

Onu düşünmeyi bırakamıyordum ve bir an bile yerimde duramıyordum.

Bu yüzden, ne zaman bir sorun yaşasam yaptığım gibi, kardeşimi aradım.

Elbette, kahvaltı için buluşmadan önce onun benim durumuma hiç sempati duymayacağını anlamalıydım.

"Burada bir evin olmasına rağmen bu yaz Hamptons'a bir kere bile gelmeyeceğini söylemiştin, öyle mi?" diye homurdandı Julian. "Sanırım bu, anneme yalan söylediğim için gelen bir tür karma."

"Belki de bunu söylerken tamamen şaka yapmıyor olsaydım inanırdım. Bütün yaz boyunca ortadan kaybolacağıma inanacağını düşünmemiştim. Daha önce hiç bu kadar uzun süre uzakta kaldım mı?"

"Hayır, ama bunu neden söylediniz ki?"

"Ani bir tepki mi? Yaz tatilinde Hamptons'ı veya şehri ziyaret edecek olan arkadaşlarının kızlarının listesini bana e-postayla gönderdi."

Julian, annesinin daha önce de kendisine defalarca kullandığı bu ifadeyi tahmin ederek, "Anladığım kadarıyla onlardan etrafı gezdirmeni istedi, değil mi?" diye sırıttı.

"Evet, ve 'onlara etrafı gezdirmek' derken, içlerinden birini gelecekteki eşim yapma fikrini aklına getirmeyi kastediyor. Ben de Sara ile evlendikten sonra evlilik ve torun meselesinden vazgeçeceğini sanıyordum," diye mırıldandım menüye boş boş bakarken. İçeri girdiğimizden beri okumaya çalışıyordum ama tek bir kelime bile anlayamıyordum. Beynim bu sabah Aly'yi düşünmek dışında hiçbir işe yaramıyordu.

Julian, telefonunda muhtemelen iş e-postası olduğunu tahmin ettiğim bir şeye göz gezdirirken dalgın bir şekilde, "Sanırım aceleyle yapılan evliliğim annem için biraz eksik kaldı," dedi.

"Evet, o konuda haklısın. Yaptığın çok terbiyesizce bir hareketti."

"Affedersiniz. Sara'ya eşim demek için beklemek istemedim."

"Tanrım, bu aralar çok yumuşak kalplisin," dedim sonunda menüyü incelemeyi bırakıp lanet olası şeyi bir kenara fırlatırken. Julian bana baktı.

"Neden eşyaları fırlatıyorsun?"

"Bunu okuyamıyorum."

"Eğer birisi okuma yazma bilmeden üniversiteden mezun olabilseydi, o da sen olurdun."

Ona ters bir bakış attım. "Demek istediğim, konsantre olamıyorum, aptal herif. Aklımdan sadece Aly geçiyor ve bütün gün onu görmek için

nasıl beklememi bekliyorsun, anlamıyorum."

"Emmett, o bir işletme sahibi," dedi Julian kararlı bir şekilde, garson yanımızdan geçerken benim için her zamanki siparişimi verirken. "Zaten senden de nefret ediyor, bu yüzden onu yaz boyunca kalmaya ikna etme şansın olsun istiyorsan, yapman gereken son şey dramını iş yerine taşımak. Ayrıca, dün gece aranızda her neyse o olaydan sonra sakinleşmek için zamana ihtiyacın olduğu açık."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes verdim.

"Evet, bu konuda haklısın," diye mırıldandım. Herkese açık yerlerde ereksiyonumu kontrol altında tutmak için, Aly ile dün gece arabada yaptıklarımızı düşünmemeye çalışıyordum. Ama Julian bunu söyleyince, anılar tüm gücüyle geri geldi. Vajinasını açtığımda ne kadar iyi hissettiğini söylediğini hatırladıkça yumruğumu ağzıma gömerek inledim. "Kahretsin," diye tısladım, Julian'ın boğazını temizlemesine neden oldum.

"Evet, bu vesileyle ben gidiyorum. Burada oturup Aly Stanton'a karşı aşırı heyecanlanmanızı izlemek istemem."

"Gidiyorsun çünkü her hafta bu saatte Sara'yı yogadan alıyorsun."

"Bu da doğru."

"Biliyorsun, en yakın arkadaşlarımın hepsini evlilik yüzünden kaybetmek beni çok kızdırdı, ama senin gibi işkolik bir sosyopatın alt edilmesini izlemek benim için büyük bir eğlence oldu."

"Defol git."

Güldüm. "Ve neden Drew gibi bir pislikle takılmak zorunda kaldığımı merak ediyorsun. Çünkü sen, Lukas, en yakın arkadaşlarımın hepsi evlendi artık."

"Umarım bir mucize eseri yakında kulübe katılabilirsin. Bu arada ben gidiyorum. Arkadaşın az önce geldi ve şu anda onunla birlikte görünmek istemiyorum," dedi Julian.

Ayağa kalkarken kravatını düzeltti ve başıyla selam vererek, masamızın yanında kasıtlı olarak garip, dudaklarını büzerek gülümseyen Drew'u selamladı. Julian ona yarım bir baş selamı verdi.

"Bay Maddox."

"Bay Hoult."

Julian, güneş gözlüklerini takarken, "Sanki seni burada hiç görmemiş gibi yapacağım," diye karar verdi. "Ama şunu da belirtmeliyim ki, bunu onaylamıyorum. Yarınki fizyoterapi randevuna zamanında evde olacağına güveniyorum."

"Evet efendim, elbette," diye sırttı Drew, Julian ise tek kelime etmeden dışarı çıktı.

Burun kıvırdım. Drew Maddox ile olan arkadaşlığım, kardeşimin sahibi olduğu beyzbol takımında oynaması nedeniyle muhtemelen çıkar çatışması yaratıyordu ama dediğim gibi, karısı ve sokağa çıkma yasağı olmayan arkadaşlarım giderek azalıyordu.

"Nasılsın dostum?" Drew sırttı ve masaya konar konmaz tabağımdan bir patates kızartması kaptı. Bir ısırık aldı ve kızaran garsona göz kırptıktan sonra tam olarak ondan ne beklediğimi sordu. "Bu kızın fotoğrafları var mı yoksa ne? Çünkü onun senin dediğin kadar güzel olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

Alaycı bir şekilde, "Öyleyse, onunla tanışmanı dört gözle bekliyorum," dedim.

"Eğer iddia ettiğin kadar güzelse, ben de dört gözle bekliyorum."

"Aslında, onunla asla tanışmaman gerektiğine karar verdim. Ve eğer ona karşı herhangi bir şey denersen, yılın geri kalanında gözlerden uzak kalmanı sağlayacağım."

"O noktada kardeşin seni öldürür. Takımın bana ihtiyacı var."

"Evet, bu yüzden sakatlığını tedavi ettirmek yerine Hamptons'ta parti yapıyorsun."

"Kas ezilmesi. Yarın iyileşir," diye abarttı Drew, masanın kendi tarafında biraz kayarak çaprazıma oturdu. Aynı masayı paylaştığımızda bu bizim için bir zorunluluktur. İkimiz de 1.90 boyundaydık ve yapılarımız da hesaba katıldığında, ikimizi aynı mekana sığdırmak genellikle zordu. İyi tarafı ise, boyumuz kadınların dikkatini çekiyordu. Hem de çok fazla. Julian dışarıda olduğumuzda bu tür şeyleri genellikle sinir bozucu bulurdu, ama ben şahsen bunu açık kollarla karşılıyordum.

Görünüşe göre en azından bugüne kadar öyle.

"Bu da neydi?" diye sordu Drew, hostes bizi kontrol ettikten sonra ayrılırken. Ben de gözlerimi kırıştırdım.

"Ne?"

"Çok ateşliydi ve resmen göğüslerini yüzünüze doğru bastırıyordu."

"Öyle mi? Öyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum."

"Yapmazdın. Gözlerin tıpkı bir lise kızı gibi telefonuna yapışmıştı. Kime mesaj atıyorsun? Ona mı?"

"O" derken Aly'yi kastediyordu, ama Drew isimleri hatırlamaya alerjiliydi. Beni tanıdığı ilk birkaç hafta boyunca bana Evan diye seslendi.

"Numarasını annemden aldım. Mesajıma cevap verip vermediğini kontrol ediyordum."

"Mesajınızda ne yazıyordu?"

"Onu iş yerinde görebilir miyim diye soruyordum. Ya da sadece evde görebilir miyim diye."

"Aman Tanrım." Drew, özellikle büyük bir tekila kadehini bir çırpıda içtiğinde olduğu gibi yüzünü buruşturdu. "Ne zamandan beri bu kadar çaresiz oldun? 'Onlar sana gelene kadar onları görmezden gel' taktiğini sürekli sen vaaz ediyorsun."

"Evet, bu onun için pek geçerli değil."

"Neden olmasın? Eğer 'çünkü o farklı' dersiniz, kusacağım."

Drew'e öldürücü bir bakış attım ve tek kelime etmedim.

"Aman Tanrım. Demek o farklıymış," diye güldü ve kaşlarını kaldırdı. "Büyülü göğüslerini bir kenara bırakırsak, onu bu kadar özel kılan ne?"

Kaşlarımı çattım. Drew'un Aly hakkında konuşmasını dinlemekten nefret etmemin yanı sıra, sorusuna nasıl cevap vereceğimi de bilmiyordum; çünkü Aly Stanton ile olan ilişkimizi nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum.

Bana kalırsa, aramızda her zaman bir sevgi-nefret ilişkisi vardı. Çocukken onunla çok dalga geçerdim, ama bu sadece o bunu çok kolaylaştırdığı içindi. Aly, küçüklüğümüzden beri benden nefret etmeye karar vermişti. Sanırım yedi yaşlarındayken bana karşı aşırı savunmacı davranmaya ve sürekli olarak yaptığım her şeyde benden daha iyi olmaya çalışmaya başlamıştı.

Ben bir enstrüman çalmaya başladığımda, o da aynısını seçti. Ben karateye başladığımda, o da aynısını yaptı. Ortaokulda İspanyolca öğrenmeyi seçtiğimde, Aly Fransızca dersinden ayrılıp benim dersime geçti – sadece dili ne kadar daha hızlı öğrenebileceğini kanıtlamak için.

Eğer çok komik bulmasaydım, sinir bozucu bulurdum. Özellikle de yedinci sınıfa geldiğimizde, atletizm veya güç konusunda bana rakip olamayacağı açıkça belli olmaya başlamıştı. İnsanların en çok önem verdiği her konuda onu yenmiştim ve bu yüzden benden oldukça açık bir şekilde nefret ediyordu.

Ama hafta sonları bambaşka bir dünyadaydık.

Hafta sonları, adeta en iyi arkadaş gibiydik. İstemeyerek de olsa, yine de öyleydik.

Biz en küçük iki çocuktuk ve anne babamızın her pazar maçıdan sonra ısrarla düzenlediği o uzun, sıkıcı akşam yemeklerinde birbirimizden başka

kimsemiz yoktu. Julian her zaman bizi bırakıp büyük kuzenlerimle takılmaya giderdi, bu yüzden Aly ve ben kendimizi eğlendirmeye çalışmak zorunda kalırdık. Genellikle bu, anne babamız bizi dinlemeyecek kadar sarhoş olana kadar YouTube'da aptal videolar izlemek anlamına geliyordu. Gece o noktaya geldiğinde, bardan gizlice votka almaya ya da anne babamın yatak odasında ot bulmaya giderdik.

Kahretsin, hayatımdaki ilklerin çoğu ve çocukluğumdaki en güzel anılarımdan yarısı Aly Stanton ile ilgiliydi. Ama lise üçüncü sınıftaki kavgamız aramızda var olan tüm sevgiyi sildi.

En azından onun gözünde.

“Bilmiyorum dostum, onu tüm hayatım boyunca tanıyorum,” dedim sonunda Drew'un sorusuna cevap vermek için, ama bunu söylediğimde o çoktan dikkatini dağıtıp hostese kur yapmaya başlamıştı bile. Alışkanlık gereği gözlerimi devirdim çünkü sürekli sohbetlerden sıyrılıp bir kızla flört ediyordu. Ama bugün, dürüst olmak gerekirse, bu beni rahatlatmıştı.

Düşüncelerimi toparlamak ve bundan sonra ne yapacağımı çözmek için zamana ihtiyacım vardı. Doğru düzgün düşünemiyordum ama en azından birkaç şeyden emindim.

Aly hayatıma geri dönmüştü ve ben ona tekrar kapılmıştım bile.

Ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Yaptığı her şeyi, gördüğü her şeyi, gittiği günden beri özlediğim her şeyi öğrenmek istiyordum. Dün gecedan sonra, onu düşünmeden iki saniye bile geçiremiyordum.

Onu ilk kez kaybetmek zaten yeterince zordu, bu yüzden bir daha böyle bir şeyin olmasına asla izin vermeyecektim.

İki ay önce açıldığından beri, hafta sonu brunch servisindeki bitmek bilmeyen kaostan nefret etmeye başlamıştım.

Menümüzde her zamanki gibi Fransız tost, yengeçli Benedict yumurtası ve Stanton Ailesi ıstakozlu sandviçi gibi seçenekler vardı, ancak bunların yanı sıra çiğ deniz ürünleri barında bir dolara satılan istiridyeler ve her zaman popüler olan Hail Mary de bulunuyordu; bu da aslında süslü bir Bloody Mary'nin geliştirilmiş haliydi. Evie'nin yemek odaklı hayal gücünün bir ürünü olan bu kokteyl, sadece zeytin ve kerevizle değil, votkada haşlanmış karides, turşu kuşkonmaz ve aşırı büyük bir ıstakoz pençesiyle de süslenmişti.

Evet, biraz gösterişliydi ama yine de lezzetliydi ve şirketimizin çok ihtiyaç duyduğu yeniden markalaşma sürecinin bir parçasıydı. Ne kadar sinir bozucu olsalar da, Instagram'ın trend takipçilerini çekmek, bu heyecanı yaymada büyük rol oynadı. Bu yüzden her brunch servisi öncesinde kendime bu çılgınlığın buna değdiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Elbette o pazar günü, kendimi bu çılgınlığın içine bırakmaktan çok mutluydum. Bir saat sonra büyük bir fotoğraf çekimim vardı ama koşuşturup terlemek umurumda bile değildi.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye, nefes almak için havaya ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyacım vardı.

Dün gece başıma gelen çılgın şeylerden başka her şeyi düşünmem gerekiyordu. Emmett Hoult'la karşılaşmakla kalmayıp neredeyse onunla seks yaptığım gerçeğini unutmam gerekiyordu ve her şeyden önemlisi, o arabada yarı çıplak vücuduma yaptığı her pis, iğrenç, sinir bozucu derecede

seksi şeyi unutmam gerekiyordu, çünkü her seferinde kıvranmak, inlemek veya dudagımı ısırarak zorunda kalıyordum – ve bunlardan herhangi birini yaptığımda Evie beni yakalayıp azarlıyordu.

“Bu konuda bu kadar sevinmeyi bırakmalısın,” dedim sert bir şekilde, beni mutfakta vardiya arası molası verirken bulduğunda. “Lise zorbalığıyla birlikte olsan nasıl hissederdin? Ha?” diye meydan okudum. “Korkunç, Evie. Nefes alamadığım anlar yaşıyorum. Utançtan ölecekmişim gibi hissediyorum.”

“Ne? Neden?” diye itiraz etti Evie. Ona hikâyeyi anlatalı saatler olmuştu ama gözlerinde hâlâ heyecan vardı. “Emmett seni istiyorsa, onu istemekten neden utanıyorsun? Ciddi söylüyorum Aly, dün gece aranızda olanlar hayatımda izlediğim tüm porno filmlerden daha ateşliydi ve bu çok şey ifade ediyor çünkü Mike ile üç aydır seks yapmadık ve ben – ” Evie sözünü kesti, mutfaktaki dinleyenlere hızla gözlerini kısarak baktı. “Ve ben de çok porno izledim, aptallar!” diye bağırdı onlara, bu da bir kahkaha tufanına neden oldu ve sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. “Allah şahit Aly. Bu senin için durmaksızın kirli, terli, nefret dolu sekslerle dolu muhteşem bir yaz olabilir. Ve bu da her gece uykuya dalman için ihtiyacın olan şey olabilir. Değil mi? Değil mi?”

Sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi ona gözlerimi kısarak baktım.

“Evie. Emmett'e duyduğum nefretin gerçek bir nefret olduğunu, ön sevişme nefreti olmadığını unuttuk mu? Ondan gerçekten nefret ettiğimi hatırlıyorsun, değil mi?”

Evie, beni ofise kadar takip ederken derin bir iç çekti.

"Evet, ama o sana böyle eziyet ettiğinde çocuk olduğunu ve muhtemelen artık o tür şeylerden vazgeçtiğini kabul edemez miyiz?" diye yalvardı.

“Bu o kadar basit değil.”

"Olabilir! İlişkinizin yarısı birbirinizi öğretmenlerinizle veya ebeveynlerinizle başınızın derde girmesine neden olmaktan ibaretti, ama artık yetişkinsiniz, bu saçmalıkların hiçbirisi kalmadı!"

“Evet, ama... yaptığı şeye ne demeli?” diye sert bir şekilde itiraz ettim, ancak sorunun etkisi yarıda kaldı.

Evie, lise üçüncü sınıfta Emmett ile aramda patlak veren büyük dramı biliyordu ama bu konuyu pek konuşmadık. Üniversitede Trader Joe's'tan aldığım ucuz şarapla sarhoş olup sonunda o kavgayı anlattığım gece,

Evie'den hikayeyi bitirdikten sonra hiçbir şey söylememesi için söz almıştım.

Bunu mutlaka dışarı atmam gerekiyordu.

Ama bunu dile getirdiğimde, Evie dudaklarını büzdü ve garip bir şekilde yüzünü buruşturdu. Sonra kuralımı bozup ondan bir şey söylemesini istedim, bunun üzerine de kalbimi kıran bir sürü soru sordu ve bu sorular onun aslında Emmett'in tarafında olabileceğini düşündürdü.

Ve Emmett Hoult yüzünden bir arkadaşımı daha kaybetmeyi reddettiğim için, ona tüm bu olayı unutmamız ve bir daha asla bu konudan bahsetmememiz gerektiğini söyledim.

Bu on yıl önceydi ve masaya yatırma serimi devam ettirmeye karar verdim.

“Biliyor musun, o soruyu cevaplama,” dedim aceleyle. “Sadece...” Tavanı izlerken inleyerek sandalyeme gömüldüm. “Bana bir sonraki hamlemi söyle Evie. Bütün gün beni görmek istediğine dair mesaj atıyor ve ne yapacağımı ya da ne diyeceğimi bilmiyorum çünkü beynim şu anda tamamen çökmüş durumda.”

“Pekala.” Evie derin bir nefes verdi ve bir dakika boyunca tırnaklarını kemirdi. Sonra kapıyı kapattı, bu da nihayet ciddileştiği anlamına geliyordu. “Aly.” Sandalyesini masasından çekip önüme oturdu. “Gerçekçi olursak... mali açıdan başka bir şeye gücün yetmez. Hem iş ortağın hem de en yakın arkadaşın olarak, sana objektif olarak söyleyebilirim ki, burada yapabileceğin en iyi şey Emmett ile aranızdaki ilişkiyi düzeltmek için elinden gelen her şeyi yapmaktır.” Derin bir nefes alıp içini çekti. “Yakışıklılığını boşa harcamak ve onu tamamen platonik bir ilişkiye zorlamak anlamına gelse bile.”

Ona güçsüzce baktım.

“Nedense, dün gecedan sonra platonik ilişkinin yürüyeceğini sanmıyorum.”

“Ya bunu yapacaksın ya da benim ve Mike'ın yanına taşınacaksın. Çünkü Aly, İşçi Bayramı'na kadar bir motel odasının kirasını bile karşılayamazsın. İş yerine yakın olan en kötü motel bile yazın geri kalanı için beş bin dolardan fazla tutacak.”

Dudaklarımı sertçe ısırdım. Kahretsin. Keşke Evie ile birlikte yaşayıp Mike'ı denklemden çıkarabilseydim diye çok istiyordum, ama bu aslında korkunç derecede bencil bir düşünceydi ve işler öyle yürümüyordu. İnsanların benim kişisel sorunlarımın dışında yaşayacak hayatları vardı – en

yakın arkadaşım da dahil. Ayrıca, nişanlarını bozmalarının sebebi ben olsaydım asla kendimle yaşayamazdım. Ve böyle bir drama yaşanırsa restoranın ayakta kalabileceğini hayal bile edemiyordum. Mike Evie'yi terk ederse, ikimiz de mahvolurduk. O kalbi kırılırdı, ben suçluluk duyardım ve muhtemelen işi batırırdık.

Bu da aslında tek bir seçeneğim olduğu anlamına geliyordu.

"Yani özetle, Emmett'le kalmaktan başka seçeneğim yok," diye mırıldandım.

"Evet!" dedi Evie neşeyle, ben de tavana doğru inerken. "Hadi ama Aly," diye kaşlarını çatı ve dizime vurdu. "Her şey yoluna girecek. İkinizin aynı çatı altında platonik olarak bir arada yaşayabileceğinizden eminim. Ve eğer bir gün duştan düşüp onun cinsel organının üzerine düşersen, bu dünyanın en kötü şeyi olmaz, değil mi?"

Ona ölümcül bakışlar fırlattıktan sonra sandalyemde döndüm ve başımı masaya yasladım.

Tanrım, bu çok kötü olacak.

Balkonda egzersiz yapıyordum ki Ozzy güneşlendiği yerden fırlayıp doğruca eve koştu. Zaten müzik yaparken kalbim hızlı atıyordu ama şimdi daha da hızlandı çünkü içeri aniden girmesi Aly'nin eve geldiği anlamına geliyordu.

Ön kolumun tersiyle alnımdaki teri sildim ve Ozzy'nin peşinden mutfağa girdim; Aly'nin bu kadar tatlı bir şekilde hazırlıksız yakalandığını duyduğumda kanım daha da hızlandı.

"Aman Tanrım, merhaba. Merhaba! Nereden geldiniz?" Onu lobide görmeden bir saniye önce Ozzy'yi selamladığını duydum.

Ve bunu yaptığımda, bir an nefesimi tutmak zorunda kaldım, çünkü Tanrım, o çok güzeldi.

Mutfakta geri çekilip Aly'nin Ozzy ile oynamasına izin verirken, gözlerimi sessizce onun üzerinde gezdirirken kalbim neredeyse duracaktı. Sadece iş kıyafetleriyleydi ama inanılmaz görünüyordu. Saçları alçak bir topuz yapılmıştı ve yüzünü çerçeveleyen iki tutam sarı saç aşağı sarkıyordu. Ten rengi kalem eteği kalçalarını mükemmel bir şekilde sarıyordu ve mavi düğmeli gömleği, altındaki mükemmel ve seksi halini hatırlatacak kadar dardı.

Köpeğimle gülerken bu kadar güzel görünmesi, hemen orada diz çökmek ve evlenme teklifi etmek istememe neden oldu.

Ama sonra Ozzy, varlığımı ona bildirmek için kısa bir havlama sesi çıkardı.

"Ah. Merhaba." Aly beni görür görmez sesindeki neşe kayboldu. Bunu kişisel algılamamaya çalıştım.

“Hey,” dedim, o tekrar ayağa kalkarken kendimi tutmaya çalışarak. Ona dokunmak istiyordum. Ellerimi her yerine sürmek istiyordum. Sanki vücudumdaki her sinir ucu, teninin tenime değmesini beklemek için tetikteydi. Ama dik duruşundan bunların hiçbirini istemediğini anladım.

Bu yüzden, göğsümde yankılanan o lanet olası ihtiyaç fırtınasına rağmen, tüm dürtülerimi dizginledim ve kendimi kontrol ettim.

“Aly...”

“Bekle, Emmett. Önce ben başlayayım.” Aly gözlerini göğsüme yapışmış terli tişörtten ayırdı. “Dün geceyle ilgili...”

Nedense, onun pişman olmadığını söyleyeceği mucizesini umdum.

"Büyük bir hataydı."

Evet. Kahretsin.

"Bunu neden söylüyorsun?" diye sert bir şekilde sordum. Bir adım öne çıktığımda gözlerinde panik belirdi.

"Bekle. Bir saniye... orada kal," dedi hızla. “Çünkü başka bir şey söylemeden önce şunu söylemem gerekiyor: Şu anda kötü durumda olanın ben olduğumu ve burada kalma iyiliğine ihtiyacı olanın ben olduğumu biliyorum, bu yüzden kendi evinizde nasıl yaşayacağınız konusunda taleplerde bulunacak durumda değilim. Dilenciler seçici olamaz, bunu biliyorum... ama aynı zamanda, dün gece hiç yaşanmamış gibi davranıp kesinlikle platonik bir ilişki kurmadığımız sürece sizinle aynı çatı altında yaşayamayacağımı da biliyorum. Bu çok tuhaf ve sorumsuz olur ve muhtemelen tekrar uygunsuz bir şey olursa hemen taşınırım, bu yüzden bunu size şimdi söyleyeyim. Eğer bir şekilde arkadaş olmamızda bir sakınca görmüyorsanız, yaz boyunca burada kalıp kalamayacağımı resmi olarak soracağım, çünkü Tanrı biliyor ki buna ihtiyacım var. Ama bunun mümkün olmadığını düşünüyorsanız, bavullarımı şimdi toplayacağım ve bir daha benden haber almayacağınıza söz veriyorum. Tamam mı?”

O kadar nefes nefese bitirdi ki, yanına yaklaştığımda beni durduracak nefesi kalmadı. Sadece orada durdu, gözleri vahşice yüzümde ve göğsümde gezinip duruyordu.

"Bütün bunları... idrak edebildin mi?" diye endişeyle sordu. "Emmett. Lütfen bir şey söyle."

Zorlandım. Dün gecekinin aksine, düz ayakkabılar giymişti ve ona bu kadar yakın durmak, yanımda ne kadar küçük olduğunu hatırlattı bana. O incecik, minicik vücudunu becerebileceğim milyonlarca yeni pozisyon

hayal etmeme neden oldu, bu yüzden şu anda yapabileceğim en son şey ona sadece arkadaş kalmakla yetindiğimi söylemekti.

Ama başka seçeneğim yoktu.

"Sorun yok Aly. İlişkimizi platonik tutabiliriz."

Kaşları birden yukarı kalktı, içimden ise "Bu ne saçmalık?" diye haykırıyordum.

Kendime inanmadım. Hiç. Ama burada başka çarem yoktu. Aly'nin çantalarından bahsetmesini duymak bile onu tekrar bırakmayacağımı hatırlatmaya yetmişti. Kahvaltıda kendime, kalması için elimden gelen her şeyi yapacağımı söylemiştim ve eğer platonik bir ilişkiye razı olmak da bunlardan biriye, her saniyesinin işkence olacağını bilsem bile, kabul etmeye hazırdım.

"Gerçekten mi?" diye sordu Aly, sesi kısık ve kirpikleri bana doğru titriyordu. Tanrım, çok tatlıydı. Tek istediğim hayır, seni şu anda bu yerde istiyorum demekti ama kendimi tuttum.

"Evet," dedim kısaca. "Gerçekten."

"Bu senin için zor olmayacak mı?"

"Çok zor olacak," diye düşündüm. Ama dışarıdan omuz silktim.

"Öyle olmamalı. Kısa hafızamla oldukça ünlüyüm," dedim, sadece Julian'ın benim hakkımda söylemeyi sevdiği birçok ukala şeyden biri olduğu için gülerek. "Bir şey seni sinirlendirir ve bir saniye sonra tekrar iyi olursun. Sihirbazlık numarası gibi," diye hâlâ ara sıra söylüyordu.

Ve onu savunmak gerekirse, bu yetenek lisede yüzde yüz gerçektir. O zamanlar hayat kolaydı ve her şey beni etkilemiyordu. Ama üniversiteye gelince, kısa süreli hafıza geçmişte kaldı. Dünyanın tüm ağırlığı omuzlarımda olduğunda, bir şeyleri unutma lüksüm yoktu.

Yine de insanların benim hâlâ rahat ve neşeli Emmett olduğumu varsaymaları hoşuma gitti.

Bu durum, kimsenin yüzeyin ötesine bakmasına izin vermedi. Kimse benim herhangi bir sırrım olduğundan şüphelenmedi. Herkes gördüğünün gerçek olduğunu düşündü ve bu benim için her zaman bir avantaj oldu.

Özellikle de şimdi.

"Vay canına... buna inanamıyorum, bu konuda bu kadar sakın olmana inanamıyorum," dedi Aly şaşkınlıkla. Ama hemen kendini düzeltti. "Yani – öyle demek istemedim. Sadece... biraz şaşırdım. Ama son derece minnettarım. Tamam. Vay canına." Şaşkınlık ve rahatlamanın karışımı bir kahkaha atarken ellerini başına koydu. "Beni ne kadar kurtardığını

anlatmaya bile başlayamam, Emmett. Bu yüzden teşekkür ederim. Milyon kere teşekkür ederim,” dedi, gözleri tekrar ıslak tişörtüme kayınca mahcup bir ifadeyle. “Sana sarılmak isterdim ama... ter içindesin.”

Onu izlerken sııttım. Şoktan yeni yeni kendine gelirken hala nefes nefese kalmıştı ve kısa kısa nefesleri, iri göğüslerinin tişörtüne sıkıca yapışmasına, sanki her an dışarı fırlayacakmış gibi görünmesine neden oluyordu. Bir bakışta, onları dün geceki gibi çıplak hayal ettim. Ellerimde. Ağzımda.

Kahretsin.

İçten içe zaten çıldırıyordum ama Aly'nin önünde ciddi bir yüz ifadesi takındım.

"Sorun değil. Başka bir zamana erteleyebilirim," dedim.

“Ha-ha!” Aly o kadar yapmacık bir kahkaha attı ki, kendimi çok gergin hissetmeseydim ona burun kıvırırdım. Boğazımı temizledim.

"Neyse, şimdi duş almalıyım."

"Ha evet, özür dilerim! Git işine bak!" dedi Aly hevesle.

Ve ilk gün dostluk anlaşmamızı mahvetmeden önce, yukarı çıktım, duşa girdim ve bir hayvan gibi sikimi okşadım.

Emmett'le birlikte yaşamaya başladığımız ilk birkaç gün şaşırtıcı derecede iyi geçti, bunun en büyük sebebi ise programlarımızın tamamen zıt olmasıydı.

Günüm sabah 5'te başlıyordu, böylece saat altıda işe gidebiliyordum çünkü restoran tam yedide kapılarını açıyordu. İşten eve geldiğimde Emmett genellikle ya dışarıdaydı ya da çıkmaya hazırlanıyordu. Anladığım kadarıyla, Hamptons'ta yaz demek, onun gibi zengin insanlar için durmaksızın düzenlenen bağış toplama etkinlikleri demekti.

"Bunların hepsi vakfıma en büyük çekleri yazan insanlar, bu yüzden partilerine katılmamak aptal gibi görünmeme neden olur," diye açıklamıştı eve geç kalmış ve inanılmaz derecede yakışıklı bir halde geldiğim gece. Üzerinde ütülü beyaz bir gömlek ve siyah ipek bir kravat vardı ve o kadar yakışıklı görünüyordu ki, o gece bana katılmamı istediğinde daha hızlı bir "hayır" diyemezdim.

"Aly. Her şey yolunda," diye biraz fazla bilmiş bir şekilde gülümsedi, yorgun olduğumdan, giyecek bir şeyim olmadığından ve korktuğum diğer bir sürü bahaneden bahsetmeye başladığımda; özellikle de kravatını düzeltirken aynadan ona baktığımı fark ettiğinden beri, bunların hepsini anlayabileceğinden korkuyordum.

Ama o tatsız an dışında, aramız çok iyiydi.

Emmett'le evde birlikte geçirdiğimiz o azıcık zaman şaşırtıcı derecede iyiydi, çünkü şimdiye kadar günde sadece yarım saat ila bir saat kadar iş hikayeleri, Ozzy hikayeleri ve Apple TV'de birbirimize videolar göstermekle geçiyordu. Yani, çocukken bizi birbirimize bağlayan bir şey

varsa, o da ebeveynlerimizin uzun haftalık akşam yemeklerine katlanırken YouTube'da izlediğimiz aptalca şeylerdi. O zamanlar tercihlerimiz, insanların düşmesi veya haber sunmaya çalışırken korkunç gaflar yapmasıyla ilgili videolardı. Ancak bugünlerde zevkimiz biraz olgunlaştı ve aptal SNL skeçlerini ve insanların köpek yavrularıyla sürpriz karşılaşmalarının derlemelerini tercih etmeye başladık.

Ne kadar iyi uyum sağladığımıza şaşırdım.

Kendimi o kadar rahat hissettim ki, Perşembe günü Emmett'in akşam yemeği davetine evet demeye karar verdim. Yani, arkadaş olacağımızı teklif etmişim ve arkadaşlar bazen birlikte yemek yerlerdi, bu yüzden bunun farklı olmayacağını düşündüm.

Yine de, ne olur ne olmaz diye, eski püskü bir tişört ve garip bir şekilde uzun şort giymeye özen gösterdim.

Kendime bir zihin oyunu oynuyordum sanki. Emmett'le dışarı çıkarken iyi görünmeye özen göstermezsem, bu onu romantik bulmadığım anlamına geliyordu. Ayrıca, güzel giyinmezsem, onun bizim için güzel restoranlar seçemeyeceği anlamına geliyordu. Değil mi?

Kuyu.

Tam olarak değil.

Emmett'in seçtiği restoran, adını duyduğum Blue Harbor adında güzel bir yerdi. Sahil kenarında, rahat ama son derece şık bir oturma odası gibi tasarlanmış bir restorandı. Suyun muhteşem bir açık manzarasına sahipti ve Hamptons'ta denemek istediğim restoranlar listesinin en üst sıralarındaydı, ama bu akşam emin değildim.

"Emmett, burada parmak arası terlik veya şort giyilmemesi gerektiği yazıyor, ben de ikisini de giydim," dedim kuru bir sesle, kapıdaki tabelayı işaret edip sonra da bacaklarımı göstererek. Gereğinden uzun süre bana baktığında gözlerimi kıstım. Bakışları tekrar bana döndüğünde sırtıttı.

"Evet, sorun olacağını sanmıyorum," dedi rahat bir tavırla, kapılardan önümden geçerken.

"Evet, ama bu kadar emin olmanı sağlayan ne?" diye ısrar ettim kaldırımda. Emmett içeriden seslendi.

"Çünkü burası benim mülküm."

Gözlerim dikilmiş bir şekilde baktım.

Elbette.

Emmett'in, benim nispeten küçük kafemle aynı kasabada, en ünlü restoranlardan birinin gizli sahibi olduğu gerçeğinden içten içe yakındıktan sonra, derin bir nefes aldım ve terliklerimi sürükleyerek içeri girdim.

Restoranın içinde, Emmett'in kendi başına fazla ilerleyemediğini fark ettim çünkü görünüşe göre personelin yarısı ve bardaki neredeyse tüm müşteriler -erkekler ve kadınlar- onu durdurmuştu. Ona bir kral gibi davranıldığını izlerken, aslında oldukça alışık olduğum bir şekilde, başımı sallamadan edemedim. Kızlar on iki yıl önce kullandıkları aynı cümleyi bile kullandılar: "Emmett, adımı hatırlıyor musun? Bahse girerim adımı hatırlamıyorsun!"

Aman Tanrım.

Masaya oturduğumuz anda, müdürün iki kadeh şampanya ile yanımıza süzülerek gelmesini, kadehleri masaya düzgünce yerleştirmesini ve Emmett'e şefin "birkaç şey göndermesini isteyip istemediğini" sormasını kaşlarımı kaldırarak izledim. Emmett başını sallayınca, müdür menülerimizi topladı, şampanyadan başka bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu ve "hayır, teşekkür ederim" cevabımı duyunca zarif bir şekilde başını sallayıp uzaklaştı.

Emmett sonunda bana döndüğünde sessizce "Vay canına" dedim.

"Bazı şeyler asla değişmiyor galiba," diye belirttim.

"Bu ne anlama gelir?"

"Az önce olanların hepsi benim bakış açımdan lisenin nasıl bir şey olduğunu gösteriyordu," dedim gülerek. "Koridorda yürüyorsun, kızlar sana hayranlıkla bakıyor, sonra biri gelip ihtiyacın olan her şeyin olup olmadığını soruyor - genellikle arkadaşlarımdan biri ödevini doğru yapıp yapmadığını kontrol ediyor."

Emmett kıkırdadı. "Hâlâ kadınlardan ilgi görüyorum ama liseden beri benimle ilgili her şeyin değiştiğinden neredeyse eminim."

"Gerçekten mi?" Kaşımı kaldırdım. Bana oldukça cüretkâr bir ifade gibi geldi. "İnanması biraz zor."

"Neden? Liseden sonra herkes değişir. Yani sana bak. Çok değiştin..." Kaşlarını kaldırdı. "Liseden beri çok değiştin."

Bakışlarını dudaklarımdan göğsüme, oradan da hızla gözlerime kaydırırken, ben de bakışlarımı kıstım. Yakalandığını fark edince sırtıttı.

"Evet, haklısın. Saçlarım tekrar uzadı ve sarı oldu," dedim, böylece az önce bahsettiği değişikliklerle kastettiği şeyin vücudumun o kısmı olduğunu

varsayabilirdik. Emmett güldü.

“Aslında evet, bu oldukça büyük bir değişiklik. Eminim ki o gece seni tanımamamın tek sebebi buydu...”

“Ah, ah.” Yanaklarım kızardı, Emmett'in Tanrı aşkına neredeyse birlikte olduğumuz gece hakkında konuşmasını engelledim.

“Ah, doğru,” diye güldü Emmett, başparmağını alt dudağının üzerinden, keşke bu kadar çekici bulmasaydım dediğim bir şekilde kaydırarak.

“Konuyu değiştirelim.”

"Evet. Lise yıllarından beri nasıl değiştiğine geri dönelim," dedim sakarca, Emmett ise sırıttı.

“Pekala.” Başını salladı. “Şey, öncelikle artık futbol oynamıyorum ve o zamanlar bu benim kimliğimin oldukça büyük bir parçasıydı,” dedi Emmett. “Ayrıca, biliyorsunuz, bir çocuğum olduğu için artık çok daha sorumluluk sahibiyim.”

Suyum boğazıma kaçtı. "Gerçekten mi? Aman Tanrım, bu ne zaman oldu?" diye sordum, nasıl olup da bundan haberim olmadığını merak ederek. Emmett bir an tepkimi izledikten sonra yavaşça kıkırdadı.

“Evet... Ozzy'den bahsediyordum.”

"Ah." O homurdanırken ben de derin bir nefes verdim.

"Ama bir çocuğum olacağı fikrine bu kadar dehşetle tepki vereceğinizi bilmek iyi oldu."

“Aman Tanrım, özür dilerim. Sadece... başka bir insanın hayatından sorumlu olmanı hayal edemiyorum,” dedim, sadece bu düşünceye bile kıkırdarak. Emmett kaşlarını çatı.

"İster inanın ister inanmayın, ben iyi bir bakıcıyım. Ve bir gün, çok iyi bir baba olacağım."

“Ah, tabii ki öylesin!” dedim, Emmett'in şaşırtıcı derecede gücenmiş görünmesinden dolayı son kahkahamı yutarak. “Yani, Ozzy'ye iyi bir babasın, açıkçası, ve babalık konusunda neredeyse olabilecek en iyi rol modeline sahipsin,” diye ekledim – ama bunu söyler söylemez göğsümde bir burkulma hissettim.

Kahretsin. Aniden hissettiğim şeyin suçluluk duygusu olduğunu fark edince donakaldım, gözlerimi kucağıma diktim.

Çünkü Emmett'in babasının yaklaşık on yıl önce beklenmedik bir şekilde öldüğünü biliyordum. Büyük kavgamızdan yaklaşık bir yıl sonra olmuştu ve ben hala ondan nefret etmenin ve ergenlik bunalımı yaşamamanın doruk noktasındaydım, bu yüzden cenaze için eve uçmadım. Bileti almıştım

ama havaalanına hiç gitmemiştim ve bu hala en büyük pişmanlıklarımın biri olduğu için, bu anıyı zihnimin arka planına itmiştim.

Şimdiye kadar.

“Emmett...” diye başladım güçsüzce, ama sözümü kesti.

"Sorun yok, Aly."

Yukarı baktığımda Emmett'in yüzündeki o kadar ciddi ifadeyi gördüm ki, bu durum neredeyse daha da çok canımı acıttı.

“Hayır... değil. O hafta Facebook'tan bana mesaj attın ve ben cevap bile vermedim,” diye mırıldandım, o anı hatırlayınca içimden bir şey koptu. Hiç beklemediğim bir anda yeniden ortaya çıkmış ve beni o kadar utandırmıştı ki ürperdim. Kahretsin. “Emmett, çok üzgünüm. Aramızda ne olursa olsun, her zaman aile gibiydik, bu yüzden seni görmezden geldiğim en kötü zamandı.”

“Sorun değil Aly. Çocuktuk ve ikimiz de kendi fırtınamızın ortasındaydık,” dedi Emmett. Bu ifadeye şaşırdığımda, mahcup bir şekilde gülümsedi. “Ah, annem o zamanlar sadece bunu söylerdi. Ne kadar kötü hissedersen hissedeyim, senin de başa çıkman gereken kendi acıların olmadığı anlamına gelmediğini söylerdi. Herkesin yaşayacak kendi hayatı var. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu geç değil, erken öğrenmem benim için daha iyi oldu.”

Duygularımın karışımından bunalmış bir halde başımı salladım. Suçluluk duygusunu bir kenara bırakırsak, Emmett'in annesinin bana sempati duyabilmesine şaşırmıştım. Emmett'in cenazede yokluğum hakkında annesiyle konuşmuş olması da beni bir nebze üzmüştü. Ben her zaman onun sadece neşeli ve tasasız bir Emmett olduğunu, hiçbir sorunun onu bu kadar uzun süre etkilemeyeceğini düşünmüştüm.

Ama durumun böyle olmadığı açıkça ortadaydı.

"Anlayışınız için çok teşekkür ederim," dedim sonunda, sesim kısık bir şekilde. "Annenizin de açıkladığı gibi, aramızdaki o olay yüzünden çok zor bir dönemden geçiyordum ve..."

“Şu konuda...”

“Hayır.” Emmett’e baktım ve hızla başımı salladım. “Yapmayalım,” diye karar verdim. “Değil mi? Yani yetişkin olarak ilk kez birlikte akşam yemeği yiyoruz, bu yüzden geçmişten bahsetmek yerine gecenin tadını çıkarmaya çalışmalıyız, değil mi?” diye sorumu geveleyerek sordum.

Emmett'in yüzünde çelişkili bir ifade vardı ama benim yüzümdeki çaresizliği okuyabildiğini hissettim, bu yüzden üç saniyelik bir sessizliğin

ardından başını salladı.

"Ne hakkında konuşmak istersen konuşabiliriz," diye mırıldandı, bu da beni minnettarlıkla derin bir nefes almaya itti. Hatta ne kadar nefes nefese kaldığım ve telaşlandığım için gülmeyi bile başardım. "Sakin ol. Biraz su iç," diye sırttı Emmett ve bardağımı bana uzattı.

"Teşekkür ederim," diye homurdandım, bir yudum alıp derin bir nefes çektim. Emmett'le geçmişi konuşma düşüncesinin bile neredeyse panik atak geçirmeme neden olması muhtemelen sağlıklı değildi, ama durum buydu işte. Belki bir gün değişirdi.

Belki.

"Derin nefes al, Aly. Şimdi iyi misin?" diye takıldı Emmett, suyum bitirip şampanyama geri döndüğümde. Mavi gözleri parıldayarak bana sırttı ve bir şekilde içimi rahatlattı. Ama tam nefesimi toparlayıp kendime geldiğim anda, arkamdan keskin bir ses yankılandı.

"Aman Tanrım – Deniz Ürünleri Kızı? Sen misin?"

Kahretsin.

Cidden?

Bu lakabı duyduğumda irkildim çünkü birincisi, ondan nefret ediyordum ve ikincisi, bana bu şekilde hitap eden tek kişi, görmekten neredeyse hiç hoşlanmadığım, gürültücü ve talepkar bir sosyetik kadındı.

Omzumu çevirip baktığımda, Stanton Family Market'teki müdavimlerimden biri olan Britt Heatherton'a bakakalmıştım. Keskin bir sesi vardı ve garsonlar arasında pek de iyi bir şöhrete sahip değildi. Genellikle iş yemekleri için baştan aşağı Tory Burch giyerek gelirdi, ama bu akşam muhteşem bir nane yeşili elbise giymişti; bu da bana buraya soluk kot pantolon ve göğsünde kafemizin ıstakoz logosu olan bir tişörtle geldiğimi hatırlattı.

"Aman Tanrım, bunca yer varken seni burada görmek ne kadar komik!" diye sevinçle bağırdı Britt, yanağımdan öpmek için eğilerek. "Bir etkinliğe mi yemek servisi yapıyorsun? En yakın arkadaşım Emmett Hoult ile tanıştın mı? O çok tatlı değil mi?" diye sordu, masanın onun tarafına doğru dans ederek.

Britt, sanki bir yarışma programında ödül sergiliyormuş gibi, elini Emmett'in göğsünün her yerine gezdirirken gözlerim seğirdi.

Kahretsin, Britt, diye düşündüm Britt'in ürkütücü okşamaları gözlerimi tekrar Emmett'in vücuduna çevirdiğinde. Arabadan indiğimden beri on iki dakika boyunca ona bakmamıştım, ama şimdi o beyaz gömlekle ne kadar

günahkar derecede iyi görüldüğüne bakmaktan kendimi alamıyordum. Mükemmel bir şekilde incelen V şeklindeki gövdesini sergilemek için dikilmişti ve kollarını her hareket ettirdiğinde, kolları pazularını sıkıca sarıyordu.

Ah. Emmett'in vücudunun neredeyse her santimi nefes kesici bir manzaraydı ve bu beni aniden ve utanç verici bir şekilde sahiplenme duygusuna itti. Britt'in ellerini Emmett'in vücudundan çekip onu kendime ait kılmak istedim.

Benim değildi yani.

Bunun böyle olmasını istememem gerekiyordu. Britt'in çok uzun zaman önce sorduğu bir soruya cevap vermem gerekiyordu, ama şimdi ne dediğini bile hatırlayamıyordum. Neyse ki Emmett araya girdi.

“Aslında Britt, Aly benim en eski arkadaşlarımdan biri. Doğduğumdan beri tanıdığım tek kişi o,” dedi ve bu sözler Britt'in gülümsemesinin daha da daralmasına neden oldu.

“Ah. Öyle mi? Yani o seni benden daha uzun süredir tanıyor?” Britt başını yana eğdi, sonra gururlu bir ifadeyle bana döndü. “Emmett ile yaklaşık on yıldır çok yakın arkadaşız. Onun öğrenci birliğinin Siyah Beyaz balosunu düzenleyen etkinlik şirketinde staj yaptım ve sanırım oradan beri çok iyi anlaşıyoruz, değil mi?” diye sordu, mücevherli eliyle omzunu sıkarken ona gülümsedi.

Emmett, ona cevap verirken kasıtlı olarak garip bir gülümseme takındı. “Evet, Britt. Sanırım öyle yaptık.”

“Hımm. Ve – ah! Etkinliklerden bahsetmişken, Emmett'in gelecek ayki büyük bağış toplama etkinliğinin partisini ben planlıyorum,” dedi Britt, gururla parlayarak. “Yazın en önemli etkinliği olacağını söylerken abartmıyorum bile, kesinlikle gelmelisin.” Büyük gülümsemesi, tişörtümü işaret ederken yarı utangaç bir ifadeye dönüştü. “Ama kesinlikle onu giyme. Tamam mı?” diye kıkırdadı ve Emmett'in omzunu bir kez daha sıktı.

“Merak etmeyin. Aly'nin gardırobunda birbirinden güzel elbiseler var.”

Geçen gece üzerimden yarıya kadar sıyırdığı elbiseyi hatırlatınca kalbim bir an durdu. Ama tepki vermeden önce Britt tekrar mırıldandı.

“Aa! Randevum gelmiş galiba!” dedi, bronzlaşmış kolunu topuklu ayakkabılarıyla somurtkan bir şekilde yaklaşan, güzel ama belirgin bir şekilde asık suratlı kızıl saçlı kıza uzatarak. Britt, “Emmett, Natalie'yi tanıyorsun,” dediğinde gözlerini başka yöne çevirdi.

“Elbette. Nasılsın Natalie?” diye sordu Emmett, ancak Natalie göz teması kurmaktan, hatta cevap vermekten bile kaçındı. Tek yaptığı telefonunu çıkarıp hızla bir şeyler yazmaktı, biz de ona bakakalmıştık.

Kadın öfkeyle başparmağıyla gönder tuşuna bastığında, Emmett'in telefonu masanın üzerinde bip sesi çıkardı ve ekranı yeni bir mesajla parladı.

Tam bir dram. Sanki bir reality şov izliyordum.

“Pekala. Belki bir dahaki sefere biraz daha incelikli davranırsın canım,” diye homurdandı Britt, ardından bize en sevdiği yapmacık gülümsemesini tekrar gösterdi. “Sanırım onu buradan uzaklaştıracağım. Ama yakında görüşürüz ikiniz de! İyi akşamlar!” diye şarkı söylercesine söyledi ve öfkeli bakışlarla kendisine bakan Natalie'yi masalarına doğru aceleyle götürdü.

Onlar gittikten sonra, şaşkın ama bir o kadar da eğlenmiş bir bakışı Emmett'e yöneltmekten kendimi alamadım. Bunu hissettiğini biliyordum çünkü kendi kendine gülüyordu ve bana geri bakmak istemiyordu.

"Ne?" diye sordu sonunda.

"Aslında benim de soracağım soru buydu, çünkü bu da neydi böyle?"

Emmett saf numarası yaptı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Seni o kadar kızdırmışsın ki, artık sana sadece mesajla bağırabiliyor," diye homurdandım. "Sanırım o, senin özellikle kızgın olduğun eski sevgilin."

"Hayır, değil. Birlikte olduğum kadınlardan hiçbirine eski sevgilim diyebileceğimden emin değilim."

"Neden? Hâlâ hepsiyle birlikte mi oluyorsun?"

"Hayır. Daha doğrusu, uzun süre birlikte olduğum kimseyle sevgilim olmuyor," dedi Emmett.

"Peki, Natalie ile ne kadar süredir birlikteydiniz?"

"Hiçbir zaman onunla birlikte olmadım – bir haftadan biraz fazla bir süre birlikte olduk. Ve başlamadan önce ona ilişki kurmadığımı söylemiştim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Şaşırmış gibi görünüyorsunuz."

"Şey, biriyle birlikte olmadan önce resmi açıklamalar yapman oldukça ciddi bir durum," diye homurdandım. "Ayrıca, her zaman birinin sana bakmasından hoşlanan bir tip oldun. En azından lisede durum kesinlikle böyleydi."

Emmett'in o zamanlar bir ilişkiden diğetine nasıl atladığını hâlâ çok net hatırlıyorum. Kesinlikle bekar olduğu ve rastgele güzel kızlarla ya da beni sinirlendirmek için en yakın arkadaşlarımla birlikte olduğu haftaları oluyordu. Ama bu durgunluk dönemlerinin dışında, genellikle bir ilişkinin içinde boğuşuyordu. Neredeyse her zaman ona öğle yemeği getiren, dolabını temizleyen ve futbol antrenmanlarının videolarını çekip annesine gönderen sadık bir kız arkadaşı vardı. Emmett, bilindiği gibi şımartılmış ve el üstünde tutulmuştu ve bir kız arkadaşına sahip olmanın avantajlarını seviyordu, bu yüzden artık kısa süreli ilişki olayını bile yapmadığına şaşırmadan edemedim.

"Evet, liseden beri kendime nasıl bakacağımı öğrendim," dedi Emmett, ilk yemeğimiz olan kızarmış deniz tarağı geldiğinde. "Bu, yetişkin olmanın bir parçası."

"Öyleyse birine bağlı kalmayı öğrenmek de öyle değil mi?"

"Vaktim yok."

"Evet, o yorucu dokuzdan beşe çalışma saatine sahip olmaman harika," diye takıldım. "Annenin bu konuda sana hiç takılmadığını hayal edemiyorum."

"Evet, öyle ama bu, benim bir ilişki içinde olmaktan çok daha önemli önceliklerim olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

"Öyle mi? Mesela ne gibi?"

"Bahsetme ihtiyacı duyduğum bir şey yok, Aly," dedi Emmett, ses tonundaki ani sertlik beni daha fazla soru sormaktan caydırdı. Tamamen şaşkına dönmüş bir halde gözlerimi kırıştırdım.

"Ah. Tamam. Bu harika," diye beceriksizce başımı salladım, aniden utandığımı hissetmeme rağmen umursamaz görünmeye çalışarak. Emmett'in her zaman sadece şaka yapmayı bildiğini bildiğim için sadece şakalaştığımızı sanıyordum, ama görünüşe göre artık ciddi olmaya da fazlasıyla muktediri. Hadi ama Aly, diye kendi kendime lanet ettim, sinirli Emmett'i biraz çekici bulduğumu fark edince şampanyama uzanırken.

Ve "bir nevi" derken, aşırı derecede demek istedim.

"Şey..." diye başladım, iyice telaşlanmışım ve sessizliği bozmak için fazlasıyla istekliydim. "Zaten ilişki kurmama konusunda tamamen seninleyim," dedim aceleyle, içeceğimden bir yudum alarak. Emmett kaşını kaldırdı.

"Öyle mi? Peki neden?"

“Çünkü dediğin gibi, daha önemli öncelikler var,” dedim. “Benim işletmem gereken bir restoran var, senin de... işin her neyse. O yüzden ilişkileri boş ver. Kimin ihtiyacı var ki? Değil mi?”

Belki de biraz sarhoştum ama sözlerime gerçekten çok güveniyordum. Emmett su bardağını kaldırıp bana katıldığında ise bu güvenim daha da arttı.

"Evet. İlişkiler umurumda değil," diye sıırttı. "Şimdilik seks idare eder. Değil mi?"

Şampanyam boğazıma kaçıyordu ama neyse ki yemeklerimiz tam zamanında geldi ve bu soruyu cevaplamak zorunda kalmaktan kurtuldum. Garsonumuzun her bir özel meze hakkında yaptığı uzun açıklamalar ve her yemeğin ne kadar inanılmaz derecede lezzetli olduğu sayesinde konu hızla unutuldu.

Ve gecenin geri kalanında, büyük bir memnuniyetle karşıladığım üzere, sohbet tamamen platonik kaldı.

Pazartesi geldiğinde, Drew ve menajeri/iş ortağım Iain ile olan planlarımı iptal ettim. Basitçe söylemek gerekirse, Aly ile birlikte yaşadığım ilk haftada beklediğimden çok daha az zaman geçirmiştım ve bu akşam sadece onun yanında olma şansını istiyordum.

Tabii ki Drew bunu hiç kabul etmedi.

“Tanrı aşkına, E, o her gece saat 10’da yatıyor,” dedi mutfak tezgahına yaslanırken. Bugünkü antrenman sonrası yemeğim olan fırında pişmiş somon ve tatlı patatesi hızla yerken telefon omzumla kulağım arasında sıkışmıştı. “Gerçekten de Iain’in planladığım doğum günü partisini sadece bu kıza gününü sormak için bir saat harcamak için mi kaçıracaksın?” diye sordu Drew.

Iain'in sahile bitişik kiralık evinde onunla hoparlörden konuşuyordu. Arka plandaki sesleri ayıklamak için elimden geleni yaptım ama Iain'in kız arkadaşının arka planda çılgınca yüksek sesle bağırması yüzünden her on saniyede bir irkiliyordum.

“Bak, eğer onunla birlikte olmuyorsan, onun için evde kalmana izin yok. Kural bu. Ne kadar çekici olursa olsun umurumda değil,” dedi Drew. Ama sonra duraksadı. “Bekle. Aslında bu doğru değil – umurumda. Bana bir fotoğrafını gösterecek misin? Hemen gönder.”

"HAYIR."

"O zaman onunla görüşmek zorunda kalacağım."

Gülerken ağzım doluydu. "Evet, seni asla yanıma yaklaştırmayacağım..."

"Hey."

Aly mutfağa girip bana gülümseyerek selam verdiğinde sözümü kestim. "Aman Tanrım, o muydu?" diye sırttı Drew, ben pencereye doğru yürürken, Aly'nin telefondaki sesini duymaması için biraz uzakta durdum.

Drew gülerken ben de "Hayır," diye yalan söyledim.

"Siktir git. Onu telefona ver. Onunla konuşmam lazım."

"Yok canım, asla," dedim dalgın dalgın, Aly'nin buzdolabından süt alıp sonra da çay poşetlerinin olduğu tepsiyi almak için dolabı açmasını izlerken. Eğlencemi bastırmak zorundaydım çünkü parmak uçlarında bile en üst rafa ulaşamıyordu. Ve içgüdüm ona yardım etmek olsa da, aynı zamanda manzaranın tadını da çıkarıyordum.

Evde her zamanki kıyafetini giymişti; şort yerine bol, kare bir tişört ve siyah tayt. Sanırım bu şekilde giyinmesinin, vücudunu daha az fark etmemi sağlayacağını düşündüğü içindi, ama bu konuda tamamen yanılıyordu.

Özellikle de şimdi.

Rafa uzanırken o kadar tatlı görünüyordu ki. Kolları açık, sırtı gergin bir şekilde kavisliydi ki, gözlerim onun kalçalarına dikilmişti. Aman Tanrım. O kadar yuvarlak ve sıkıydı ki, dizimin üzerinde poposuna vurduktan sonra nasıl sallanacağını hayal edebiliyordum. Bana bu işkenceyi yaşattığı için kesinlikle cezayı hak etmişti.

"Beni görmezden mi geliyorsun?" diye fısıldadı Drew kulağıma. "Iain!" Arka planda bir bardak kırıldı. "Iain, şu herifle konuş. Beni görmezden geliyor."

Iain bir süreliğine telefonda konuştu ama ben ona ne söylediğime pek dikkat etmiyordum. Aly'nin çırpınırken tişörtünün yukarı doğru kaymasını izlemekle çok meşguldüm. Aman Tanrım. Bu, hayatımda şahit olduğum en sevimli işkenceydi. Tamamen hayal kırıklığına uğramamamın tek sebebi, aynı zamanda çok komik olmasıydı.

Sonunda kahkahamı patlattığımda, Aly omzunun üzerinden sevimli bir bakış attı.

"Boyumun kısa olmasından mı gülüyorsun?" diye tısladı.

Sırttım ve başımı salladım, Aly için tepsiyi raftan almak üzere giderken Iain'e isteksizce bir şeyler mırıldandım. Tepsiyi ona uzattığımda yüzündeki o mutlu küçük gülümsemeyi yakaladım ve bana bakış şekline ve "teşekkür ederim" diye fısıldamasına karşı kendimi zor tuttum.

İsa.

Bunu da kazara yaşanan cinsel tahrikler listesine ekleyin.

Pazar gününden beri hayvan gibi mastürbasyon yapmamın hiç de şaşırtıcı olmadığını söylemeliyim. Aly'nin evde yaptığı her küçük şey penisimi harekete geçiriyordu. Esnemesi, saçını toplaması ya da sadece yanımda durup bana o incecik vücudunun neredeyse dört katı büyüklüğünde olduğumu hatırlatması – hepsi beni inanılmaz derecede tahrik ediyordu. Onun yanında adeta yürüyen bir ereksiyon halindeydim ve dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar kendimi kontrol altında tutmam bir mucizeydi.

İnanın bana, bunun için bir madalya hak ettiğime oldukça emindim.

"Dinle, salak herif. Bu gece işi bırakacaksan, yarın bana haber vermen gerek," dedi Drew, beni dalgınlığımdan çıkararak. "Ya işi bitir ya da bırak, çünkü bu berbat bir durum. Bu gece benim sağ kolum olacaktın. Buradaki herkes çift."

"Hı hı," dedim, yemeğimin son lokmasını bitirip tabağımı ve çatalımı bulaşık makinesine koyarken. Aly su kaynatırken sırtı bana dönüktü, ama omzunun üzerinden rastgele baktığında göz göze geldik. Gülümsemesini bastırdıktan sonra tekrar çayına döndü.

"Hey, söyle bakalım. Şu anda ne giyiyor?" diye sordu Drew, sırf beni sinirlendirmek için. "Sütyen mi giyiyor yoksa –"

"Evet, harika – iyi eğlenceler," diye sözünü kestim ve Aly arkasını döner dönmez telefonu aniden kapattım. Drew'un mesajı çalarken Aly çayından bir yudum aldı.

DREW: Şu an için ölü ağırlıktan başka bir şey değiller, testislerinizi kesin gitsin.

Salak herif. Tam cevap verecektim ama Aly'nin sorusu saçmalığı unutturdu.

"Bu akşam dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu.

Derin bir nefes verdim. Onun tatlı sesi, az önce uğraştığım berbat şeylerle tam bir tezat oluşturunuyordu. Drew'e cevap vermek yerine, telefonumu tezgâhın üzerinden kaydırdım ve başımı salladım.

"Hayır, evde kalacağım," dedim oturma odasına doğru başımı sallayarak. "Benimle film izlemek ister misin?"

Aly'nin kaşları birden yukarı kalktı.

"Ah," diye fısıldadı, ben çayına bakarken kirpikleri titredi. Sırıttım. Çok tatlıydı. Sanki onu bir randevuya davet etmişim gibi davranıyordu.

"Hımm." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Olur. Sanırım. Yani,

bütün bir filme ayıracak vaktim olup olmadığını bilmiyorum ama kesinlikle bir filme başlayabilirim.”

"Gerçekten mi?" İnanamadım ama aynı zamanda eğlendim de, oturma odasına gidip televizyonu açtım. "Bitiremeyeceğini bile bile filme giden nasıl bir insan?"

“Bilmiyorum. Oda arkadaşın olabilir diye düşünüyorum.”

Arkamı döndüm. Aly'nin sesinin az önce çok çekici geldiğine yemin edebilirdim ve ona baktığımda, kollarını kavuşturmuş, yüzünde seksi bir gülümseme vardı. Tanrım. Aklımı kaybediyordum. Söylediği her şey bana sanki benimle flört ediyormuş gibi geliyordu ve bu da penisimin onun yanında sertleşmekten başka bir şey olmasına imkan vermiyordu.

Ama derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya zorladım.

“Madem öyle yapmak istiyorsun, o zaman bir film seç, ben de bize atıştırmalık bir şeyler getireyim,” dedim mutfığa doğru giderken. Aly güldü.

"Şey... gerçekten de filmi seçme özgürlüğünü bana vermek istiyor musunuz?"

"Neden olmasın? Hep aynı şeyleri izliyoruz," dedim.

Eh, en azından eskiden öyleydi.

Koltuğa geri döndüğümde, Aly'nin HBO'da daha önce hiç duymadığım bir romantik komedi filmi izlediğini görünce şaşırdım.

"Vay canına. Şimdi de kızlara özgü şeyler mi izliyorsun?" diye sordum, Ozzy en sevdiği ördek oyuncağını Aly'ye getirmek için yanımıza doğru koşarken.

"Ah evet. Şimdi kızlara özgü şeylere bayılıyorum," dedi Aly gururla, Ozzy ile halat çekme oyunu oynarken kıkırdarak. "Romantik komediler, reality şovlar – Lifetime'daki hemen hemen her şey."

Sırıttım. "Eskiden o şeyden nefret ederdin."

“Şimdi ise tutkuyla seviyorum. Yani her zaman seviyordum, sadece kendime izin vermiyordum – neyse. Başlıyor işte.”

Sessizce izlemeye başladık ve ilk beş dakika içinde bu filmin işkence olacağını anladım. Bir kız terk edildi ve sonraki sahnede sokakta topuğunu kırdı ve bir saat sonra birlikte olacağından emin olduğum bir adamın üzerine düştü.

Ama yanılmışım. Onlar çok daha önce birlikte oldular.

Ve şimdiye kadar oldukça berbat olan bir film için, seks sahneleri şaşırtıcı derecede açık ve netti.

“Ah... tamam. Peki o zaman.” Sahne, dışarıda öpüşmekten birdenbire adamın kızı yatağına itip yüzünü göğüslerine gömmesine geçince Aly garip bir şekilde güldü.

Sırıtmamı zorla bastırdım. Adam kızın tişörtünü çıkarıp sütyenini çekiştirmeye başlarken, Aly'nin nabzının yanımda yükseldiğini hissettiğime yemin edebilirdim. Bir yanım sahnenin kesileceğini sandı ama kızın çıplak göğüsleri ortaya çıktığında kamera yakınlaştı.

Aly yanımda tamamen sessizdi.

İstemsizce ona bakıp içimden güldüm, kaskatı kesilmiş bir şekilde oturuyordu, elleri kucağında kavuşmuştu ve gözleri ekrana dikilmişti. Rahatsızlığın tanımıydı. Boğazının ne kadar sıkı olduğuna bakılırsa nefesini tutuyordu. Sahnenin bir an önce bitmesini dilediğini biliyordum, bu yüzden daha da ateşli ve yoğun hale geldiğinde kendi kendime sııttım. Adam içeri soktuktan sonra bile uzadı, adam itmeye başlarken yüzü abartılı bir zevkle buruştu.

“Hım... ahh... ah, kahretsin... evet.”

Aman Tanrım, sanki porno izliyordum.

Salon birdenbire inleme, homurdanma ve inilti sesleriyle dolunca biz fareler gibi sessiz kaldık. Gözümün ucuyla Aly'nin tırnağını öfkeyle kemirdiğini fark ettim. Dayanmaya çalıştığını biliyordum ama adam kızın göğüslerini sertçe sallamaya başladığı anda kız birden ayağa kalktı.

“Yeni bir çay yapacağım.”

"Tahmin etmiştim."

Adımını yarıda kesti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bir seks sahnesini izlerken rahatsız olman normal," dedim. "En azından benimkini izlerken. Ve bu sorun değil. Anlıyorum."

"Ne istiyorsun? Ben garip davranmıyorum," diye öfkeyle itiraz etti. "Sadece bir bardak su istedim."

"Az önce yeni bir çay yapacağınızı söylediniz."

"Belki de ikisini de istiyordum!"

"Belki de bir kızın göğüsleriyle böyle oynanmasını izlemeye dayanamazsın."

Aly'nin yanakları kızardı, bana dik dik baktı. "Bu beni neden rahatsız etsin ki?" diye sordu. Ama ben cevap vermeden önce alaycı bir şekilde güldü. "Biliyor musun Emmett? Boş ver!" diye çıkıştı ve koltuğa geri oturdu. "O kendini beğenmiş ifadeyi yüzünden sil, çünkü seni izliyorum."

“Aly, sorun yok,” diye güldüm. “Dayanamazsan ileri sarabiliriz.”

"Bununla baş edemiyor musun? Ben yetişkinim Emmett, sana temin ederim ki bunun üstesinden gelebilirim," diye homurdandı Aly.

Ancak onun bundan pişman olduğunu saniyeler içinde anladım.

Ama ben de aynı durumdaydım çünkü birdenbire adam kızın göğüslerini yukarı doğru itip ağzına sokmaya başladı. Adam dilini çıkarıp kızın sıkı pembe meme ucunu yalamaya başladığında aşırı yakın çekim yapıldı ve bu da bana aynı lanet şeyi Aly'ye daha bir hafta önce yaptığımı hatırlattı.

Kahretsin.

Birdenbire, parmaklarımın etrafında vajinasının ne kadar sıkı bir şekilde kenetlendiğini düşünmeye geri döndüm. O tatlı küçük vajinanın şu anda ıslak olduğunu düşündükçe, eşofmanımın altında penisim seğirdi. Benden iki adım ötede. Aly'nin koltuğunda çılgınca kıvrandığını doğrulamak için sadece hızlıca bir göz atmam yeterliydi.

Kahretsin. Evet. Islaktı. Olmalıydı.

Bunu bildiğim için kalbim hızlandı ve dışarıdan sakın görünmeme rağmen kendimi tam bir hayvan gibi hissettim. Aly'nin kıyafetlerini yırtıp, vajinasını avuçlayıp ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissetmeyi hayal ediyordum. Parmaklarımla onu becerirken tatlı sularının avucumdan aşağı aktığını hayal edebiliyordum.

Oturduğum süre uzadıkça fantezilerim daha da müstehcenleşti.

Kendimi bu kanepede onun önünde diz çökmüş halde gördüm. Bacaklarının omuzlarımın üzerinde olduğunu, yumruğumla penisimi pompalarken dilimi vajinasının her yerine sürdüğümü ve tadını çıkardığımı gördüm. Sadece inlemesini duymak istiyordum. Ondan o seksi küçük sesleri tekrar çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyordum.

Onun iri göğüslerinin benim benimle kaplı olduğunu hayal ediyordum ki sahne nihayet kesildi ve tuttuğu nefesi bıraktı.

İçgüdüm sırtıtmak ve ona laf sokmak yönündeydi ama henüz kendime gelememiştim. Penisimin ucu çok sert bir şekilde zonluyordu ve bir sonraki sahnede Aly'nin göğüs uçlarının tişörtünün altında taş gibi sert olduğunu görünce durum daha da kötüleşti.

Tanrı aşkına!

O kadar hareketsiz oturmuş, normal ve etkilenmemiş görünmeye o kadar odaklanmıştı ki, bunun farkında bile değildi. Bu durum beni gerçekten suçlu hissettirdi, özellikle de daha sonra bir sahneyi tekrar

izlediğimde, tişörtünün altında hâlâ dimdik duran, emilmeyi bekleyen o sıkı göğüs uçlarını görünce.

Aman Tanrım, ne kadar da kötü.

Burada deliriyordum.

"Ah, şu yavru köpek neredeyse Ozzy'ye benziyor," diye mırıldandı Aly, ekranda bir Labrador'un zıpladığı bir sahne sırasında.

"Evet," dedim, köpek Ozzy'ye hiç benzemese de. Aly, aramızdaki sonsuz seks sahnesi sessizliğinden sonra bir şeyler, herhangi bir şey söylemek için can atıyordu ve eğer sapık olmakla bu kadar meşgul olmasaydım onu azarlardım. Göğüslerine o kadar çok gizlice baktığım ve dilimin yine üzerlerinde olduğunu hayal ettiğim için penisim şimdi zonluyordu.

Kahretsin, Aly.

O kadar habersizdi ki – o kadar tatlı, seksi ve tamamen yasak bölgeydi ki, bir dakika sonra telefonundan saate bakıp "Yatağa gitmeliyim" dediğinde gerçekten rahatladım.

"Elbette. İyi geceler," dedim.

"İyi geceler, Emmett."

Ve bunun üzerine Aly kalkıp gitti ve beni oturma odasında yalnız bıraktı; penisim sertleşmiş, çenem kasılmıştı ve koca bir yaz boyunca bu halin nasıl devam edeceğini merak ediyordum.

"Vay canına. Biri dışarı çıkmak için şaşırtıcı derecede istekliymiş," diye sırttı Evie, salı günü indirimli ürünleri hızla incelerken. "Sonunda o yakışıklının yanına eve gitmek için heyecanlanıyor musun?"

"Şey, hayır. Tam olarak değil."

Dün geceki film fiyaskosundan sonra havada asılı kalan tuhaflığı ortadan kaldırmaya kararlıydım, heyecanlı olmaktan çok. Sakin kalmaya gelince, tamamen başarısız olmuşum ve bu utanç vericiydi. Emmett yanımda tamamen etkilenmemiş bir şekilde otururken, ben tam bir beceriksiz gibi davranmıştım ve bu da aramızdaki şeyleri normalleştirme ihtiyacı hissetmeme neden oldu.

Evie'ye bunu itiraf edince güldü.

"Peki, tekrar arkadaşlık bölgesine girmek için planın ne?" diye sordu, ben kapanış işlemlerinin son kontrollerini yaparken o da satış raporlarını inceliyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bir amacım yok. Sadece onunla takılmanın ve tamamen normal davranarak sohbet etmenin yeterli olacağını düşündüm. Ona iyi olduğumu, onu aktif olarak istemediğimi kanıtlamak istiyorum."

"Öylesin zaten. Ama – ooo! Ne yapmalısın biliyor musun? Ona olabildiğince sık 'dostum' diye seslen," diye önerdi Evie heyecanla.

Ona tuhaf bir bakış attığımda, heyecanı yerini bir iç çekişe bıraktı.

"Mike son zamanlarda bana böyle sesleniyor ve bundan nefret ediyorum," diye açıkladı, bu da beni surat asmaya itti. "Kendimi çok... cinsellikten yoksun hissettiriyor. Sanki beni sadece bir arkadaş olarak görüyor. Çünkü dürüst olmak gerekirse, seks tarihinde hiç kimse bana

‘Göğüslerin çok güzel dostum’ ya da ‘Mmm, dostum, içimde harika hissediyorsun’ dedi mi?”

"Aman Tanrım, Evie."

Gülmemek için yüzümü buruşturdum. Bahsettiğimiz şey onun gerçek hayatıydı; sadece bunu komediye dönüştürmekte çok başarılıydı. Bu bir savunma mekanizmasıydı. Bunu biliyordum.

Ama Evie ile Mike ile olan ilişkisi hakkında konuşmaya çalıştığım her seferinde, konuyu ertelememizi istedi. Benim de konuşmaktan kaçındığım konularım olduğu için, onun isteğine saygı duydum.

“Pekala. Ona ‘dostum’ diyeceğim. Kesinlikle öyle yapacağım,” diye başımı salladım ve Evie’nin peşinden ofise girdim, o da parayı kasaya bıraktı. “Şimdi eve mi gidiyorsunuz?” diye sordum, çantalarımızı askılarından alırken.

“Hayır. Çift terapisi.”

“Ha, doğru. Faydası oldu mu?” diye umutla sordum.

“Kesinlikle. Hem de çok,” dedi Evie, dudaklarını sıkıca kapatmış, çılgın bakışlı, “Yok canım, imkansız!” dercesine bir gülümsemeyle. İç çektim ve omuzlarımı düşürdüm. “Üzgünüm,” dedim, yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde Evie ile birlikte restorandan çıkarken.

"Ve neden Emmett'le birlikte olmanı bu kadar çok istediğimi merak ediyorsun," diye homurdandı dışarıda dükkanı kilitlemek için beklerken. "Bu restoranın dışında hayatım berbat. Başkaları aracılığıyla dolaylı olarak bu mutluluğu yaşamaya ihtiyacım var."

"Eğer benimle Emmett'in sadece arkadaş olmamız üzerinden dolaylı olarak bu deneyimi yaşamak istiyorsanız, buyurun, çünkü yaz boyunca ve sonsuza dek işler böyle devam edecek."

Arabalarımıza doğru giderken Evie, aynı sıkı dudaklı, çılgın bakışlı gülümsemesini bana göstererek, "Mm-hm," dedi.

Eve geldiğimde televizyonda aksiyon filmi son sesle oynuyordu, bu yüzden mutfığa girdiğimde Emmett'i tezgahın başında yoğun bir şekilde kitap okurken görünce şaşırdım. Dizüstü bilgisayarını elindeydi ve başında ters takılmış bir şapka vardı. Beyzbol tişörtü ve eşofmanıyla birlikte, gençliğimde tanıdığım tipik sporcu tiplerinden biri gibi görünüyordu.

Gerçekten mi, Aly? Onu böylesine inanılmaz derecede çekici bulduğum için kendime lanet ettim. Sanki lisede ona aşık olduğumu itiraf etmek gibiydi ve bu da yanaklarımın kızarmasına ve diken diken olmasına neden oldu. Aferin. Zaten çok sakın davranıyordum, tam Ozzy oyuncağından başını kaldırıp "Merhaba" diye havladığı sırada kendimi azarladım.

Bunu yapar yapmaz Emmett'in başı aniden yukarı kalktı.

"Hey!" dedi ve hemen dizüstü bilgisayarını kapattı. Başımı yavaşça yana eğdim.

"Bu... biraz şüpheliydi," diye güldüm, ama o an için minnettardım çünkü bir şekilde onun hazırlıksız yakalanması beni daha rahat ve kendinden emin hissettirmişti.

Bu durum beni sırtıtmaya ve gözlerimi kısılmış bir şekilde Emmett'e dikmeye itti, ben de buzdolabına gidip su şişemi aldım. Kapalı dizüstü bilgisayarının üzerine yaslanma şekli inanılmaz derecede şüpheliydi.

"Dostum." Başımı salladım. "Ne yapıyordun?"

"Dostum." Tam isabet, diye kendimi övdüm Emmett boğazını temizlerken.

"Hiçbir şey. Sadece işle ilgili şeyler."

"İşle ilgili neler?" Suyumun kapağını açtım ve tezgahın diğer tarafına doğru eğildim. "Hâlâ ne iş yaptığınızı bile bilmiyorum. Tam olarak işiniz nedir?"

Emmett, "Ara sıra bir şeyler yapıyorum," diye o kadar belirsiz bir şekilde cevap verdi ki, gizemliliğinden garip bir şekilde etkilenerek sırtıtmaktan kendimi alamadım.

"Aman Tanrım, Emmett. Ne iş yapıyorsun?" diye sordum. "Ne iş yapıyorsun sen – kiralık katil mi? Erkek striptizci mi?"

Kaşını kaldırdı. "Sence ben erkek striptizci olabilir miyim?"

Ben kızarıırken o güldü. Ve işte böylece, üstünlüğü yeniden ele geçirdi.

Emmett sonunda, "Uzun lafın kisası, Julian'ın yatırım yaptığı hisse senetlerine veya gayrimenkullere ben de yatırım yapıyorum," dedi. Cevabı o kadar normaldi ki omuzlarım düştü.

"Ah." Demek ki şüpheli bir şey yokmuş. "Yine de iyi bir hamle. Julian her zaman bir dahi olmuştur, değil mi?"

"Aşağı yukarı öyle. Ve şimdi imparatorlukların sahibi o. Eminim duymuşsunuzdur."

"Şey, evet, babam o gün resmen çıldırmıştı," diye homurdandım o günü hatırlarken.

Babam nadiren arardı ama o gün beni arayıp telefona adeta bağırarak Julian Hoult'un – "Emmett'in ağabeyi ve her pazar Empires maçlarına birlikte gittiğin aynı Julian" – "tüm lanet olası takımı" satın aldığını söyledi. Ailemizde oldukça büyük bir haberdi ve ben de elbette heyecanlandım, ama aynı zamanda derin bir korku da hissettiğimi hatırlıyorum.

Babamın Hoult ailesinin tamamına olan takıntısı yıllar içinde nihayet azalmıştı, ama Julian'ın en sevdiğimiz beyzbol takımını satın almasının, babamın Hoult ailesine olan saplantılı tutkusunu yeniden alevlendireceğini biliyordum.

Nitekim öyle de oldu.

“Evet, babanın tepkisini tahmin edebiliyorum herhalde,” diye kıkırdadı Emmett, bana tedirgin bir bakış atarak. Boğazını temizleyip konuyu değiştirdi. “Peki ya sen? Yan dizinin nasıl gidiyor?”

"Benim yan dizim mi?"

"Restoranınız. Depoya iş getirmek için açtığınızı düşündüm," dedi Emmett. Kaşımı kaldırdım.

“Evet. Aslında tam da bu yüzden açtım. Anladığınız için teşekkür ederim. Ailem, tüm paramı depoyu güzelleştirmeye yatırmadığım için çok üzülmüştü.”

Stanton Family Market'i açmadan önce, sadece Stanton Family Seafood vardı. Büyükbabamın 1941'de şirketi kurmasından beri şehrin önde gelen deniz ürünleri toptancılarından biriydi ve ben çocukken de genel merkezi Brooklyn, Red Hook'ta büyük, gösterişsiz, keskin bir tuz kokusu olan bir depoydu. Büyükbabam vefat edince, babam işi devraldı ve bir süre boyunca, on yıllardır şirkete sadık olan yerel restoranlara karides, balık ve ıstakoz gibi deniz ürünleri satmaya devam etti.

Ama ben ortaokuldayken işler kötüye gidiyordu. Restoranlardaki yeni yönetim yeni toptancılara geçti. Eski müşteriler siparişlerini küçültmeye başladı. Para sıkıntısı vardı. Bilmiyormuş gibi yaptım ama babam lise yıllarımda bizi ve işi zar zor ayakta tutabilmek için Emmett'in babasından iki kez borç aldı.

“Evet, deponun bir süredir pek iyi durumda olmadığını hatırlıyorum,” diye itiraf etti Emmett sesinde hafif bir suçluluk tonuyla. “Babamın senin babanla telefonda konuşmasını sık sık duyardım.”

“Sorun değil. Herkes zor durumda olduğumuzu biliyordu. Sadece merhametli davrandılar ve yokmuş gibi yaptılar,” diye omuz silktim, babam için yüzüm yanıyor olsa da neşeli görünmeye çalışarak.

Babam her zaman Hoult ailesine ayak uydurmak için çok çabaladı. Aslında, çocukluğumda Emmett'in ailesiyle Hamptons'a yaptığımız tüm tatillerin babamı neredeyse iflas ettirdiğini çok geç öğrendim. Onların sahip olduğu paraya sahip değildi, ama yine de o göz alıcı imajı korumak için çok uğraştı.

Sonunda her şeyin suya düşmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Babam Hoult ailesinin gösterişli yaşam tarzına ayak uyduramadı ve Emmett'in babası on yıl önce vefat ettikten sonra artık denemek istemedi. Ancak, yaklaşık dört yıl öncesine kadar batmakta olan şirketini elinde tuttu.

“Yani dört yıl önce miydi? O zaman mı sonunda cesaretini topladı?” diye sordu Emmett.

“Evet, satması gerektiğini biliyordu ama bir rakibe satacak olmaktan nefret ediyordu. ‘İsmimizi korumayacaklar ve tarihten silineceğiz’ diye düşünüyordu,” diye homurdandım, başımı sallayarak. “Ne kadar dramatik.”

“Şirket onun gurur kaynağıydı. Bunu ben bile hatırlıyorum.”

“Evet. Gururu, neşesi – tüm varoluşunun belası. Yani anladım. En çok da büyükbabamı gururlandırmak ve aile adımızı yaşatmak istediği için acı çektiğini biliyordum.”

"Yani şirketi ayakta tutmak için satın aldın," dedi Emmett, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirerek.

“Evet.” Bunu başardığım için kendimle hala oldukça gurur duyduğumdan biraz da sırtıtmak zorunda kaldım. “Zaten birikimlerim vardı ve babamdan şirketi satın almak için gereken parayı bir araya getirebilmek için sonraki yılı durmadan çalışarak ve olabildiğince tutumlu yaşayarak geçirdim. Ama sadece şirketi satın almakla ilgili düşünmem gerekmiyordu. İşletmeyi canlandırmak için de bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordum.”

"Ve orası restorandı, değil mi?" diye tahmin etti Emmett.

"Kesinlikle öyleydi," diye gülümsedim.

Stanton Family Market'ı, şirketin imajını canlandırmanın bir yolu olarak hayal etmiştim. İnsanlar bizi eski, modası geçmiş olarak görüyordu ve ben onların düşüncelerini değiştirmek istiyordum. Bu yüzden eski iş bağlantılarımı kullandım, mucizevi bir yatırımcı buldum ve East Hampton'da açılış yapmadan önce daha ucuz yerlerde birkaç geçici restoran işlettim.

Kafeyi popüler hale getirebilirim, şirketi de yeniden gündeme getirebileceğimi biliyordum. Bu yüzden, abartılı, kabul edilebilir derecede pahalı füme ton balığı ve havyarlı sandviçlerimizle ve özellikle ıstakoz

pençeli Bloody Mary'miz de dahil olmak üzere, Instagram'da çok popüler olan brunch'larımızla sosyal medyada büyük bir yankı uyandırdım. Hakkımızda yazılar yazmaları için milyonlarca yemek bloguna ve dergiye e-posta gönderdim. Stanton Ailesi adını "havalı ve güncel" bir şeye dönüştürmek için canımı dişime takarak çalışıyordum.

Ve bunu yaptıktan bir yıl içinde depomuzdaki siparişler tekrar artmaya başladı.

“Bu inanılmaz, Aly. Temelde aile şirketini kurtardın,” dedi Emmett yüzünde geniş bir sırıtışla. Bana gerçekten gurur duyduğunu söylemesi kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. “Peki, yaz aylarının dışında da açık kalacak bir yer açmayı düşünüyor musun?”

“Çok isterdim. Ve bunu çok düşündüm, ama bunu ancak şehirde yapmak mantıklı olurdu ve henüz bunun için param yok,” dedim. “Şimdilik, bu ilk lokasyona odaklanmalıyım.”

“Dürüst olmak gerekirse, geçen gün baktım da, inanılmaz derecede iyi yorumlar almışsın,” diye sırtı Emmett, aptal gibi ışıldayan beni izlerken. “Yani baban... Bilmiyorum. Çok mutlu olmalı? Çok sevinçli olmalı?”

Garip bir şekilde gülümsedim. "Aman Tanrım, babam... utanç verici derecede gururlu," dedim aceleyle, suyumdan bir yudum almadan önce. Konuyu değiştirmeye çalıştım ama tam zamanında telefonum titredi. "Ah," diye güldüm mesajı görünce. "Annenmiş."

"Gerçekten mi?" diye homurdandı Emmett, mesajı okurken.

TEYZE AUDREY: Aman Tanrım Aly!!! Emmett bana Hamptons'ta kalacağını mesajla bildirdi? Umarım sana evi tamamen sana ayıracağıma söz verdiğim için bana kızgın değilsindir! Bana tüm yaz boyunca uzakta olacağını söylemişti!!

“Ahhh.” diye kıkırdadım ve Emmett'e ekranı gösterdim. O gülerken, başımı yana eğdim. “Dostum. Annenize neden bütün yaz uzakta olacağınızı söylediniz?” diye sordum, bir yandan da Audrey'e biraz güvence vermek için mesaj attım.

"Çünkü beni arkadaşlarının kızlarıyla tanıştırmaya çalışıyordu."

"Ne yani, astronomik standartlarınıza göre yeterince güzel değiller mi?" diye takıldım.

"Çok güzeller," dedi Emmett, bu da beni bir an için mantıksız bir şekilde kıskandırdı. "Ama annem beni biriyle tanıştıırıyorsa, onunla bir ilişkiye başlamamı öneriyor demektir ve dediğim gibi, ben öyle şeyler yapmam."

"Lise yıllarından beri hiç ilişki yaşamadın mı gerçekten?" diye sordum.

"Hayır, üniversite yıllarımda birindeydim," diye yanıtladı Emmett, bunun dışında hiçbir ayrıntı vermedi. Beklentiyle gözlerimi kırpıştırdım.

"Ve... hiç de iyi değildi, değil mi?"

"Harikaydı."

"Ne? O zaman neden bitti?" diye sordum. Biraz fazla ısrar ettiğimin farkındaydım, ama Emmett'in ilişkiyi bitiren kişi olmadığı bir senaryo da hayal edemiyordum. O böyle biriydi işte. Lisede, iki üç ay geçtikten sonra, kız arkadaşını şaşırtıp terk etmek için her zaman bir neden bulurdu. Üstelik bunu her zaman çok umursamaz bir şekilde yapardı. Zavallı kız genellikle bir iki ay iyileşmeye çalışırken, Emmett hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam ederdi.

Ama şu anki asık suratına bakılırsa, önceki ilişkisinde durum böyle olmayabilir.

"Vaktim yoktu," dedi soğukkanlılıkla, kalkıp sandviç yapmak için. "Başka sorunuz var mı?" diye sordu, buzdolabını açmadan önce bana bakarak.

"Hayır," dedim, kızgın Emmett'in dönüşüyle hafifçe sarsılmışım. Sonraki birkaç dakika boyunca yerimde kıpırdandım, ikimiz de tek kelime etmedik. Emmett yemeğini hazırladı ve ben de orada oturup, kaslı sırtına ve gömleğinin altındaki kürek kemiklerinin hareketine baktım.

Dudaklarımı ıslattım.

"Dostum. Dün gece oyunda neler olduğunu gördün mü?" diye sordum aniden, ortamı biraz neşelendirmek için Empires oyununa değinmeye çalışarak. Hemen cevap vermeyince nefesimi tuttum.

"Hayır," dedi sonunda, bu da beni rahatlattı. "Kazandığımızı biliyorum ama maçın özetlerini izlemedim."

"Görünüşe göre maç uzatmalara gitti," dedim heyecanla. "Jennings on ikinci turda maçı bitiren vuruşu yaptı."

"Öyle mi?" Emmett omzunun üzerinden bakarak kaşını ilgiyle kaldırdı. "Videoyu aç."

Heyecanla telefonumdan videoyu açtım ve oturma odasındaki televizyona AirPlay ile yansıttım. Mutfaktan, özet bölümü izledik ve Emmett'in sırtarak "Aman Tanrım, evet. Muhteşem." demesiyle rahat bir nefes aldım.

"Sağ?"

Emmett, "Jennings, geçen sezon dışı dönemdeki en iyi transferimizdi," dedi.

"Bunun için sahibine teşekkür edebilirsin," diye homurdandım ve onu güldürdüm.

Oh be.

O kısa konuşmayla gerginlik ortadan kalkınca rahat bir nefes aldım. Gecenin geri kalanında da dünkü maçın tekrarını izledik. Tek aksilik, odalarımıza çıkarken aptalca bir şekilde "Keşke maçı canlı izleseydik" demem oldu.

"Ne yani, film gecemizden keyif almadın mı?"

Dün gece olanlardan bahsedilince kalbim hızla çarpmaya başladı, ama sinirlerimi gizlemek için zorla bir burun çekme ve göz devirme hareketi yaptım.

"Dostum, o film biraz kötüydü," dedim Emmett'in dudaklarında anlamlı bir sırıtış belirirken.

"Evet dostum," diye bana baktı. "Kesinlikle öyleydi."

Gözlerimi kısarak baktım. Kahretsin. Yüzündeki o belli belirsiz kibirli ifadeye bir baktım ve işte o anda her şeyi berbat ettiğimi anladım. "Dostum" kelimesini fazla abartmışım ve Emmett bunu hemen anlamıştı. Tamamen benimle dalga geçiyordu.

Kahretsin, Aly.

Bu gecenin asıl amacı aramızdaki gerginliği ortadan kaldırmaktı ve ben tam son dakikada her şeyi mahvettim.

"Peki... odana mı gidiyorsun?" diye sordum Emmett'e merdivenlerden yukarı çıkarken.

"Başka nereye gidebilirdim ki?"

Gözlerimi kırıştırdım, aslında "yatağa gidiyor musun?" diye sormak istemişim ama aptalca sakarlığım yüzünden tamamen yanlış bir şey söylemişim.

"Ne, odana mı gelmemi istiyorsun?" diye sordu Emmett, alaycı bakışları beni neredeyse merdivenlerden tökezletecek hale getirdi. Aman Tanrım.

İkinci kata çıktığımızda ve yollarımız ayrıldığında, "Çok komiksin," dedim, durumu geçiştirmeye çalışarak.

"İyi geceler." Emmett telefonun diğer ucundan sesinde bir kahkaha vardı.

"İyi geceler," diye karşılık verdim.

Ama odama girdikten sonra bile o tuhaf his hâlâ peşimi bırakmamıştı, bu yüzden komik bir video açıp arkamı döndüm ve Emmett'e doğru yöneldim.

Geceyi gerçekten güzel bir şekilde bitirmem gerekiyordu ve bunun çözümü, çocukları röportajın arka planına giren BBC muhabiri oldu. Tam da sevdiğimiz türden komik bir videoydu ve mükemmel bir çözümdü.

Ama sonra onun odasına gittim.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım gözlerim Emmett'in çıplak kalçalarına takılınca.

O sırt.

O kış.

Bu beni felç etmeye yetti ama sonra Emmett arkasını döndü ve aman Tanrım. Kahretsın.

Bok.

Kaslı bacaklarının arasında ağır ağır sarkan sert penisini görünce yanaklarım kızardı. Çok büyüktü – inanılmaz derecede büyüktü – ve kökünden ucuna kadar o kadar kalın ve pürüzsüzdü ki, uzanıp dokunmak istedim.

Bunu yaparken kendimi hayal ettikçe vajinam zonkladı.

Yapamaz mıyım? Ya aramızdaki bu anın hiçbir önemi yoksa?

Baştan ayağa, Emmett'in çıplak vücudunun her santimi o kadar kusursuzdu ki hipnotize oldum. Neredeyse kendimden geçtim. Dünyadaki her kadının ölmeden önce böyle bir vücut görmeyi hak ettiğine ikna oldum. O kadar seksiydi ki, kendimi seksi hissetmemi sağladı. Öylesine erkeksi bir mükemmellikle şekillendirilmişti ki, beni en şehvetli düşüncelerle doldurdu – çıplak soyulma, eğilme ve bacakların açılmasıyla ilgili kirli imgeler.

Emmett bana hırladığı anda aklımdan kirli düşünceler geçti.

"Durmak."

Şaşkınlıkla gözlerimi faltaşı gibi açtım. "N-ne?" diye fısıldadım, gözleri dudaklarıma kaymıştı.

"Sanki onu ağzına almak istiyormuş gibi penisime bakmayı bırak."

Kahretsın.

Zihnimde bunu inkar etmiştim.

Nasıl cüret edersin? Senin penisini istemiyorum! Domuz herif!

Bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum! Ama gerçekte, sadece orada durabilirdim. Bacaklarım kurşun gibiydi ve kalbim gümbür gümbür atıyordu, Emmett yavaşça yanıma doğru gelirken, kapıda durduğu anda çıplaklığı beni hem dondurdu hem de dilim tutuldu.

"Aly." Adımı sesinde hafif bir rahatsızlık tonuyla telaffuz etti. "Neden orada öylece duruyorsun?" diye sordu, boğuk sesi gergin ve kontrollüydü.

Bir adım daha ileri attığında kulaklarımda kan gümbürtünmeye başladı – o kadar yakına gelmişti ki, penisinin karnıma bir santim kadar değdiğine yemin edebilirdim. Aşağıya bakmaya çalıştığımı fark edince çenesini sıktı ve kaşını kaldırdı.

"Dokunmak mı istiyorsun?" diye sordu, kirli sorusu koridorun sessizliğini delip geçti ve iç çamaşırmımda utanç verici bir sıcaklık dalgası yarattı. "Çünkü eğer bunu istemiyorsan, Aly," diye sertçe mırıldandı, "arkana dönüp odana gitsen iyi olur."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Yetişkin biri olarak "odana git" sözünü duymaya iyi tepki vereceğimi hiç düşünmemiştim ama bu gece bir istisnaydı, bu yüzden son derece aptalca bir şey yapmadan önce, panik içinde odama doğru koşarken topuklarımda üzerinde döndüm – vajinam ıslak, yanaklarım yanıyordu.

Saat henüz öğlen bile olmamıştı ama Evie'nin bana ofiste içmek için her zamankinden daha sert bir Bloody Mary yapmasına izin verdim.

Çünkü tam bir felaket halindeydim.

Mastürbasyon yaparken kendimden hiç nefret etmemiştim, ama dün gece Emmett'i çıplak gördükten sonra, özellikle de onun da koridordaki odasında aynı şeyi yaptığını hayal ettikten sonra, tam olarak bunu yaptım.

Suçluluk duygusuyla sonunda porno izlemeye başladım. Ama o videolardaki adamlar bir zamanlar bana yakışıklı görünseler de, dün gece bana hiçbir şey ifade etmediler. Hiçbir şey hissetmedim. Emmett Hoult'u tüm o sert, çıplak, 23 santimlik ihtişamıyla gördükten sonra.

Onun görüntüsü zihnime kazınmıştı ve daha da kötüsü, dün gece yatmadan önce üç kez bu görüntüyü kullanarak orgazm olmuşum.

İşin iyi tarafı şu ki, uyuyakalmıştım ve çok güzel uyudum.

İşin kötü tarafı ise, Emmett'i düşünerek orgazm olmanın, başka bir insanla gerçek seks yapmaktan daha iyi olmasa bile en az onun kadar iyi olmasıydı.

Bu da bana onun yatakta ne kadar iyi olabileceğini düşündürdü.

"Eğer bunu şu anda istemiyorsanız, arkanıza dönüp odanıza gitseniz iyi olur."

Sözlerinin zihnimde tekrar tekrar canlanması, tüylerimi diken diken ediyordu. Odamıza gitmemiş olsaydım neler olacağını hayal edip duruyordum. İçeri adımımı atmış olsaydım Emmett'in bana ne yapacağını merak ediyordum ve bu fanteziler iç çamaşırlarımı o kadar ıslatmış ve

rahatsız etmişti ki, Evie ben yenilerini almaya giderken restoranda işleri idare etmeyi teklif etmişti.

Ama ben bunun yerine Bloody Mary'yi tercih ettim.

“Pekala.” Evie, elinden içeceği alıp bir çocuk gibi iki elimle tutarken, yudumlarken boşluğa bakarak bana şüpheyle baktı. “O kadar perişan görünüyorsun ki, şu anda sormak istediğim iğrenç soruların yaklaşık yüzde sekseninden seni kurtaracağım, çünkü biliyorum ki bunları duymak istemiyorsun.”

İçeceğimi bir solukta yudumlarken, donuk bir şekilde başımı salladım.

“Şöyle söyleyeyim, iki seçeneğin var, tamam mı?” diye başladı, koltuğuna otoriter bir şekilde oturarak. “Birincisi, kafanı yormayı bırak ve Emmett’le seviş artık. İsteddiğini biliyorsun, o da istediğini biliyor, o yüzden geçmişİ geçmişte bırak ve adamın sana orgazmlarla telafi etmesine izin ver. Anladın mı?”

Yüzümü buruşturdum.

“Yanlış. Geçmişİ mucizevi bir şekilde unutup onunla birlikte olsam bile, aramızda garip veya karmaşık bir durum oluşabileceğini ve bunun da benim evden taşınmamla sonuçlanabileceğini göz önünde bulundurmalıyız; ki bunu hâlâ çok engellemeye çalışıyoruz, çünkü bu arada sen ve Mike nasılsınız?”

“Dün gece biraz eğlendik ama penisini elime aldığımda elimi kucağıma geri koydu. O anda ruhum öldü ve kavga etmeye başladık,” diye iç çekti Evie, elimi tutmama ve sıkımda izin vererek. “Yani evet, anladım. Ne Emmett’le sevişmek var ne de ikimiz için de seks. Yaşasın,” diye mırıldandı. Ama aynı anda nefesi kesildi. “Bekle. Ben ne saçmalıyorum? Emmett’le sevişememen, şehirdeki diğer kızlarla sevişemeyeceğin anlamına gelmiyor ki!”

“Evet ama bunu daha önce de konuştuk,” diye mırıldandım. “Tekrar kulübe gitmeyeceğim, Tinder’a güvenmiyorum ve ‘sevimli müdavimlerimizden’ hiçbirisiyle çıkmayacağım çünkü bu profesyonelce görünmüyor.”

“Yani, mucizevi bir şekilde kucağına yakışıklı birinin düşmesi için dua mı etmemiz gerekiyor?” diye sordu Evie inanmaz bir şekilde.

Ben cevap veremedim garsonlardan biri içeri daldı.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Evie.

“Hannah! Ne haber?” diye sordum, kapıyı çalmadan içeri girmesine şaşırmıştım.

"Özür dilerim," diye patladı Hannah, gözleri vahşi bir ifadeyle ve her zamankinden daha hızlı konuşuyordu. "Sadece... dışarıda bir adam seni soruyor, Aly."

Gözlerim seğirdi. "Kim?"

"Adını bilmiyorum. Sadece çok yakışıklı olduğunu ve bir sürü paparazzinin onu buraya kadar takip ettiğini biliyorum. Pencereden fotoğraf çekiyorlar."

"Ne?"

Hemen ayağa kalktık, Evie ve ben Hannah'nın peşinden dışarı çıktık ve söz konusu beyefendiyi benim deniz ürünleri barımın başında otururken görünce nefesim kesildi.

Aman Tanrım.

Onun kim olduğunu çok iyi biliyordum ama yine de inanamıyordum. Ayaklarım ona doğru yaklaşırken, gözlerimi ondan alamıyordum.

Uzun boyluydu. Yapılıydı. İri yarıydı. Koyu sarı saçları ve İmparatorluk şapkasının altından görmeye alışkın olduğum açık yeşil gözleri vardı. Üniforması olmadan, televizyonda görüldüğü gibiydi, ama yine de inkar ediyordum.

Kendime, sadece o Bloody Mary'den dolayı sarhoş olduğumu söyledim. Gerçekten o olabileceğine inanmayı reddettim.

Ama sonra bana elini uzattı ve o meşhur küstah, alçak sesiyle konuştu.

"Aly, değil mi?" dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Drew Maddox."

Bugün geçen ayın tamamından daha fazla ağırlık kaldırdım.

Aly'nin iş yerine gidip onu bulup, yakalayıp, en yakın yerde onunla sevişmemek için kendimi zor tuttum.

Dün gecedен beri kanım durmadan akıyordu.

Aly'nin vajinasına penisimin girişini izlemek hayatımda gördüğüm en ateşli şey olabilirdi, ama onun da beni istediğini hatırlamak da bir o kadar acı vericiydi. Geçtiğimiz hafta, platonik davranmaya o kadar çok odaklanmıştım ki, en çok istediğim kadının aslında beni istediğini unutmuştum.

Ve şimdi dün gece onunla nasıl birlikte olabileceğimi hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Yatakta oturmuş, başucu tahtasına yaslanmış, başımı geriye doğru eğmiş ve penisimi daha sıkı kavramıştım. Yine aynı şeyi yapıyordum, Aly'nin yatakta üzerimde sevişirken göğüslerinin yüzüme çarpmasını hayal ederek mastürbasyon yapıyordum. Sıkı vajinasını sertleşmiş penisimin her santimine sokarken, tırnaklarını omuzlarıma batırdığını, ta ki testislerimin sıkı kalçalarına bastırıldığını hissedene kadar hayal ediyordum. Meme uçlarını yalayıp okşarken, en tatlı şekerlemeler gibi ağzıma emerken bana en seksi küçük inlemeleri çıkarıyordu.

"Kahretsin," diye inledim.

Penisimi okşarken nabzım hızlandı, şişmiş uca doğru daha sertçe sıktım ve aşağı inerken gevşettim. Dün gece Aly'nin kendini okşamasını, yatakta göğüslerinin üzerinde yukarı doğru itilmiş tişörtüyle kıvranmasını düşündükçe, boşalmadan önceki sıvının sızdığını hissedebiliyordum. Bir

eliyle klitorisini okşarken diğer eliyle iki parmağını derine sokarken, vajinasıyla oynarken çıkardığı küçük nefes alışverişlerini ve inlemelerini neredeyse duyabiliyordum.

“Ah, Tanrım...” diye inledim. Sıcak boşalmanın penisimin ucuna doğru hızla yaklaştığını hissederken uyluklarım kasıldı.

Dün gece bana bakarken şişmiş dudaklarını düşünmek bile beni boşalmaya itti – hem de hayatımda hiç olmadığı kadar sert bir şekilde.

Kaybettiğim sperm miktarı yüzünden neredeyse başım dönüyordu ama kendime gelince aşağı indim ve telefonumun bıraktığım zamanki gibi hâlâ titrediğini gördüm.

Onu mutfak tezgahına bırakmıştım çünkü Drew bütün sabah bana şifreli mesajlar atıyordu. Çok tuhaftı. O belirsiz sorularının ne anlama geldiğini hiç anlamamıştım ve hala da anlayamıyorum.

DREW: Dün Post gazetesi benim tahmin edilemez olduğumu ve otoriteyle sorun yaşadığımı yazdı. DREW: Katılıyor musun?

DREW: Bugüne kadar katılmıyordum.

Gözlerim faltaşı gibi açılmıştı. Gerçekten de buna hazır değildim.

BEN: Dostum, neyden bahsediyorsun?

Cevap vermesi on dakika sürdü.

DREW: Ayrıca, rakibim laf attığında her zaman kusursuz bir sicilim olduğunu, çünkü doğrudan meydan okumalara iyi yanıt verdiğimi de belirttiler. BEN: Fark ettim ama neden bana tüm bunları söylüyorsunuz? DREW: Onunla konuşmama veya onunla görüşmeme asla izin vermeyeceğinizi söylemişsiniz. DREW: Ayrıca The Post'a göre: Bana söylenenin tam tersini yapma eğilimindeyim.

Gözlerim dikilmiş bir şekilde baktım.

İlk tepkim Drew'u aramak oldu ama telefonu açmadı, ben de öfkeyle ona mesaj attım.

BEN: Maddox, ne saçmalıyorsun sen? DREW: Sana Ellie ile görüşmeni söylemişim ama yapmadın, bu yüzden yarın akşam onu yemeğe götürüyorum.

Aly'den bahsettiğini anlamam yarım saniye sürdü. Anladığım anda kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki Drew'u tekrar aradığımı zar zor hatırladım, ama birdenbire sesi kulağımda yankılandı.

"Emmett." Selamlaması özellikle neşeliydi çünkü benim çok sinirli olduğumu biliyordu.

"Bu bir şaka mı, Maddox?"

"Hayır, bu sadece Iain için verdiğim partiyi kaçırdığın için sana kızmam. Ayrıca, Ellie'nin restoranındaki istakozlu sandviçi denedim – inanılmazdı. Sen de denedin mi?"

"Adı Aly, aptal herif, ve ona bir parmak bile dokunursan seni gebertirim, bunun farkında mısın?"

"Hayatıma değer veriyorum, o yüzden onunla tantrik seks yapacağım. Ne dersin?"

"Drew – "

"Harekete geçmek için bu kadar uzun süre beklememeliydin Emmett. Uyuyakalınca kaybedersin."

Tam karşılık vermeye hazırlanıyordum ki ön kapıda anahtar sesini duyduğum anda telefonu kapattım. Düşünmeden Drew'un telefonunu kapattım ve kapıya doğru koştum, Aly'nin anahtarları hâlâ içerideyken kapıyı hızla açtım.

"Emmett! Sen ne halt ediyorsun – "

"Drew'la bugün nerede tanıştın?" diye sordum. "Restorana mı geldi?"

Aly iki kez göz kırptı ve bir anda şoku küçümsemeye dönüştü ve öfkeyle yanımdan geçip gitti.

"Ne önemi var ki Emmett?" Sesi titriyordu, gözlerim o mavi elbise içindeki kalçalarını adeta yutuyordu. "Seninle benim bir anlaşmamız var, hatırlıyor musun? Bizim..."

"Arkadaşlar. Evet, biliyorum," diye homurdandım mutfakta ona yetişirken. "Ama arkadaşlar için, birbirimizi çıplak halde çok fazla kez gördük," diye ekledim.

"Emmett, lütfen," diye tısladı Aly. Döndüğünde at kuyruğundan bir tutam sarı saç düştü ve bana öfkeli, yalvaran bir bakış fırlattı. "Bunu seninle

yapamayacağımı biliyorsun. Burada yaşarsam platonik bir ilişkimiz olacağını söylemiştin – söz vermiştin.”

"Dün gece uzaklaşmak yerine bana bakmanın neresi platonik?"

"Ev arkadaşınız varken kapı açıkken kıyafet değiştirmekte normal olan ne var?"

"Bütün yetişkin hayatımı yalnız geçirdim Aly, kusura bakma, henüz senin için tüm alışkanlıklarımı değiştirmedim."

"Şu anda tam bir pislik gibi davranıyorsun," diye tısladı.

"Ve sen de inkar ediyorsun," diye öfkeyle söylendim. "Sen de beni en az benim seni istediğim kadar istiyorsun. Drew ile sadece beni aklından çıkarmak için randevuya çıkıyorsun. Daha önce kızların bunu yaptığını gördüm ve sen de farklı değilsin."

"Emmett, lütfen artık benim hakkımda bir şey biliyormuş gibi konuşma, çünkü bilmiyorsun!"

"Tabii ki, Aly, bu yüzden Drew ile konuşup ona on iki yıldır senin hakkında bilmek için can attığım her şeyi anlatacak olman beni çıldırtıyor," diye homurdandım, o kadar yakındım ki göğüslerinin karın kaslarıma değdiğini hissedebiliyordum. Gözlerinde suçluluk parıltısı belirdi ama tek yaptığı inatçı bir sessizlikle bana bakmaktı. "Nerelerde olduğunu, neler yaptığını bilmek istiyorum – senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum Aly, çünkü şu anda bildiğim tek şey, beni istediğin halde benimle birlikte olmana izin vermeyeceğin gerçeği ve bu beni delirtiyor!"

"Ya seni istemezsem?" diye öfkeyle sordu Aly.

"Biliyorum," diye öfkeyle mırıldandım. "Dün gece gördüğümün yanı sıra, gece kulüpte de gördüm. O zaman olanları çoktan unuttun mu?" diye sordum, Aly'nin sinirli sessizliğinden tam olarak faydalanarak. "Çünkü unuttuysan, sana o banyoda bana sanki benimle sevişmek istiyormuşsun gibi baktığını hatırlatayım. Benimle eve geldin, üzerime oturdun ve o mükemmel vücuduna yaptığım her şeyden daha fazlasını istedin, yani eğer beni istemediğini söylemek istiyorsan, en azından o geceyi bana anlat. Çünkü hayatımda hiç bu kadar ıslak bir vajina hissetmemiştim," diye hırladım, parlak pembe yanakları penisime hızla kan hücum etmesine neden oldu.

Tanrım, böyleyken inanılmaz derecede güzel görünüyordu. Gözlerimdeki alev alev yanan bakışlara karşılık verirken göğsü kabarıyordu. Ama iki saniyelik bir duraklamanın ardından Aly ortadan kayboldu, yukarı kata fırladı ve odasının kapısını kapattı.

“Kahretsin,” diye mırıldandım, elimi çeneme sürerek ve sikimin taş gibi sertleşmesine lanet okuyarak. O an hissettiğimden daha fazla işkence çekemeyeceğime oldukça emindim, ama aniden oturma odasındaki televizyonda oynayan program kapandı.

Gözlerim hâlâ yanıyordu, neler olup bittiğini anlamak için gözlerimi ekrana diktim.

Ne olduğunu anlamadan önce bir video belirdi. Ekranda beyaz bir üst ve pembe külot giymiş bir kız gördüm, ardından gözlerim ekrandaki yazılara takıldı.

ODA ARKADAŞININ KIYAFET DEĞİŞTİRMESİNİ GİZLİCE İZLEDİĞİ İÇİN SEKSİ KIZ CEZALANDIRILDI.

Gözlerim dikilmiş bir şekilde baktım.

Aman Tanrım. Ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı; Aly'nin telefonu hala AirPlay aracılığıyla televizyona bağlıydı.

Bu da şu anda odasında olduğu anlamına geliyordu.

Oda arkadaşımın çektiğim lanet olası porno videolarını izliyorum.

Kulaklarımda kan gümbürtü gibiydi, iki saniye içinde yukarı fırladım ve odasına daldım.

"Şaka mı yapıyorsun Aly?"

Kahretsin.

"Bunu görmemen gerekiyordu!" diye patladım, Emmett bana doğru hızla gelirken hem öfke hem de utançtan titriyordum.

"Şu anda benimle dalga mı geçmeye çalışıyorsun?" diye öfkeyle söylendi, her sert nefes alışında göğsü gömleğini daha da geriye itti. "Dün gece sikime baktığın için seni cezalandırmamı mı istiyorsun? İstediklin bu mu?"

"HAYIR!"

"Öyleyse neden o videoyu izliyordun?" Beni yatağıma doğru geri itti. "Benimle sevişmek istemiyorsan neden oda arkadaşınla ilgili porno izliyordun?" diye sordu. "Söyle bana."

Mavi gözlerinin ardında vahşi bir ateş dans ediyordu, beni yakıp kavuruyordu. Bir düzine karşılık vermeye çalıştım ama hiçbirini tamamlayamadım. Bir anlamı yoktu. Hepsi berbattı. Kendimi bu çukurdan çıkaramıyordum çünkü az önce olanlar açıktı: Stres atmak için yukarı kata çıkmıştım. Emmett'le birlikte olmamak için onu düşünerek kendimi tatmin etmeye çalışıyordum ve az önce olanlardan sonra bunu inkar etmek mümkün değildi.

"Beni istediklini itiraf et yeter," diye homurdandı Emmett. Beni yatağıma doğru ittiğinde görebildiğim tek şey göğüs kaslarıydı.

"Hayır, Emmett!" Onu geri ittim ve yatağıma düştüm. "O yüzden odamdan çık git!"

"Neden? Amına dokunmak için mi?" diye hırıltılı bir sesle sordu, onu tekrar ittiğimde. Bu sefer neredeyse hiç kıpırdamadı. "Ben koridorda mastürbasyon yaparken sen de kendini tatmin etmek için mi? Yine bunu mu yapmak istiyorsun?"

Dün gece olanları bildiği gerçeği beni çok kızdırmıştı, ona dik dik baktım. İkimiz de biliyorduk. Yatağında bana mastürbasyon yaparkenki görüntülerini aklımdan atmak için gözlerimi kırıştırdım. Onu bir kez daha ittim ama bu sefer ellerimi göğsüne sıkıca bastırdı.

"Siktir git," diye tısladım, avuçlarımı karın kaslarına doğru indirirken. Ama parmaklarımın altındaki kaslarının sıcaklığını hissederken beynim kısa devre yaptı. Parmaklarım ona sürtünerek, sert kaslarına doğru kıvrılıyordu ve bir sonraki an, ellerimi onun çelik gibi sağlam gövdesinin her yerine gezdiriyordum.

Bok.

Düğmenin ne zaman çevrildiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Bildiğim tek şey, Emmett'in dudaklarına sert bir öpücük kondururken tırnaklarımın onun göğsüne saplanmış olmasıydı. Dilinin tadı beni şok etti. Çok samimiydi. Temas anında beni altüst etti, bildiğim her şeyi paramparça etti, bu yüzden saniyeler içinde onu ittim. Konuşana kadar gözlerinde acı dolu bir protesto belirdi.

"Beni başka bir yerden öp," diye nefes nefese fısıldadım, gözlerimiz birbirine kilitlenmişti.

Ne söylediğimden, onun ne düşündüğünden emin değildim, ama ne olduğunu anlamadan önce beni döndürmüştü. Ellerinin eteğimi belime kadar çektiğini hissederken yatağa bakakaldım. "Emmett!" diye nefes nefese bağırdım, kalçama vurup arkadan vajinamı avuçladığında.

Orta parmağıyla klitorisimi okşarken bacaklarım titredi ve yatağa yığılırken külotumu uyluklarıma kadar indirdi. Tepki vermeye neredeyse hiç vaktim olmadan dilinin sıcaklığını vajinamın içine doğru hissettim.

"Aman Tanrım."

O bacaklarımı kavrayıp beni ustaca diliyle şok ederken ben de çarşafı avuç avuç kavradım. Emmett içime o kadar uzun ve derin vuruşlar yaparken vücudumdaki her kas gerilmişti ki, zevkten felç olmuş gibi hissettim. Nefesim titredi, elleri bacaklarımdan kalçalarıma doğru kaydı, sol yanağıma bir kez daha acımasızca vurduktan sonra başparmaklarıyla vajinamı ağzı için açtı. Çarşafı yırttım ve Emmett o yetenekli dilini

vajinamın içine ve dışına kaydırıp, boydan boya yalamaya başlayınca dudaklarımdan bir çığlık koptu.

"Benden başka bir yerimi öpmemi istediğinde bunu mu kastetmiştin?" diye mırıldandı Emmett, üç parmağını kolayca içime sokarken.

Sırılsıklam olmuşum. Damlıyordum. Öyle bir zevk içindeydim ki, kemer tokasının açılıp şıkırdamasını ancak belirsiz bir şekilde fark ettim. Emmett'in zevkle homurdanmasını, arkadan vajinamı parmaklarıyla okşarken penisini oynatmasını duyana kadar duyduklarımı tam olarak anlayamadım.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

"Bana ne kadar iyi hissettirdiğini anlat." Cevap vermeyince kulaçlarını yavaşlattı.

"Çok iyi hissettiriyor," diye inledim, parmaklarını geri çekerken vajinam resmen onun için yanıp tutuşuyordu. "Kahretsin, Emmett, durma – inanılmaz derecede iyi hissettiriyor."

"Dün gece kendini tatmin ederken ne düşündüğünü anlat bana."

"Sen," diye fısıldadım, soğuk hava çıplak, zonklayan vajinama çarparken. "Seni yatağında becerirken hayal ettim, şimdi lütfen sadece... aman Tanrım."

Parmakları yerine dilini tekrar üzerimde hissettiğimde inledim. Üç uzun, ıslak yalama hareketi yaptıktan sonra göğsünden derin bir homurtu çıkardı ve beni sırt üstü çevirdi. Pantolonundan sarkan şişmiş penisini bir anlığına gördüm, sonra bacaklarımı omuzlarının üzerine attı ve ellerini kalçalarımın altına kaydırды. İki avuç dolusu kasığımı sıkarak vajinamı ağzına götürdü ve sıcak dilini klitorisime sürterek inledi.

Nefesim kesildi. Dudaklarımdan fırlayan milyonlarca farklı zevk sesi yüzünden nefes alamıyordum. Daha önce kendimden hiç duymamıştım bu sesleri ve Emmett'in her birinden zevk aldığını anlayabiliyordum çünkü bu sesler onu kalçalarımı daha sıkı sıkıya ve vajinamı o kadar sert yalamaya itti ki kendimi kontrol edemez gibi hissettim.

"Emmett... Geliyorum."

İçimde o tarifsiz zevkin yükseldiğini hissederken sırtımı kamburlaştırdım. Emmett şimdi bir elini göğsüme koymuştu. Giysilerimin üzerinden göğsümü sertçe masaj yaparken, beni açgözlü bir şekilde yalayarak sularımı dışarı çıkarmaya çalıştı, sonra da dilinin düz tarafını vajinamın uzunluğu boyunca gezdirdi.

Açlıktan ölüyordu, beni son yemeğiymiş gibi yiyordu. Aniden gelen orgazm tüm vücudumu sarstı, ama Emmett yine de durmadı. Beni yatağın kenarına çekti. Yerde diz çökerken bir avuç ıslaklığımlı avucuna alıp, penisini bununla okşayarak ve klitorisimi emerek beni tekrar orgazma ulaştırdı.

Ve yine.

Aman Tanrım.

Üçüncü orgazmın çok hafif olmasına şükrettim çünkü vücudum daha fazlasına dayanamıyordu. Yatakta nefes nefese, bitkin ve tükenmiş bir halde yatarken zevkten adeta sarsılmıştım; tek istediğim hemen uyuyakalmaktı.

Çok istedim. Kolayca yapabilirdim.

Ama kendime izin vermezdim.

Minnettarlıktan tutun da çarpık bir rekabet duygusuna kadar çeşitli nedenlerle, Emmett'e iyiliğinin karşılığını vermek istedim. Şimdi cansız bedenime, nefes nefese kalmış göğsüme bakarken tembelce sırtıyordu. Neredeyse kendini beğenmiş görünüyordu – yaptığı işten o kadar memnundu ki, onu da aynı derecede işe yaramaz hale getirebileceğimi kanıtlamak için garip bir dürtü hissettim.

“Aly, ne – ”

Emmett cümlesinin geri kalanını inleyerek söylerken ben de yatağın kenarına diz çöktüm ve ellerimi onun cinsel organının etrafına sardım.

"Aman Tanrım." Gözleri ağırlaşmış ama bana kilitlenmişti, dilimin ucuyla penisinin şişkin başını birkaç saniye yalayıp, sonra ağzıma alıp emerken. "Ah... kahretsın."

Ellerini saçlarıma daldırdı, her uzun, ıslak çekişimde kalçalarını hafifçe sallıyordu. Kalınlığıyla sıkıca sarıldıktan on saniye içinde dudaklarım karıncalanmaya başladı. Ve nedense bu hissi çok sevdim. O kadar çok sevdim ki, suçluluk duygusu içime işlemeye başladı. Neler olup bittiğini, ne halt ettiğimi kendime hatırlatmaya çalıştım.

Ağzımda Emmett Hoult'un penisi var.

Bu düşünce beni gerçekliğe geri döndürmeliydi ama sadece dördüncü kez orgazm olmak istememe neden oldu. Ne kadar uğraşsam da, Emmett Hoult'a teslim olmanın verdiği pişmanlığı hissedemedim. Çok ıslaktım. Çok ateşliydim. Vücudum hala mutluluktan titriyordu ve Emmett'in inlemesini sağlamanın verdiği tatmine çoktan bağımlı olmuştum.

“Tanrım, Aly...”

O kadar iri ve güçlüydü ki, çıkardığı sese aşık olmamak imkansızdı. Tamamen kaslardan oluşan vücudu benimkinden çok daha büyüktü ve yine de onu avucumun içine almıştım. Penisinin ucunu bir lolipop gibi yalarken elimde seğiriyordu. Nefesleri kısa ve düzensizdi, kaşları hayranlıkla çatılmıştı, bana bakıp beni adeta içine çekiyordu.

“Tanrım, çok güzelsin,” diye tısladı Emmett, başını sallayarak. “Bunun ne kadar harika bir his olduğunu bilmiyorsun. Sen... ah, kahretsin.” Başını geriye attı. Karın kasları kasıldı ve ben ağzıma ve boğazıma alabildiğim kadarını alırken ellerini saçlarına daldırdı. “Aman Tanrım, Aly. Em onu. Evet... kahretsin, bebeğim, aynen böyle. Aynen böyle emmeye devam et.”

Dudaklarım uyuşmuştu ve bu, altı ayak üç inçlik Emmett'in dokunuşuyla kasılıp titrediğini bilmenin verdiği hazzı daha da artırıyordu. Ağzım dolu bir şekilde, ona tekrar baktım, muhteşem yüz hatlarını kıvrıran zevki görünce vajinam kasıldı. Kusursuz çenesi sıkıydı. Dişleri gıcırdatılmıştı ve gözlerini bir anlığına sıkıca kapatmışken, elbisemin üst kısmını sıyırdım ve elini alıp çıplak göğsümün üzerine koyduğumda onu şaşırttım.

Gözleri birden açıldı ve hayranlıkla bana bakarken, bir yandan eliyle göğsümü okşarken diğer yandan da onu emmemi izledi. Bunun üzerinden henüz bir saniye bile geçmeden, ağzımda daha da sertleştiğini hissettim. Zevkin sıcak dalgasının penisinden yukarı doğru yükseldiğini gerçekten hissedebiliyordum.

“Aly...” diye başladı Emmett uyarısını. “Boşalacağım,” diye hırıltılı bir sesle söyledi, gözlerini kırpmadan çünkü ben durmamıştım. Dudaklarımı penisinin etrafına sarmış, gözlerimi de yüzüne dikmişim. Emmett'in, her damlasını ağzıma almak niyetimi anlamadan önce olabildiğince uzun süre beklemesinde hem çok seksi hem de çok tatlı bir şey vardı. “Aman Tanrım, bebeğim,” diye tısladı gerçeği anladığında.

Sonra ani bir hareketle kendini bıraktı ve sonunda boşaldı; saçlarımın bir tutamını sıktı ve göğsünün derinliklerinden hırlayarak dilime ardı ardına sıcak sıvı akıntıları boşalttı.

Aly'nin yanında uyuyakaldığımı ve gece boyunca yaptığımız her şeyi rüyalarımnda gördüğümü düşünürsek, uyandığımda kendimi çok iyi hissetmeliydim.

Ama gözlerimi açtığım an bir şeylerin ters gittiğini anladım ve bunun onun gitmiş olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. İşi vardı. Bunu biliyordum. Sabah boş bir yatakla uyanmaya zihnen kendimi hazırlamıştım. Dün geceden sonra buna kendimi hazırlamam gerekiyordu – Aly'nin bir porno yıldızı gibi penisimi emmesini, benim her damlasını yutmasını ve sonra yatağa geri düşmeden önce seksi bir yarı esneme, yarı inleme sesi çıkarmasını izledikten sonra.

“İyi geceler,” diye fısıldadı, gözleri ağırlaşmış ama hâlâ açıktı ben yanına çökerken. Protesto edip beni kendi odama geri göndereceğini bekliyordum ama yapmadı. Bunun yerine, birkaç uykulu, son derece samimi saniye boyunca birbirimize baktık.

Sonra o uykuya daldı ve ben de kendime bu duyguya alışmamam gerektiğini söyledim.

O kadar güzel hissettirse de, kendime onun göğsüme yaslanmış uyuduğunu görerek uyanmayacağımı hatırlattım. Beş saat sonra olacaktı ve ben yalnız uyanacaktım.

Ben zaten bunların hepsine hazırlıklıydım.

Ama bu sabah yaşanan ve beni şüphelendiren kısma hazırlıklı değildim.

Suç u yatağın karşısındaki şifonyere atın.

En üstteki çekmece ardına kadar açık bırakılmıştı ve bu durum bana hiç doğru gelmedi, bu yüzden yataktan fırlayıp zaten şüphelendiğim şeyi

doğrulamaya gittim:

Aly'nin tüm eşyalarının kaybolduğunu.

“Kahretsın,” diye tısladım. İkinci çekmece, üçüncü, dolap – her şey boştu ve farkına bile varmadan tişörtümü ve kot pantolonumu giyerken, kalbim hızla çarpıyordu ve kapıdan fırlayıp koridorda koştum. Bir süre önce hem Julian'a hem de kendime Aly'yi işte asla rahatsız etmeyeceğime dair söz vermişim, ama kahretsın.

Bugün, kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı, bu çok açık.

ALY

Restoran tıklım tıklım doluydu.

Deniz ürünleri barındaki altı masa da dahil olmak üzere kelimenin tam anlamıyla her masa doluydu ve gördüğüm kadarıyla misafirlerimin hepsi mutlu ve memnundu.

Normalde bu durum beni çok mutlu ederdi.

Ama şu anda, herkesin bir an önce gitmesini canı gönülden istiyordum, çünkü endişeli zihnim bunu hayal etmediyse, Emmett'in kamyonu az önce bizim otoparkımıza girmişti.

“Kahretsın,” diye tısladım, ellerim titreyerek barda müdavimlerim için siparişleri verdim. Hannah bu sabah ateş nedeniyle işe gelmemişti, bu da küçük restoranın çok az personelle çalıştığı anlamına geliyordu. Evie ofiste iki kat fazla evrakla boğuşuyordu ve ben de tek başıma tezgahta çalışıyordum. Bir elimle hâlâ siparişleri alırken, diğer elimle önlüğümün telefonumu çıkarıp bir mesaj gönderdim.

BEN: YARIM İSTİF! Emmett'in burada olduğundan eminim, lütfen dışarı gel de yer değiştirelim.

Evie ile, tüm bavullarımı toplayıp içeri girdikten sonra bu an için kabaca plan yapmıştık. Emmett gelirse, yer değiştirecektik ve o da benim işe gelmediğim konusunda ısrar edecekti. Bunu daha önce konuşmuştuk.

Ama onun, New York Eyaleti İçki Ruhsatı Kurumu ile telefonda ruhsatımızın süresinin dolmasıyla ilgili görüşmeler yaptığı için telefonuna cevap veremeyebileceği ihtimalini konuşmamıştık.

Kahretsin. Ofiste o kadar sinirlendiğini ve telefonunu tamamen unuttuğunu hayal edebiliyordum. Aramaktan sonuç alamayınca, ikinci bir mesaj atmayı tercih ettim.

BEN: Evie!!!! Lütfen dışarı gel!!!!

Baş parmağımınla gönder tuşuna bastım ama daha gönderilmeden kapı zilinin her zamankinden daha yüksek sesle çaldığını duydum. Boğazım düğümlendi ve donakaldım, bilgisayar ekranıma bakıp Tanrı'ya içeri giren kişinin başka biri olmasını diledim.

Ama sonra barda sürekli oturan müşterilerin fısıldaşmaya başladığını duydum.

"Aman Tanrım, Quinn. Bunu görüyor musun?"

"Kızım, onu pencereden gördüm. O, Blue Harbor'ın sahibi olan güzel kız."

Kahretsin.

"Tanrım, o muhteşem bir şey. Ona en iğrenç, en iğrenç şeyleri bile yaptırırdım..."

"Şşş! Bara geliyor."

Tam karşımda aniden beliren uzun boylu figürü fark ettiğim anda Quinn'in tıslamasını duydum.

Emmett. Açıkçası.

Bilgisayarın önünde öylece duruyordu ve sinirli olduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu. Emmett orada, uzun boylu, sessiz ve kaskatı bir şekilde, beni fark etmemi beklerken, barın önündeki herkesin bana göz kulak olduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu.

Kahretsin, kahretsin, bok, kahretsin.

Siparişi verdikten sonra derin bir nefes aldım. Tüm misafirlerim beni izlerken, başımı kaldırmadan önce kendimi toplamaya çalıştım.

Ama bunu yaptığım anda, duyguların fırtınası mideme bir yumruk gibi indi.

Öfkesine hazırlıklıydım ama gözlerindeki aynı anda gelen acıya hazırlıklı değildim. Kalabalık restoranımın ortasında öylece durup, sabah neden eşyalarımı topladığımı sessizce sorarken, o muhteşem yüz hatlarını büküp duran yalvaran bakışa da hazırlıklı değildim.

Onu iki saniye gördüğümde nefesim kesilmişti bile, ama misafirlerime şöyle bir göz atarak yine de profesyonel görünmeye çalıştım.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordum, sesim titreyerek.

Emmett bir an gözlerini kısarak baktı. "Gerçekten mi?" dedi sonunda, bakışlarını bana o kadar acımasızca dikmişti ki dizlerim titredi.

Kahretsin. Hemen etrafta Evie'yi çağırması için bir garson, komi ya da birini aramaya başladım ama herkes koşturup duruyordu, yüzümdeki sıkıntılı ifadeyi fark edecek kadar vakitleri yoktu.

"Ne yani, bir haftadan fazla dayanamadınız mı?"

Emmett'in sorusunu duyunca kafam birden geriye döndü. İnanamazlıkla bakakaldım.

"Gerçekten de kalmam için beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun Emmett? Çünkü artık on üç yaşında değilim ve bu işe yaramayacak," diye tısladım.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Şu an bunun hakkında konuşamam," diye mırıldandım Quinn ve arkadaşına utangaç bir bakış atarak. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, kişisel dramımın ortaya çıkışını izlerken hem meraklanmış hem de suçlu hissediyorlardı. "Ciddi misin Emmett?" diye fısıldadım, sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle. "Lütfen bunu bana burada yapma. İş yerinde değil."

"Öyleyse nereye, Aly? Çünkü bu gece eve gelmeyeceğini biliyorum."

Kalbim burkuldu. Onun kullandığı ifadelerin beni neden bu kadar üzdüğünden emin değildim, ama üzmüştü ve birdenbire ev sahibime el sallayarak dışarıda Emmett ile konuşmaya başladım.

Köşeyi dönüp, bizi pencereden uzaklaştırdım ve bardaki büyülenmiş izleyicilerimin görüş alanından çıkardım. Yanımızdan geçen ve Emmett'i öyle dikkatlice süzüp duran güzel kızlardan dikkatimin dağılmamasına çalıştım ki, o aptalca, anlamsız sahiplenme duygusunu hissetmedim.

"Sen deli misin?" diye kendi kendime sordum, çünkü bir erkeği reddetmenin ama onun başkasıyla birlikte olma fikrinden nefret etmenin hangi dünyada mantıklı olabileceğini anlayamıyordum. Gördünüz mü? İşte bu da işlerin yolunda gitmemesinin bir başka sebebiydi. Çünkü Emmett her

zaman yaptığı gibi beni çıldırtıyordu. Beni öfkeli, hassas ve mantıksız hale getiriyordu ve bu dağınık halimi bir saniye daha kaldıramazdım.

“Yeter artık Aly, şu işi artık, konuş benimle,” diye emretti Emmett, adımları sonunda arkamda durarak. Kalbim gümbür gümbür atıyordu, arkamı döndüğümde onu orada, kolları açık, bir yandan öfkeli, bir yandan da sinirli ve çaresiz bir halde buldum. “Ne oldu? Ha? Neden gidiyorsun? Söyle bana.”

Cevabımı dile getirmeye çalışırken boğazımın titrediğini hissettim.

“Eğer gerçekten bilmen gerekiyorsa Emmett, bunun sebebi bu sabah uyandığımda kendimi berbat hissetmem,” diye sertçe itiraf ettim, yüzündeki anlık incinme ifadesiyle midem kasıldı. “Dün gece kendimi ne kadar iyi hissetsem de, bu sabah kendimi aptal hissettiğim için on dakika boyunca banyoda ağladım. Sana güvenmediğimi hatırladım Emmett. Seni yeterince uzun süre düşündüğüm her seferinde öfkeleniyorum. Utanıyorum, aptal hissediyorum ve yalnızım, yani seni istesem bile, hangi dünyada seninle birlikte olmamın bir anlamı olurdu?” diye sordum, gözlerim yanıyordu. “Bunu bana cevapla.”

“Asıl kime kızgınsın? Bana bunu söyle,” diye alaycı bir şekilde sordu Emmett bana yaklaşırken. “Beni düşman sanıyorsun Aly, ama eğer on iki yıl önce olan her şeyi hatırlamak için bir saniye ayırırsan, ondan kaçıp kafanda uydurduğun hikayeye bağlı kalmak yerine, lisede seninle ne kadar uğraşmış olsam da, asıl sorunun ben olmadığımı anlayacaksın. Her şeyi mahveden ben değilim. Sen sadece bunun ben olmamı istiyorsun.”

Midem bulandı.

“Hayır.” Başımı kesin bir dille salladım. “Bu doğru değil, bu –”

Kahretsin. Kendime bir karşılık aradım ama acınası bir şekilde hiçbir şey bulamadım.

"Biliyor musun, şu an konuşamam Emmett," diye mırıldandım, yanından hızla geçerken bakışlarının sıcaklığını hissederek.

“Hayır, bundan bahsetmeyeceksin – ne şimdi ne de asla, çünkü benim sadece senin günah keçin olduğumu düşünmekten hoşlanmıyorsun,” diye homurdandı Emmett arkasından giderken. “Beni suçlamanın ve asıl pislğin cezasız kalmasını sağlamanın daha kolay olduğunu düşünmekten hoşlanmıyorsun.”

Sözleri bana balyoz gibi indi ama tepki vermeyi reddettim. Kapıya vardığımda kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi, ama bir tür mazoşist gibi,

adımı söylediğinde arkamı döndüm ve son bir acımasız söz söylemesine izin verdim.

“Yıllarca kendine yalan söyledin Aly, ve ben de sana izin verdim çünkü acı çektiğini biliyordum. Bir daha seni asla görmeyeceğim için istediğine inanmana izin vereyim dedim,” diye öfkeyle homurdandı Emmett. “Ama şimdi burada olduğuna göre söyleyebilirim – hayatını perişan eden ben değildim. Ben değildim ve kahretsin, artık öyleymiş gibi davranmana izin vermeyeceğim,” diye hiddetle söylenip arkasını dönerek uzaklaştı ve beni sırtına bakmaya zorladı.

Bir hafta önce bile biri bana Drew Maddox'la randevum olacağını ama gitmek istemediğimi söyleseydi, muhtemelen yüzüne güler ve Empires hayranlığıma devam ederdim.

Yani, Allah aşkına, o adam kelimenin tam anlamıyla en sevdiğim takımın en sevdiğim oyuncusuydu. Ailemle birlikte izleyerek büyüdüğüm takımın oyuncusuydu.

Ama onu görmek için en ufak bir heyecanım bile yoktu.

“Evie... hayır,” diye güçsüzce itiraz ettim, o da dolabının yanındaki yere oturmuş, tek Louboutin ayakkabı kutusunu çıkarıyordu. “Cidden. Yapamam.”

“Ama sen yapabilirsin,” diye karşılık verdi kutuyu açarken. “Ve yapacaksın da,” diye ekledi, emekleyerek ayaklarımı her bir parlak, rugan topuklu ayakkabının içine elle yerleştirdi.

Yatağının ucunda otururken kaşlarımı kaldırdım. Aman Tanrım. İnanılmaz derecede rahatlardı ve eğer dün sabahtan beri kendimi inanılmaz derecede berbat ve kafası karışık hissetmeseydim, muhtemelen Louboutin'leri ayaklarımda hissetmenin verdiği mutluluktan ağlardım.

"Yani iyi görünmen gerek Aly. Jude Maddox'la randevuya gidiyorsun."

“Drew Maddox.”

“Ne olursa olsun. Eğer paparazzilerin ilgisini çeken bir tipse, kameralara hazır olmalısın ve hiçbir şey kırmızı tabanlı ayakkabılar kadar kameralara hazır olduğunu göstermez,” diye belirtti Evie, tam o sırada Mike mutfaktan yatak odasına seslendi.

“Evie! Dondurulmuş pizzalarımız bitti mi?”

"Evet!"

Mike'in omuzlarının çöktüğünü neredeyse duyabiliyordum.

"Dostum, o zaman akşam yemeğinde ne yiyeceğim?"

Evie'nin çenesi düştü ve gözlerini kocaman açarak bana baktı, sanki "Bu saçmalığa inanabiliyor musun?" der gibiydi.

"Lütfen bana 'dostum' demeyi bırak Michael – marketteyken sana 'dondurulmuş pizzaları hatırlıyor musun?' diye mesaj attım! Bu yüzden akşam yemeğinden bahsetme bana – tamam mı?" diye bağırdı Evie, derin bir iç çekerek tekrar bana döndü. "Gördün mü?" diye sesini alçalttı. "Bu gece neden dışarı çıkman gerektiği konusunda şüphen varsa, bunun sebebi bir gün Cuma gününü nişanlıyla dondurulmuş pizzalar hakkında tartışarak geçirebilecek olman. Bu yüzden, bu olmadan önce, dünyanın en eğlenceli anlarını yaşamalısın ve bu da bu son derece çekici randevudan mutlu görünmenle başlıyor."

"Biliyorum. Sadece..."

Sürekli Emmett'i düşününce nasıl eğleneceğimi bilmiyorum.

Evie'ye bunu itiraf etmek istiyordum ama aynı zamanda dün restoranın dışında yaşadığımız olayın detaylarını da anlatmak istemiyordum. Özellikle Emmett'in söylediklerini hâlâ kendim de sindirmeye çalışıyordum.

Bunca yıldır kendini kandırdın ve acı çektiğini bildiğim için buna izin verdim.

Ama her şeyi mahveden ben değilim.

Sen sadece bunun ben olmamı istiyorsun.

Kendime bunun doğru olmadığını söyleyip durdum. Dün gece motelde gözümü bile kırpmadan uyuyamadım, bu yüzden akşamı gün doğana kadar Emmett'in neden haksız olduğunu kendime anlatmaya çalışarak geçirdim. Yani, lise boyunca bana eziyet eden oydu. Lise üçüncü sınıfın sonunda beni herkese ihbar eden de oydu. Evimi, itibarımı, çocukluğumdan beri tanıdığım tüm arkadaşlarımı kaybetmeme sebep olmuştu.

Bunlar on yıldan uzun süredir işe yarayan argümanlardı, ancak Emmett tarafından eleştirildikten sonra artık beni tam olarak ikna etmiyorlardı.

Bir şekilde, tamamen başarısız oldular.

"Aly? Bu elbiseyi istediğini söylemiştin, değil mi?" dedi Evie, gözümün önünde bir el sallayarak bakışlarımı elindeki zarif elbiseye çekti. Elbiseye baktım, sonra da ona.

Evie'ye on yıl önce, yani Emmett ile aramdaki lise üçüncü sınıf kavgasından bahsettiğimiz ilk ve son gecede, gerçekten ne düşündüğünü

sormaya canım çekti. Artık bu konuda konuşmanın zamanı geldiğini hissediyordum. Bu, son on iki yılda kendimi inandırdığım her yalanla yüzleşmek anlamına gelse bile.

Tüm hayatımı üzerine kurduğum her yalan.

Uzun zamandır ilk defa, bu konuda konuşacak kadar cesaret bulmuştum. Ama tam ağzımı açacakken, telefonuma bir mesaj geldi.

“Aman Tanrım!” Gözleri fal taşı gibi açılmış Evie, şarj halinde duran yere doğru emekleyerek bana baktı. “Kahretsin, Drew dışarıdaymış!” dedi ve elbiseyi bana fırlattı. “Çabuk, çabuk! Giydir şunu!”

Evie telaşla yanıma koşup elbiseyi giymeme yardım ederken ben de elbiseyi yakaladım.

Ve işte böylece o an sona erdi.

Evie'nin elbisesi dar, kısa ve ten rengine yakın, açık pembe bir renkteydi. Ayaklarımdaki Louboutin ayakkabılarla mükemmel bir uyum içindeydi; Drew arabadan inerken kaşlarını kaldırdı.

"Evet, bu ayakkabılarla nasıl yürüyorsunuz bilmiyorum ama şikayetçi değilim," diye kıkırdadı, yeşil gözleri bacaklarımı süzdükten sonra elini sırtıma koyup beni restorana doğru yönlendirdi.

Kapıdan içeri adımımızı attığımız anda, gözler üzerimizdeydi çünkü, ne de olsa Drew'du. Ama bu kadar ilgi odağı olduğumuz için, olabildiğince az gergin ve daha heyecanlı görünmeye çalıştım. Yani, teknik olarak buraya bir süredir gelmek istiyordum. Restoranın adı Cantina'ydı. Istakozlu takolarıyla ve şehrin en zor rezervasyon yapılan yeri olmalarıyla biliniyorlardı – çoğunlukla Drew Maddox gibi ünlüler Cuma gecelerini orada geçirmeyi sevdikleri için.

"Sanırım buraya sık sık geliyorsunuz?" dedim, Drew ile kapıdaki uzun kuyruğu atlarken yapmacık bir sohbet başlatarak. Hostesin peşinden masamıza doğru ilerlerken, kalabalığın gözlerinin bizi –ya da belki sadece Drew'ü– takip ettiğini hissedebiliyordum.

"Evet, neredeyse haftada iki kez buraya geliyoruz," dedi, bu akşam onu ilk kez süzmeme izin verirken.

Uzunca koyu sarı saçları ve iri yapısıyla bir Viking'e benziyordu. Emmett'le hemen hemen aynı boydaydı ama kasları onunki kadar belirgin değildi. Giydiği açık gri gömleğin altından belirgin bir şekilde belli oluyordu ve acaba o gömleğin altında rahat mı diye merak etmeme neden oluyordu.

Yani, kesinlikle bir beden büyük tişört giyebilirdi, diye düşündüm kendi kendime, sonra da yüzümü buruşturdum. Çünkü şu anda yapman gereken şey bu – Drew Maddox'un giyim tarzını eleştirmek. Olumsuz düşüncelerimi fiziksel olarak uzaklaştırmaya çalışarak başımı salladım. Ciddi misin, neden bu kadar tuhaf davranıyorsun? diye sordum kendime, ama içten içe cevabı biliyordum.

Drew'ü didik didik ederek, burada olmaktan neden tam anlamıyla memnun olmadığımı kendime açıklamaya çalışıyordum.

Hiç de heyecanlı değildim. Huzursuz ve gergin hissediyordum; sanki havada asılı kalmış, yarım kalmış bir işim varmış gibi. Tek istediğim eve gitmekti, ama bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum çünkü ev dediğimde aklıma kesinlikle motel gelmiyordu, Evie'nin evi de gelmiyordu.

Bu da muhtemelen Emmett'inkini düşündüğüm anlamına geliyordu.

Gerçekten mi? diye sordum kendi kendime. Tanrı aşkına, onu uzaklaştıran bendim. Onunla birlikte olamayacağıma, çünkü bana kendimi berbat hissettirdiğine ikna olan bendim. Ama son yirmi dört saattir, bildiğim gerçekliği sorguluyordum.

Çünkü Emmett'in dünkü sert sözleriyle barajın yıkılmaya başladığını hissettim.

Gerçeği benden uzak tutmak için çok uzun zaman önce bir kalkan kurmuştum, ama şimdi gerçek içime işlemeye başlıyor ve belki de kendi çıkarım için hikayeyi değiştirdiğimi fark etmeme neden oluyordu.

Belki de Emmett kötü adam değildi.

Ve ben de inkâr içinde olan bir aptaldım.

Kahretsin, diye küfrettim, tamamen bunalmış ve kendi paranoyamın içinde boğulmuş haldeydim ki Drew beni bu sersemlikten kurtarmak için güldü.

"Vay canına, ne de olsa öyle," dedi. Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım.

"Ha?"

"Tahmin etmeliydim. Bütün ekip burada," dedi, barda oturan güzel insanlardan oluşan gruba başıyla işaret ederek.

Duvara baktığım anda kalbim hızla çarpmaya başladı; şık giyimli erkekler ve mini etekli, yüksek topuklu ayakkabılı incecik kızlar oradaydı. Orada neredeyse bir düzine insan vardı, gülüyor, içiyor ve muhteşem bir şekilde eğleniyorlardı.

Ama ben sadece çok iyi bildiğim o V şeklindeki sırtı gördüm.

Emmett'in.

Aman Tanrım.

O buradaydı ama daha da çılgıncası, ben de buradaydım – dur, gerçekten burada mıydım? Rahatladığımı fark ettiğimde gözlerim seğirdi. Onu gördüğüme neredeyse mutluydum.

"Gidip selam verelim mi?" diye sordu Drew.

"Pekala," diye kekeledim, biraz sersemlemiş bir halde topuklu ayakkabılarımla bara doğru ilerlerken.

Ve işte böylece, kalbim hızla çarparken onun beni fark etmesini bekleyerek gönüllü olarak Emmett'e doğru yürüyordum. Ama bunun yerine, kırmızı elbiseli bir figür gruptan fırlayıp önce bizi selamladı ve kim olduğunu anladığımda kalbim yerinden oynadı.

Britt Heatherton.

"Drewsie-poo!" diye nefes nefese bağırdı Britt, kollarını yana açarak.

"Tanrım, bu takma ad berbat," dedi Drew, Emmett sandalyesinde arkaya dönerken onun öpücüğü için yaklaşmasına izin vererek.

O mavi gözler bana değdiği an kalbim hızla çarpmaya başladı, çünkü onda böyle bir ifadeye alışık değildim. Bakışları beni adeta yuttu. Elbisemin kalp şeklindeki yakasında gezinip tek kat rujuma takıldı. Ama bu sadece bir saniye sürdü, sonra yüzünü çevirdi, Drew onu selamlayana kadar yüzünde en ufak bir ifade bile yoktu.

"Hey, pislik," diye güldü Drew, erkeklerin doğal olarak yaptığı o tokalaşma-sarılma hareketini yapmak için elini uzattı. Bu, Emmett'in anlaşılmasız bir bakış atmasına neden oldu, ancak Drew'e bakarken dudaklarında hafif bir sırıtma belirdi.

"Naber?" dedi Emmett, tam Britt beni süzmeyi bırakıp birden nefes nefese kaldığı sırada.

"Vay canına. Dur bir dakika. Deniz Ürünleri Kızı mı?" Elini ağzına götürdü. "Senin olduğunu hiç fark etmedim! Aman Tanrım! Bu kadar iyi temizlenebileceğini kim tahmin ederdi ki?"

Ben ona bakarken Drew homurdandı.

"Teşekkürler. Eminim."

"Ah, bu bir iltifat! Tabii ki," diye kıkırdadı Britt, ince kollarını Emmett'in boynuna dolarken parlak gözleri bana dikilmişti. "Burada olman çok komik çünkü E ile ben henüz yemek yemeyen tek ikimizin olduğumuzu konuşuyorduk. Yani masanızda boş yer varsa..." Sözünü yarıda kesip, abartılı bir şekilde iki kez göz kırptı ve adeta kendi kendine anlatmaya başladı. "Göz kırpma, göz kırpma. İpucu, ipucu. Ne dersin Drewy?"

"Bunun sorun olmayacağından eminim."

Verilen cevaba kaşlarımı kaldırdım ve bunun Drew'den değil, benden geldiğini anlamam biraz zaman aldı. Üçünün de başı bana dönünce yanaklarım kızardı.

"Öyle mi?" dedi Drew, şaşırmış ama memnun bir şekilde. Emmett'e attığı sırıtışı yakaladım ve "Lanet olsun, Ellie haklı. Bu eğlenceli olabilir." dedi.

Adımı yanlış söylediği gerçeğine tepki verirdim ama Emmett'in bakışları ve Britt'in gülünç derecede tiz çıığı yüzünden dikkatim dağılmıştı.

"Yaşasın, yaşasın! Çifte randevu! Çifte randevu!" diye bağırdı, Emmett'in kolunu göğüslerinin arasına alıp ona bir şeyler fısıldamak için eğildi. Başımı çevirmeliydim ama Emmett'in bana diktiği boş bakışlara karşılık verdim sadece. Britt, Emmett'in kulağına o kadar yakın bir şekilde kıkırdadı ki, onu yalayacakmış gibi hissettim. Yanaklarıma sıcaklık hücum etti çünkü ne söylüyorsa bitirdiğinde, Emmett'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdiğini fark ettim.

Neredeyse hiç hissedilmiyordu ama kalbim gümbür gümbür atıyordu ve beynim aşırı derecede çalışıyordu.

Buraya gelmeden önce cinsel ilişkiye girdiler.

Ya da ayrıldıktan sonra seks yapmayı planlıyorlar.

Belki de banyoda zaten cinsel ilişkiye girmişlerdir.

O kadar gergindim ki, Drew sırtıma dokunduğu anda sıçradım.

"Başlayalım mı? Ev sahibi bekliyor," dedi, ağır kolunu omuzlarıma atarak beni dört kişilik köşe masamıza götürdü.

Emmett ve Britt'in önünde yürürken vücudum kaskatı kesilmişti ve onun Britt'e ne mırıldandığını duymaya çalıştım ama duyduğum tek şey onun kıkırdayarak verdiği cevaptı.

"Neden, pis çocuk? Benim kıcıma bakmak için mi?"

Of.

Ben kendimi neyin içine soktum böyle?

Karma.

Bu kelime kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu çünkü bunun son olduğuna ikna olmuşum. Emmett'i aklımdan çıkarmak için birkaç gün önce Drew'un akşam yemeği davetini kabul etmişim. Ondan kendimi uzaklaştıracak herhangi bir şeye o kadar çok ihtiyacım vardı ki.

Ama şimdi, Drew Maddox dar bir masada yanımda oturmasına rağmen, yapabildiğim tek şey Emmett'e bakmaktı.

Kızgın Emmett.

Bana bir kez bile bakmamıştı ve oturduğundan beri kimseye tek kelime etmemişti. Bununla birlikte, Britt kulağına bir şeyler fısıldamak istediğinde geriye yaslanıyordu ve Britt elini kucağına koyduğunda da elini çekmiyordu.

Bu, karma, Aly. Bunu hak ettin, diye düşündüm, Britt'in bir şeye tekrar kahkaha atıp Emmett'in uyluğuna vurmasını izlerken masanın altında dizimi huzursuzca sallıyordum.

Ama bu sefer, onu dairesel hareketlerle hareket ettirerek masaj yapmaya başladı.

Geçen yıl Meksika'da geçirdiği tatille ilgili bir hikaye anlatmaya başlarken bile eli orada kaldı ve ben de istemsizce nabzım hızlandı, o anlatmaya devam ederken elinin Emmett'in cinsel organına giderek yaklaştığını izledim. Onun oraya dokunduğunu düşünmek bile yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

Ama Emmett'in gözlerinin üzerimde olduğunu görünce gözlerim daha da çok yandı.

Boynum gerildi ve nefesimi boğazımda tuttum; sonraki birkaç saniye boyunca birbirimize baktık, ikimiz de Britt'in elinin Emmett'in cinsel organına yaklaştığının farkındaydık. Bir an için Emmett'in beni cezalandırdığına, sonunda elini cinsel organına sokup masanın altında okşamaya başladığında vereceğim tepkiden zevk almak için beni izlediğine ikna oldum.

Gerçekten mi, Emmett? İçimden homurdandım.

Ama o ona ulaşmadan Emmett doğruldu, Britt'in elini kucağından çekti ve benim de farkında bile olmadan tuttuğum nefesi bırakmama neden oldu.

"Vay canına. İyi misin?" Drew bana döndü, kaşlarını kaldırarak vücudumu süzdü. "Aman Tanrım. Titriyorsun resmen."

Üzerimdeki çok dar elbisenin içinde inip kalkan göğsüme bakınca gözlerim faltaşı gibi açıldı. Drew sıırttı.

"Dizinden bahsediyordum ama evet, o da doğru."

"Ah." Ne kadar berbat davrandığımı fark edince yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Özür dilerim. O kıpır kıpır hareketler için," diye kekeledim, masanın altında bacağımı sallamayı bırakmak için kendimi zorlayarak. Ama iki saniye sonra tekrar başladım, bu da Drew'un hem inlemesine hem de gülmesine neden oldu, o da kocaman elini dizime bastırdı.

"Durmalsın," dedi, uzun parmakları beni o kadar sıkıca sıktı ki, omurgamda bir ürperti hissettim.

Ama bu, onun dokunuşundan ziyade, Emmett'in masanın karşısına geçişini duyularımın algılamasıyla ilgiliydi.

Öncesinde gevşek bir şekilde oturan adam, birdenbire gerginleşti. Kasıldı. Her nefes alışında omuzlarının genişlediğini görebiliyordum ve gözlerinin dikkatle bana kilitlendiğini anlamak için bakmama gerek yoktu. Sadece bakışlarının sıcaklığını hissetmekle kalmadım, Britt'in dinleyicilerini kaybettiği gerçeğinden dolayı artan sabırsızlığını da hissedebiliyordum.

"Affedersiniz, sanırım konuşuyordum," dedi, tahmin edebileceğim gerçek bir rahatsızlığı gizlemek için neşeli bir tonla.

Bu noktada, Emmett'in tüm dikkatini kendisine vermesini o kadar çok istiyordu ki, çenesini eliyle kavrayıp onu zorla kendine doğru çevirdi.

"Sevgilim. Bu kısmı duymak isteyeceksin," diye cilveli bir şekilde sıırttı. "Mezcal turundan sonra biraz fazla sarhoş olup herkesin önünde havuzda çıplak yüzdüğüm kısım bu," diye kıkırdadı ve bir kez daha göz kırptı.

O bunları anlatmaya devam ederken, Drew ona yaklaştı.

“Hey. Sana bir şey itiraf etmem gerekiyor,” diye mırıldandı, nefesi kulağımı gıdıklarken nefesim boğazımda düğümlendi. Bir dakika önce çıplak dizimi çok sıkı sıkıydı, bu yüzden kısa bir an için eve gidip vücudumun geri kalanına da dokunmak istediğini söyleyeceğinden korktum.

Ama bunun yerine beni şaşırttı.

"Benim buraya gelme amacım sadece kabadayılık yapmak," diye hırıltılı bir sesle söyledi Drew.

Gözlerim ona doğru kaydı. "Ne?"

İçkisinin sonuncusunu da bir çırpıda içmişti – bir saatten kısa sürede üçüncü içkisini – bu yüzden gözleri bulanıktı ve sesi biraz peltek çıkıyordu.

“Evet, eminim bunu biliyorsunuzdur çünkü bütün gece birbirinize göz kırptınız, ama Emmett seni istiyor.” Bakışları bir anlığına başka yerlere kaydı ve kendi kendine güldü. “Yani... fena halde.”

Gözlerimi kırptırdım. "Şey, eee... evet. Biliyorum." Drew'un boş bardağındaki buzları şıkırdatmasını ve sarhoş bir şekilde dalgınlaşmasını izlerken kaşlarımı çattım. "Yani, buraya ne için geldin? Sadece onunla dalga geçmek mi istiyorsun?" diye sordum, onu doğru yolda tutmak için çaresizce.

“Evet. Birbirimize yaptığımız şey tam olarak bu,” diye güldü. “Gerçi, aslında,” diye düzeltti kendini. “Burada seninle birlikte olmanın tadını çıkarmak için bulunuyorum, çünkü çok güzel görünüyorsun ve o elbise... tam anlamıyla muhteşem,” diye sırttı, uykulu bakışlarını Evie'nin ten rengi elbisesinin ön kısmına indirdi. Ama boğazını temizleyerek tekrar doğruldu. “Ama şunu da söylemeliyim ki, bu gece seni eve götürmeye çalışmıyorum. Emmett sana olan ilgisini sihirli bir şekilde kaybetmedikçe, ki... sana temin ederim kaybetmeyecek... Ben sadece bazı önemsiz şeylerin intikamını almak için ona işkence etmeye geldim. Anlamalı geldi mi yoksa çok mu içtim? Çünkü az önce çok içtim.”

Hafifçe de olsa rahatlamış hissederek, zar zor güldüm. "Şey... Sanırım bu mantıklı. Ama neden bu kadar hızlı içiyorsun?" diye fısıldadım.

“Çünkü bu Beth denen kızla bir geceyi atlatmak için gereken bu,” dedi, margaritamı uzatırken. “Hadi içelim. Çünkü o hâlâ Oaxaca'dan bahsedip duruyor.”

Britt'in Meksika mezcâl turuyla ilgili hikayesini tamamlaması beş dakika daha sürdüğünde hep birlikte güldük.

"Aman Tanrım, muhteşemdi. Aslında, Aly, restoranınızda mezcallerini satmakla ilgileniyorsanız, hâlâ bazı dağıtımçı bağlantılarım var," dedi Britt gülümseyerek.

"Ah." Şaşırdım, çünkü aslında hoş ve samimi bir teklifti. "Şey, çok nazıksın ama restoranda insanların en çok istediği içkilerin hafta sonları şarap, bira ve Bloody Mary olduğunu düşünüyorum," dedim, Britt'in teklifini reddetmem karşısında gözle görülür şekilde hayal kırıklığına uğradığını izlerken. "Ama kim bilir," diye neşelendim. "Belki babam için sipariş veririm. Mezcal'i çok sever. Ziyarete geldiği gün için en az bir şişe bulundurmalıyım."

Britt başını yana eğdiğinde gözleri parladı. "Üç aydan fazla oldu açtığınızda babanız henüz ziyaret etmedi mi?" Kahkahası inanılmazdı. "İlk restoranınızı açmak sizin için oldukça önemli bir olay değil mi?"

"Ah." Duraksadım, konuşmanın buraya nasıl geldiğini merak ederek gözlerimi kırptırdım. "Evet. Bu çok önemli bir konu."

"Babanız uzakta mı yaşıyor?"

"Öyle diyebilirim," diye yanıtladım yavaşça, umursamaz bir şekilde omuz silkmeye çalışarak. Boğazımda bir düğüm oluştu ve Britt için iyi bir yüz takınmaya çalıştım ama gülümsemem zaten kenarlarından titriyordu.

"Hangi eyalette yaşıyor?"

"Ah, o... eyalet dışında değil. New York'ta, Brooklyn'de yaşıyor. Ama biliyorsunuz, arabayla iki saatten fazla sürüyor."

"Pshhh, konu kendi kızınızı ziyaret etmek olunca bu hiçbir şey değil! Özellikle de hayatının çok büyük bir dönüm noktasındayken," diye haykırdı Britt. "Ama belki de bu sadece benim düşüncemdir? Babamla çok yakınım. Eğer ben..."

"Hey." Emmett'in gece boyunca söylediği ilk kelime onu sert bir şekilde susturdu. "Neden bundan bahsetmeyi bırakmıyorsun? Bana başka bir içki falan öner," diye homurdandı, sesi sinirli geliyordu.

"Aaa! Tabii ki!" Britt hemen canlandı ve kokteyl menüsünü kaptı. Ama okumaya başlamadan önce, parlak dudaklarında bir büzüşmeyle bana baktı. "Baban için gerçekten çok üzgünüm Aly. Seni görmeyi reddetmesi çok kötü."

Damarlarımda sıcaklık dolaşıyordu ve Britt menüye bakarken ona gözümü dikmiştim.

Kendime "Az önce ne oldu böyle?" diye sormak istedim ama sonra babam rezervasyonunu üçüncü kez iptal ettiğinde Britt'in deniz ürünleri

barında oturduğunu hatırladım.

Onun gelişini beklerken, tüm personele üç katlı pasta standı, taze portakal suyu dolu bir sürahi ve buzda soğutulmuş bir şişe Veuve Cliquot ile güzel köşe masasını hazırlatmıştım. Mutfakta ve yemek salonunda her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için koşturmayı bitirdiğimde, biraz nefes almak için ofise gittim ve babama tahmini varış saatini sormak için mesaj attım.

Tam o sırada otuz dakika önce beş kelimelik bir mesaj gönderdiğini gördüm.

Yorgunum. Başka bir zamana erteleyeceğim.

Hiçbir "özür" ifadesi yer almıyor.

Ofiste kendimi tutmuştum ve yemek odasında da öyle yapmaya niyetliydim. Ama Evie'ye söylediğim ve kollarının beni sardığını hissettiğim an ağlamaya başladım.

Britt'in maalesef şahit olduğu bir durum.

"Bu da neydi?" diye fısıldadı Drew kulağıma. Sarhoş olmasına rağmen, öfkemden köpürdüğümü anlayabiliyordu.

"Hiçbir şey." Gözümdeki ıslaklığı parmağımla silmek için arkamı döndüm. Bu yorumun beni bu kadar etkilemesine gerçekten çok kızıyordum ama Britt'in neredeyse hiç tanımadığı birine karşı nasıl bu kadar kötü niyetli olabileceğini de anlayamıyordum. "Sadece... beni sinirlendirmek için yapılmış alçakça bir hareketti," diye mırıldandım titreyen dişlerimin arasından.

Drew gözlerini ovuşturdu, masanın karşısından bana doğru kaşlarını çatarak baktı.

"Peki, biz de onu aynı şekilde kızdıralım mı?"

Dişlerimin birbirine çarpmasını engellemek için dişlerimi sıkıca ısırdım. "Ne önerirsiniz?"

"Emmett'i de kızdırmayı gerektiren bir şey," diye yanıtladı Drew.

"Sorun değil mi?"

Omuz silkerek, "Yapılması gerekeni yap," dedim.

Ve birkaç saniye içinde nefesim kesildi çünkü Drew'un dudakları boynumdaydı.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı, anında Emmett'in bakışlarının ateşiyle karşılaştım. Yanaklarının çukurları gerildi, çenesini sıkıca sıktı ve Drew boynumu bir iki saniye daha öptükten sonra geri çekilirken göğsü gözle görülür şekilde kasıldı.

“Drew.” Emmett’in sesindeki sert uyarı, bacaklarımda bir ürpertiye neden oldu. “Bir saniye seninle konuşayım,” diye mırıldandı ve başını sallayarak kabinden çıktı.

Drew sarhoşluğun verdiği memnuniyetle sırıttı. Bana "Yok be kardeşim, iyiyim" derken tam bir saygısızlık örneği sergiledi ve dikkatini tekrar bana çevirdi. Ağzını kulağıma yaklaştırıp neşeli bir şekilde sorusunu mırıldandı: "Sinirlendi mi?"

"Sanırım öyle," diye fısıldadım şaşkınlıkla.

"Peki ya o?"

“Ben – ben bilmiyorum.”

“Her şey yolunda. Ben hallederim,” dedi Drew. Öne doğru dönerek margaritamdan bir yudum aldı, sonra sırtarak arkasını döndü.

“Dudaklarıma tuz kaçır mı?” diye sordu.

Sarsıldım. Bunun neyle ilgisi olduğundan emin değildim ama yine de kontrol etmek için aşağıya baktım.

Tam o anda Drew'un sert eli çenemi yakaladı ve sıcak dudaklarını benimkine bastırarak iki saniye boyunca beni öptü. Ardından Emmett'in koltuğunda öne doğru sıçradığını ve Britt'e hırladığını duydum.

“Çıkın buradan. Lütfen.”

O, öfkeyle tiz bir sesle itiraz etti ama görünüşe göre itaat etti çünkü ben daha ne olduğunu anlamadan Drew kahkahalarla benden uzaklaştırılıyordu.

“Vay canına, hey – bu da ne?” diye şok olmuş gibi yaptı ama Emmett uzun boylu bedenini kabinden dışarı sürüklerken bana yaramaz, dilini dışarı çıkarmış bir sırıtış verdi. Aman Tanrım. Ayağa kalkan Drew, üzerindeki tozları silkeledi ve neler olup bittiğini öğrenmek için yarı inandırıcı bir öfkeyle sordu.

Ama Emmett artık ona bakmıyordu. Sıcak bakışları bir kez daha bana dikilmişti ve bu sefer bakışlarında bir kesinlik ifadesi vardı – sanki sabrı resmen tükenmişti.

"Dışarıda buluşalım," diye mırıldandı, çantamı masadan alırken. "Seni eve götürüyorum."

Eve dönüş yolculuğu, en hafif tabirle, gergin geçti.

İşin garibi, kulüpte "tanıştıktan" sonra bizi eve götüren aynı araba ve aynı şofördü, ama arka koltuktaki hava o gecekiyle tam bir zıtlık içindeydi.

Tutkulu ve yoğun bir ilişki yerine, sessiz ve sakin bir an yaşadık. Ben yan tarafıma, Emmett de kendi tarafına oturdu, bacaklarını iyice açmış, dirseğini cama dayamış, geçen arabaları izliyordu.

Ellerimi ovuşturarak onu izledim, aramızda bir konuşma başlatmak için ne söyleyebileceğimi anlamaya çalışıyordum. Belli ki havada bir milyon şey asılı kalmıştı – uzun zamandır unutulmuş, sonunda zihinlerimizin ön planına geri dönmeyi başarmış konuşma konuları.

Nereden başlayacağımı bilemedim, bu yüzden sonunda ağzımdan bir şeyler döküldü.

“Henüz beni ziyaret etmediğini bilmiyordun herhalde,” dedim, sanki komik bir şeymiş gibi yapmacık bir kahkaha atarak. Ama tahmin edebileceğiniz gibi, kahkaham buruk çıktı.

Emmett bana baktığında kalbim hızla atmaya başladı, hiçbir şey söylemediğinde ise daha da hızlı atmaya başladı.

“Düşünmesi bile utanç verici,” diye fısıldadım, kendime kızarak. “Onu düşman yapmak istemedim çünkü bu, hayatımı kötü adamı memnun etmeye çalışarak geçirdiğim anlamına gelirdi,” diye mırıldandım. Gözlerim boşluğa daldı, on yıldan fazla bir süredir birikmiş itirafların dudaklarımdan dökülmeye başladığını hissettim. “Yani, aldığım her karar – saçımı kestirmek, kızlara özgü şeyleri reddetmek, senin yaptığın her şeyi olabildiğince uzun süre taklit etmek – hepsi onun onayını kazanma

umuduylaydı,” diye mırıldandım, gözyaşlarım ön camdaki trafik ışıklarının kırmızısını bulanıklaştırırken zoraki bir kahkaha attım. “Ve Tanrım, bunu düşünmekten nefret ediyorum.” Gözlerimi devirirken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. “Son dört yıldır canımı dişime takarak, tüm hayatımı bu şirketi kurtarmaya adanmışımı düşünmekten nefret ediyorum. Çünkü eminim ki bunu sadece onun onayını almak için son bir şans olarak yaptım. Sadece sonunda beni de senin kadar sevebileceği ihtimali için.”

Orada.

Söyledim işte.

Sözler ağzımdan çıkmıştı ve şimdi uyuşmuş, küçük ve aptal hissediyordum. Bunların hepsi Emmett'in yanında hissetmeye alışkın olduğum şeylerdi, çünkü ne kadar çabalasam da, o ne kadar az çabalasa da, her zaman ikinci planda kalıyordum.

Babamın tek çocuğuydum ama en sevdiği değildim. Kesinlikle değildim.

Emmett sonunda konuşunca alt dudağım titredi, fısıltısı havadaki sessizliği deldi.

"Aly, ben hiçbir zaman bu durumdan rahatsız oldum. Hiçbirimiz rahat değildik."

Gözlerimi kapattım. Tanrım. Çok utanç verici.

“Hepimiz onun sana nasıl davrandığını gördük ve inan bana, bundan nefret ettik. Özellikle ben ve annem,” dedi Emmett. “Senin oyunların yerine benim maçlarıma gelmesinden nefret ettim. Sen konuşmaya başladığında bir anda ilgisini kaybetmesinden nefret ettim. Çok berbat ve garip bir durumdu. Yani çocukken, eminim komik olduğumu düşünüyordum. Ama liseye geldiğimde, babanın takım arkadaşlarımla, kiminle çıktığımla veya hayatımdaki herhangi bir şeyle ilgili bu kadar takıntılı olmasının tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.”

Gözümün ucuyla Emmett'in bana baktığını görebiliyordum ama ona bakamıyordum.

“Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum, Aly. Ama babalarımız birlikte büyüdüler ve benim babam senin babanı sadece pembe gözlüklerle görebiliyordu. Ben de aptal, tembel bir çocuktum, bu yüzden görmezden gelmeye çalıştım. Senin muhtemelen ne kadar acı çektiğini düşünmedim bile. Benim için çok zahmetliydi. Babamla senin baban hakkında konuştuğum tek seferde, saygısızlık ettiğim için bana kızdı ve bana kızdığında nefret ediyordum. Nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.”

“Çünkü buna alışkın değildin. Onun en sevdiğiydin. Herkesin en sevdiğiydin. Başka birinin gölgesinde doğmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordun,” dedim, gözlerimi kucağıma indirirken ellerime yaşlar doldu. “Hiçbir zaman önemli biri olma şansım olmadı. Okulda en yakın arkadaşlarımla bile, kimsenin beni olduğum gibi sevmediğini hissettim. İnsanlar benimle sadece seni dinlemek için takılıyordu – birlikte geçirdiğimiz tatillerin nasıl olduğunu, okul dışında nasıl biri olduğunu. Yetişkinlerin yanına gittiğimde, konuşmaya başlamadan önce bile benden bıkmış gibi görünüyorlardı. Sadece senin yaptığın bir şeyden, bana yaptığın bir şakadan şikayet edeceğimi ve seni azarlamak zorunda kalacaklarını bekliyorlardı. Çünkü herkes seni en çok seviyordu. Babam da dahil.”

Hâlâ gözyaşlarımdan arasından bakakalmıştım ki Emmett'in bana doğru yaklaştığını duydum. Yüzümü elleriyle kavradı, dudaklarıma çok yaklaştı ve tekrar tekrar "Özür dilerim" diye fısıldadı.

“Bilmiyordum. Aly, senin için bu kadar kötü olduğunu hiç bilmiyordum,” dedi başını sallayarak. “O zamanlar her şey benim için bir şakaydı. Acının nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Empati kuramıyordum. Tam bir aptaldım ve çok üzgünüm.”

Onun özür dilediğini duyunca daha da şiddetli ağladım. Sözlerinin samimiyeti çok iyi hissettirdi, ama bu samimiyet sadece beynimde canlı bir şekilde beliren anıların acısını dindirdi.

“Ona sonunda benden kurtulmak için bahane verdiği için nefret ettim,” diye mırıldandım, lise son sınıfın sonundaki o dramatik güne geri dönerek. Emmett'in göğsündeki ellerime baktım, bakışlarından kaçınıyordum çünkü büyük kavgamızın konusuna doğru ilerlerken bakışlarının sertleştiğini hissetmiştim. “O gün yaptığın şey... beni ihbar ettiğin zaman. Aklımın bir köşesinde haklı olduğunu biliyordum ama kendimi her zaman yaptığın gibi bana işkence etmek için yaptığına ikna ettim. Onlarla birlikte olarak arkadaşlarımdan yarısını benden aldın – sevdiğim bir şeyi daha elimden almaya çalıştığını düşündüm.”

"Scott'ı sevmiyordun," diye düzeltti beni Emmett, sesi sertti.

Adamın adını duyunca kalbim hızla çarpmaya başladı. Çevremdeki hiç kimse adını yüksek sesle söylemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Tekrar duymak bile yanaklarımdan kulaklarıma kadar yüzümün kızarmasına neden oldu.

“Elbette onu sevmiyordum, Emmett. Sadece yalnızdım. Sürekli,” diye fısıldadım, boğazım titrerken kendimi zorlayarak gözlerinin içine baktım.

“Gerçek arkadaşlarım yoktu. Bana bakmak bile istemeyen bir babam yoktu. Annem sürekli onu savunuyordu. Bay Scott ise... benimle ilgilenen, beni gerçekten dinlemek isteyen biriyle ilk karşılaşmamdı.”

O zamanlar bana gösterdiği ilgi çok gurur vericiydi. İlişkimizin yanlış olduğunu düşünmedim. İnsanların sadece "aramızdaki bağı anlamadığını" düşündüm. Aramızda başlayan şey dostluktu ve o zamanlar dört gözle beklediğim tek şey buydu. Bay Scott İngilizce ve Dünya Filmi dersleri veriyordu ve ikinci sınıfta bir ara, son zilden sonra odasında oturup, o karanlıkta kağıtları değerlendirirken eski filmleri izleme alışkanlığı edinmiştim.

Diğer günlerde, yapacak çok işi olmadığında, sadece içimi dökmemi dinlerdi. Ve Emmett sayesinde, içimi dökcek bolca şeyim vardı.

Scott'ın farklı davranmaya başlaması lise üçüncü sınıfa kadar sürmedi. Daha önce de vücuduma baktığını yakalamıştım, ama şimdi o da benim onu yakalamama izin veriyordu. Yaz boyunca ne kadar değiştiğimi söyledi. Ve bir gün okuldan sonra – kış günüydü ve Emmett'in yaptığı bir şey yüzünden ağlıyordum – Bay Scott beni öptü.

Bu benim ilk öpüşmemdi.

Ve çok güzel bir his verdi.

Büyülü gibiydi. Aslında her şey öyleydi. Nedense, Scott'ın beni ilişkimizi gizli tutmaya zorlamasını romantik buldum ve bir yıl boyunca bana üstü kapalı bir şekilde cinsel ilişki teklif etmeye çalışmasını hiç önemsemedim.

Emmett'in bizi yakaladığı gün, Bay Scott'ın "işlere yavaş yavaş alışma" olarak adlandırdığı sürecin ikinci günüydü.

“Otuz beş yaşındaydı ve lanet olası eli bacaklarının arasındaydı,” diye homurdandı Emmett, yanaklarımı kızartarak. “Lanet olası bir yırtıcıydı ve hâlâ onu fena halde dövmeyi hayal ediyorum. Belki de farklı yapmalıyım, ama o gün yaptıklarımın asla pişman olmayacağım.”

O anı tekrar çok net bir şekilde görebiliyordum.

Emmett'in bizi görünce yüzünün renginin nasıl solduğunu hatırlıyorum. Tarihin en uzun saniyesi boyunca nasıl hareketsiz kaldığını, sonra da altı ayak iki inçlik kaslı vücudunun tamamını kullanarak Bay Scott'ı nasıl yere serdiğini hatırlıyorum. Tam olarak ne yaptığını bile bilmiyordum. Her şey bulanık bir şekilde sona erdi; Scott yerdeydi ve Emmett yüzüme dikilmiş, ne düşündüğümü sorarken beni odadan sürüklemeye çalışıyordu.

Ben karşı çıkınca, dışarı koştı ve gördüğü ilk kişiye az önce şahit olduğu şeyi anlattı.

O kişi tesadüfen bir öğretmendi, ama koridordaki kızlar öğretmen değildi. Dedikoducu ikinci sınıf öğrencileriydiler ve duyduklarını herkese anlatıyorlardı; o günden itibaren ben ucube oldum. Cüzzamlı oldum.

Birkaç arkadaşım bana destek oldu. Emmett'in yaptıklarına hayran kaldılar ama babamın bana okula gitmememi söylediği o sabaha kadar, yani yaklaşık bir hafta boyunca, yaşadıklarımla ilgili beni teselli ettiler.

Beni oturtmaya bile fırsat bulamadan şok edici haberi verdi.

Lise üçüncü sınıfın son iki haftasını evde geçirecektim ve son sınıfımı Kanada'daki bir yatılı okulda okuyacaktım.

"Yaz boyunca Carla teyzenin yanında kalacaksın. Bu kadar kontrolsüzken seninle uğraşacak vaktim yok," dedi işe gitmeden önce.

Bunu hâlâ hatırlıyordum çünkü gerçek şu ki, Bay Scott'a yaptıklarım ne olursa olsun, kontrolümü kaybetmemiştim.

Her gün aynı saatte eve gelirdim, ödevlerimi yapardım, anneme akşam yemeğinde yardım ederdim ve gece yarısından önce yatardım. Arkadaşlarım sadece birkaç saatliğine gelirlerdi ve ben asla partilere gitmezdim.

Kontrolümü kaybetmemiştim.

Sadece kaybolmuş ve yalnızdım. Belki de biraz da ihmal edilmişim. Ama babam buna neyin yol açtığını araştırmak yerine, bu durumu benden vazgeçmek için bahane olarak kullandı. Beni asla istememişti, asla önemsememişti ve şimdi, Emmett'in beni ihbar etmesi sayesinde, sonunda benimle uğraşmak zorunda kalmamak için bir neden bulmuştu.

Ve bu acı dayanılmaz olduğu için, tüm suçu Emmett'in üzerine attım. Bu şekilde daha kolaydı.

Yıllar geçtikçe, başıma gelenlerin ayrıntılarını çarpıttım. Babamın endişelendiğine, başıma gelenler yüzünden ağladığına dair sahte anılar uydurdum. Beni okuldan uzaklaştırmasının nedeninin, okulda yaşadığım acının yakınında olmamı istememesi olduğunu iddia ettim.

Emmett'le tüm iletişimi kestiğimde bu yalanlarla yaşamak kolaydı. Bana Facebook'tan mesajlar gönderdi, ama ben hesabımı devre dışı bıraktım. Annem aracılığıyla mesajlar iletmeye çalıştı, ama ona bir daha asla ondan bahsetmemesini söyledim.

Üniversiteden mezun olduğumda kendime yeni bir hayat ve yeni bir sosyal çevre kurmuştum. Ara sıra ailemi görmeye geri dönüyor, hatta babamla telefonda oyun hakkında konuşuyordum. Onun benimle birlikte

güldüğünü duymak güzeldi. Spor hakkında konuşmak normal geliyordu. Her zaman böyleymişiz gibi davranmayı kolaylaştırıyordu.

Dolayısıyla Stanton Family Seafood'u satma zamanı geldiğinde, şirketi satın almanın onun kalbini nihayet ve tamamen kazanma şansım olduğu apaçık ortadaydı.

Başlangıçta bir heyecan vardı, ama bu heyecan zamanla azaldı – özellikle de restoranımı açtığımda. Özellikle de işler iyi gitmeye başlayınca. Basında yer alınca. Parlak yorumlar alınca. Restoranın anlamsız olduğunu, para israfı olduğunu söylemişti, ama sonra siparişler depoya tekrar dolmaya başladı.

Babam, yanıldığının kanıtlanmasından gurur duymak ya da mutlu olmak yerine, öfkelendi.

Emmett beni göğsüne bastırırken, "Gurur duymuyor," diye mırıldandım. "Sadece kızının kendisinin yapamadığını başarmış olmasından utanıyor. Ve sanırım bu yüzden benden nefret ediyor."

Emmett, kulağımın arkasına bir tutam saçımı sıkıştırırken fısıldadı: "Senden nefret etmiyor."

"Bilmiyorum," dedim yorgun bir şekilde dikiz aynasından dışarı bakarak. "Kesinlikle beni sevmiyor. Belki de hiç sevmedi."

"Evet, seviyorum," dedi Emmett rahat bir şekilde, ıslak gözlerimi hızla kendine çekerek. Şaşkın bakışıma gülümsedi. "Seni sevmek, sahip olduğum en eski anı," dedi gözyaşlarımın arasından ona bakarken.

"Hatırlayabildiğimden beri hayatımın bir parçasıydın. En güzel anılarım seninleydi. Biliyorum, seni çok kızdırdım, ama sonuçta seni hep sevdim ve sanırım bunu okuldan sonra seni bulduğum güne kadar gerçekten bilmiyordum," dedi yumuşak bir sesle, dışarıdan gelen ışıklar yüz hatlarını aydınlatırken. "Ve inan bana, o gün yaptıklarımın asla pişman olmayacağım, ama seni kaybettikten sonra her zaman pişman olacağım. Seni çok özledim Aly. Gitene kadar benim için ne ifade ettiğini bilmiyordum."

Sözlerini sindirmek için bir an durdum. Gerçekten de onlardan zevk aldım. Bu kadar kötü hissettikten hemen sonra bu kadar iyi hissedebileceğimi bilmiyordum.

Doğrusu, bu kadar yüksek bir etki hissedebileceğimi hiç bilmiyordum.

"Sen benden on iki yaş büyüksün," diye mırıldandım karşılık olarak. "Çünkü geri dönene kadar senin benim için ne ifade ettiğini anlamamıştım sanırım."

Bunu söylemekten utandım ama Emmett bana o klasik sırtışını gösterince, ben de onunla birlikte gülümsemeden edemedim.

"Tamam, kabul ediyorum," dedi, dudaklarını benimkine değdirmek için eğilerek. "Yeter ki ikimiz de bunu şimdi bilelim."

Uykuya daldıktan yaklaşık bir saat sonra uyandım.

Bu oldukça olağan bir durumdu, ancak olağan dışı olan şey, Emmett'in yatağında yalnız uyanmam ve televizyonun hala bıraktığımız kanalda açık olmasıydı.

Mavi ışık odayı aydınlatırken doğruldum ve eve girdikten sonra biraz daha ağladığımı hatırladım. Çok fazla değildi. Sadece arabada başladığım gözyaşlarının kalıntılarıydı. Geri kalanını da atmam gerekiyordu, bu yüzden Evie'nin en güzel elbisesi ve ayakkabılarıyla merdivenlerde oturup hepsini dışarı bıraktım.

Ben de öyle yaparken Emmett yanıma oturdu, bacaklarımı kucağına aldı ve ara sıra alnımı dudaklarına götürüp öptü.

O kadar tatlıydı ki gerçek olduğuna inanamadım. Çocukken Emmett'i en büyük ödül, tamamen ulaşılamaz bir şey olarak gördüğümü nihayet kendime itiraf edebildim. Onun kadar iyi olamazdım. Kesinlikle ona sahip olamazdım. O, en güzel kızlar için ayrılmış en mükemmel sporcuydu.

Bu yüzden kendime onu istemediğimi söyledim.

Bu bir savunma mekanizmasıydı, ama dürüst olmak gerekirse, hangi genç kız Abercrombie mankenlerini bile gölgede bırakan bir erkeği istemezdi ki?

O zamanlar onu çok istiyordum. Hem de çok. Ama bu yüzden kendimden nefret ediyordum. Hafta sonları onunla birlikte güldüğümüz anların bile tadını tam olarak çıkaramıyordum, çünkü Pazartesi günü hep okula geri dönüyorduk ve o hep güzel kızlar ve takım arkadaşları tarafından kuşatılırken ben bir köşede yalnız başıma oturuyordum.

Odasının titrek mavi ışığı altında yalnız başıma kendi kendime güldüm. Artık tüm sırlarım ortaya çıktığine göre, saçma sapan şeyleri düşünebiliyordum; mesela lisedeki balo kralının yatağında olduğumu.

Keşke sana bir şekilde buraya geleceğini söyleyebilseydim, diye düşündüm on altı yaşındaki kendi kendime, tam o sırada Emmett'in sesini kapıda duydum.

"Hey."

Başımı kaldırdığımda, elinde mutfaktan aldığı bir bardak suyla orada durduğunu gördüm. Televizyonun ışığı göğüs ve karın kaslarının üzerine vurarak atletik yapısını vurguluyordu; yavaşça bana doğru yürüdü.

"Uyanıksın," dedi.

"Ve sen de çıplaksın," diye karşılık verdim.

Kendine baktı ve güldü.

"Sadece boxer giyiyorum," dedi, uykulu bakışları ve onu tüm vücudumda gezdirdi.

Hâlâ Evie'nin elbisesini giyiyordum ama uyurken yamulmuştu ve göğüslerimde o kadar aşağı kaymıştı ki sağ meme ucum neredeyse dışarı çıkmıştı. Emmett'in fark ettiği anı tam olarak gördüm çünkü kaşları kalktı ve mavi boxer şortunun altında penisi belirgin bir şekilde seğirdi.

Dudaklarımı ısırarak gözlerimdeki uykuyu ovuşturdum.

"Çıkarmak ister misin?" diye sordum. Gözlerini kırpıştırarak biraz daha uyandı.

"Boksör şortum mu?"

"Mm-hm."

Yatağın ucunda dururken dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi.

"Önce sen." Elini penisinin uzunluğu boyunca gezdirirken boğuk bir sesle mırıldandı ve dizlerimin üzerine çökerken bakışları ağırlaştı. "Bana amını göster," dedi, eteğimi kaldırıp beyaz dantelli tangamı gösterdiğimde inleyerek. "Külotunu kenara çek. Klitorisinle nasıl oynadığını göreyim," dedi, boxer'ının içine uzanıp tamamen sertleşmiş penisini çıkardı.

Onun isteklerini yerine getirirken, tanga iç çamaşırımı kenara çekip klitorisimi nazıkçe okşadım. Emmett o yoğun bakışlarını bana dikmişken, sanki iç çamaşırmı bir sel varmış gibi hissettim; beni o kadar dikkatle izliyordu ki kendimi güzel hissetmekten başka çarem yoktu. Seksi. Gözlerindeki uykunun yerini tanıdık bir şehvetin almasıyla gülümsememi ısırdım. Hızımı artırdıkça bu şehvet daha da büyüdü, daha da açgözlüleşti; o kadar tahrik olmuşum ki kendi ıslaklığımı bile duyabiliyordum.

"Çok seksi," diye mırıldandı Emmett kendi kendine. "Benim için soyun," dedi, kurt gibi bakışları üzerimdeki esnek elbiseyi tamamen çıkarırken bana kilitlenmişti.

Üzerimde sadece iç çamaşırım kaldığında, o çoktan üzerime çıkmış, çenemi kavramış ve dudaklarımın arasına bakıyordu.

"Bu gece Drew'u öpüşünü izlememi sağladın," diye mırıldandı, gözleri bana dikili bir şekilde külotumu aşağı çekti. Penisinin bacaklarımın arasına ağır ağır düşmesi ve çıplak vajinama birkaç santim kala durmasıyla bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim. Evet. Lütfen. Şimdi. Ona dokunmak için elimi aramıza uzattım ama elimi yakaladı, bu da beni beklentiyle inlemeye itti. Onu hemen içimde istiyordum ama bunun için beni uğraştırıyordu. "Bana o dudakların benim olduğunu göster," diye mırıldandı Emmett, gözleri ağzımda, bacaklarımı aralayarak ıslak vajinamı penisinin çıplak başıyla tahrik etti. Penisinin ucu, cinsel organımın uzunluğu boyunca pürüzsüzce kaydı ve klitorisime her sürtündüğünde dudaklarımdan bir inleme kopardı.

"Tekrar," diye yalvardım.

"Önce bana göster," diye karşılık verdi.

Hiç tereddüt etmedim. Yüzünü kendime doğru çekerek Emmett'i derin bir öpücükle öptüm, onu yasak bir meyve gibi tattım. Dillerimiz birbirine şiddetle sürtünürken, boğazından bir inilti yükseldi ve ona karşı kurduğum son ince duvarı da yıktı.

Artık işim bitmişti.

Ona duyduğum tüm arzuyu bastırmak istesem bile, artık bunun imkanı yoktu. Dudakları benimkine o kadar mükemmel uyuyordu ki, zevkten inlerken bile temasımı kesmeyi reddettiler. Penisinin ucu vajinamda yavaşça ilerliyor, pürüzsüz ucu her birkaç saniyede bir klitorisime sürtünüyor, sonra daha da çok sürtünerek masaj yapmaya, etrafında daireler çizerek okşamaya başlıyordu, ta ki karnım kasılana kadar.

Boşaldığımda beni öpmeyi bırakmadı. Tek yaptığı penisinin kökünü serbest bırakıp parmaklarını ıslaklığıma batırmaktı.

Dudaklarımız kenetlenmiş haldeyken, ağzı benimkine doğru kıvrılırken, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

"Sanırım artık sana yetecek kadar ıslakım," diye kıkırdadım, sözlerim sonunda öpüşmemizi böldü. Geri çekilen Emmett bir an bana baktı. Sonra başını salladı.

"Lanet olası rüya kızım," diye mırıldandı kendi kendine, sonra beni tekrar öptü ve başımızın üzerinden uzanıp komodinin üzerindeki prezervatiflerden birini aldı.

EMMETT

Kahretsin, çok tatlıydı.

O, on iki yıldır ve daha uzun süredir hayalini kurduğum her şeydi. Sırtının her kıvrımı. Dudaklarından çıkan her inilti. Yaptığı her şey, çıkardığı her küçük ses, onu ne kadar çok özlediğimi ve ne kadar çok istediğimi hatırlatıyordu. Bunu çok fazla düşünmeme izin vermemiştim. Bir kere bile yüksek sesle dile getirmemişim. Onu bir daha görüp göremeyeceğimden emin olmadığım için buna değmezdi, ama şimdi buradaydı – şimdi o tatlı dudaklarıyla beni öperken ve prezervatifi penisime takarken – her şeyi tekrar hissetmeme izin verebilirdim.

"Kolay," diye mırıldandım, öpüşmemden ayrılıp kendini penisimin üzerine bırakırken. Aman Tanrım. Ona bakarken gözlerimdeki yıldızları adeta hissedebiliyordum. Dudaklarını ısırıp, yatakta doğrulup başucu tahtasına yaslanırken üzerime oturması çok tatlı görünüyordu. Pozisyonu o seçmişti ve ben de gönülden onaylamıştım çünkü vücudunun her yerine ulaşmamı sağlıyordu. Ağzını, göğüslerini öpebiliyordum. Kalçalarını avuçlayıp, vajinasını yavaşça penisimin üzerine indirirken büyük gözlerine bakabiliyordum.

"Aman Tanrım..." Aly tırnaklarını omuzlarıma sapladı, nefesini sertçe verirken penisimin dibine kadar gevşedi.

Gözlerim bir anlığına geriye doğru kaydı. Aman Tanrım. Göğsümün derinliklerinden bir inilti koparken ona daha sıkı sarıldım çünkü kahretsin, çok iyi hissettiriyordu. Çok ıslak ve çok sıcaktı – o kadar inanılmaz derecede sıkıydı ki, o anda boşalabilirdim.

"Aman Tanrım, Aly," diye nefesimi verdim. "İnanılmazsın."

Bu, inanılmaz derecede hafife alınmış bir ifadeydi ama elimde olan tek şey buydu. Düşünemeyecek kadar iyi hissediyordum. Konuşabiliyor olmam bile bir mucizeydi çünkü Tanrı aşkına, yatağında çıplak Aly Stanton vardı

ve kalçalarını etrafımda döndürürken bana en tatlı küçük inlemeleri çıkarıyordu.

"Aferin kızım," diye mırıldandım, aralanmış dudaklarının minicik ama karşı konulmaz bir sırtışa dönüşmesini izlerken. Göğüsleri karşı koyamayacağım şekilde sallanıyordu ama bakmaya bile cesaret edemiyordum. Güzel yüzünden gözlerimi alamıyordum, bir ritim bulup penisimin üzerinde kendini evinde gibi hissediyordu.

İyi hissettiğini anladığım anda, bedenine yöneldim. Kollarımı etrafına doladım ve onu geriye doğru eğerek, ince belini göğsüme bastırdım ve dolgun göğüslerini ağzıma soktum. Onlara tamamen takıntılıydım. Bu kesindi. Her zaman kalça seven biriydim ama Aly'nin göğüsleri benim zayıf noktamdı. Doymak bilmezdim. Her yerini yalarken ve meme uçlarını dudaklarımın arasına alırken sessiz olmaya zahmet etmedim.

"Emmett," diye nefes nefese kaldı Aly, onu yeniden konumlandırırken, ağzımdan ayırmadan ve vajinasından bir santim bile kaydırmadan sırt üstü yatırdığımda. Altımda titredi, bacaklarını sırtıma doladı ve üstten ilişkiye girerken çarşafı avuç avuç kavradı. "Kendini tutmana gerek yok," diye soluk soluk söyledi. "Daha fazlasına dayanabilirim."

Kahretsin, bu bile penisimin vajinasında seğirmesine yetmişti. Yavaş hareket eden tempomdan, içine daha hızlı bir şekilde girip çıkmaya başladım.

"Daha fazla," diye mırıldandı Aly, parmaklarını kalçalarıma sokup beni daha da derine, vajinasının içine çekerken.

Aman Tanrım.

O kadar küçük ve narin bir halde altımdaydı ki, vajinası penisimi o kadar sıkıca sarmıştı ki, sanki onu kıracaktım gibi hissediyordum, ama işte oradaydı, beni daha sert bir şekilde becermeye teşvik ediyordu.

"Nasıl hissettiğini söyle bana," diye hırıltılı bir sesle boynuna fısıldadım, vajinasının beni sıkıca kavradığını hissederken. "İyi hissettiriyor mu bebeğim?"

"Evet... Sanırım..." Nefes nefese bir iniltiyle sözünü kesti ve bu da penisimin içinde kasılmasına neden oldu.

"Yap şunu. Gel bakalım, bebeğim."

Kalçalarını kavrayarak, penisimin her santimiyle onu doldurarak derinlere daldım. Topukları belime saplanırken, klitorisine sıkıca sürtünerek, onun zevkinin nefes nefese, seksi, bağımlılık yapan seslerine

kendimi kaptırdım. Zaten onlara bağımlı olduğumu biliyordum. Her birini biriktirmek istiyordum.

Onun ardından nefes nefese söylediği üç kelimenin her zaman en sevdiğim kelimeler olacağını biliyordum.

"Geliyorum, Emmett."

İçine girip çıkarken kalça kaslarım yanıyordu, ikimizi de doruk noktasına getiriyorduk. Vajinası adeta bir mengene gibi etrafımı sıkıyordu ve o an hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmediğime yemin edebilirdim.

Ama sonra, tüm cinsel organımın üzerine boşalırken, dudaklarından ismim dökülmeye başladı.

Ve işte böylece, iyi hissetmenin ne anlama geldiğine dair yeni bir ölçütüm oldu.

Dün gece uyurken Aly'yi göğsüme yasladığımı rüyamda görmediğime oldukça emindim.

Ama emin olamadım çünkü uyandığımda gitmişti. Yatak odamın kapısı hafifçe aralıktı ve belli ki Ozzy bu sabah bir ara içeri girmişti çünkü şimdi pencerenin yanındaki yatağında tenis topu çiğniyordu.

Saate baktığımda kendi kendime "Kahretsin," diye mırıldandım. Saat on buçuktu, yani Aly dört saatten fazla önce işe gitmişti.

Tekrar sırt üstü uzanıp ellerimi saçlarıma daldırdım ve yarı hayal kırıklığı, yarı da kalan mutluluk karışımı bir şeyler mırıldandım. Aly'yi yakalamak için zamanında uyanmayı çok isterdim ama bu sabah hiçbir şeyden şikayet etmeyecektim de.

Hayır, dün gece hayatımın en güzel gecesini geçirmişken.

Rüya olmadığını ele veren tek şey, Aly'ye dün gece uyuması için verdiğim tişörtün hala onun kokusunu taşıyor olmasıydı. Dayanamadım ve tişörtü banyoya götürdüm, kısa bir süre dudaklarıma götürüp tatlı kokusunu içime çektim.

Bu inanılmaz derecede sarhoş ediciydi. Her şeyi bırakıp kamyonetime atlayıp doğruca onun olduğu yere gitmek istedim. Hâlâ onun etkisindeydim, restoranına girip onu tezgahın üzerine yatırıp o güzel dudaklarından bir orgazm daha koparmakta hiç tereddüt etmezdim. Teninin tadına bakmam gerekiyordu. O tatlı sevişme seslerini tekrar duymam gerekiyordu.

Elbette, tüm bunları iş yerinde herkesin önünde yapmak muhtemelen en az birkaç yasayı ihlal ederdi, bu yüzden dürtülerimi dizginledim ve duşta mastürbasyon yaptım.

Dün geceyi yeniden yaşarken baskı her zamankinden daha hızlı bir şekilde arttı. Onun inlemelerini hatırlamak testislerimi sertçe kıvrandırdı ve penisimi vajinasına sokmakla ilgili söylediklerini düşünmek bile beni yere serdi. Avuç içim ıslak fayansa sürtündü ve Aly'nin karnında parıldadığını kolayca hayal edebileceğim iki kalın meni akıntısı boşaltırken başım geriye düştü.

Kahretsin. Mastürbasyon dürtülerimi kontrol etmeme yardımcı olacaktı ama görünüşe göre Aly söz konusu olduğunda, beni tekrar harekete geçiriyordu.

İkinci tura hazırdım. Kesinlikle yeterince ateşli anım vardı, ama komodinin üzerindeki telefonumun sürekli çaldığını duyabiliyordum, bu yüzden duşu bitirip musluğu kapattım ve kendimi zorlayarak dışarı çıktım.

Odamıza döndüğümde telefonumda üç cevapsız arama olduğunu gördüm.

Biri Britt'ten, ikisi annemden. Önce annemi aradım.

“Emmett. Telefonlarımı açmıyorsun,” diye karşıladı annem, telefonun bir kez çalmasının ardından. Her zamanki gibi, daha merhaba diyemeden, benim için sakladığı konuşmaya başladı. “Biliyorsun, bu yaz New York'ta olduğunu bana mesajla bildirdiğin için sana biraz hak veriyorum, ama bir noktada arayıp neden uzakta olduğun konusunda yalan söylediğini açıklamayı beklerdim. Kendi annene. Seni seven annene.”

Pencerenin önünde durup sokağa bakarken, enseme ovuşturarak güldüm.

“Bilmiyorum anne. Sanırım bana e-postayla gönderdiğin, arkadaşların kızlarının olduğu iki sayfalık listeydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu biraz moral bozucu oldu.”

“Hepsini gezdirmeni söylemedim, sadece ziyaret tarihlerin senin müsaitliğinle örtüşüyorsa bir veya iki tanesiyle görüşmeni istedim. Bunda zor olan ne?”

“Hiçbir şey. Her şey. Bilmiyorum.” Pencereden uzaklaşırken elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Asıl soru, bu kadar uzun süre ortadan kaybolacağıma neden inandığınız. Ben asla öylece çekip gitmem.”

Annem bir an sessiz kaldı.

“Bilmiyorum, Emmett. Sadece her şeyden bıkmış ve... kaçıp gitmiş olabileceğini varsaydım.” Onun iç çekişini duyduğumda göğsümde bir burkulma hissettim. “Dürüst olmak gerekirse, bir yanım gerçekten bu kadar uzun süre gitmeni umuyordu, çünkü Tanrı biliyor ki bunu hak ediyorsun.”

"Durmak."

“Ama gerçekten de öyle demek istiyorum Emmett. Annen olarak, birkaç hafta bile olsa uzakta vakit geçirebileceğini bilmek beni mutlu ederdi. Sadece biraz nefes alabilmen için. Bir tatil köyüne ya da belki de başka bir yere gidebilirsin...”

“Anne,” diye sözümü kestim. “Yeni konu.”

Tekrar iç çekti. "Pekala, devam edelim," dedi, ancak söyleyecek yeni bir şey bulması biraz zaman aldı. "Aly nasıl? İkiniz iyi geçiniyor musunuz?"

Sorusu karşısında homurdandım. Bu beni tekrar çocuk gibi hissettirdi çünkü Aly ile son kavgamızdan sonra "sakinleşmek" için yeterince zamanımız olduğunu düşündükten sonra, her hafta ya da iki haftada bir hep aynı soruyu sorardı. Gerçi hiç gerçek bir kavgamız olmamıştı.

En azından lise üçüncü sınıfa kadar değil.

Dürüst olmak gerekirse, bu konuyu tekrar konuşabileceğimizi, hele ki barışabileceğimizi hiç düşünmemiştim. Ama dün gece mucizeviydi – birden çok açıdan – ve bir şekilde Aly ile ben sonunda bu engeli aştık.

"Onunla gayet iyi anlaşıyoruz," diye yanıtladım anneme, kendi kendimi bu kadar hafife aldığım için sırtırken.

"Ona evi sadece kendisine ait olacak şekilde söz vermiştim ve şimdi ikiniz aynı çatı altında yaz tatilini geçiriyorsunuz diye üzülüyorum. Özellikle de aranızda o küçük tartışma yaşandıktan sonra. Biliyorum, o zamandan beri aranızdaki ilişki asla eskisi gibi olmadı."

O "küçük" anlaşmazlık. Evet.

Annem ve babam, Aly ile benim kavgamıza neden olan olayları elbette biliyorlardı. Bütün okul biliyordu. Ama tüm bu olaylardan yıllar sonra, anneme yalan söyledim ve Aly'nin sonunda mesajlarıma cevap verdiğini ve aramızdaki husumeti sona erdirdiğimizi söyledim. Ara sıra konuştuğumuzu, bir iki kez öğle yemeğinde buluştuğumuzu ama artık yakın olmadığımızı söyleyerek yalanı sürdürdüm.

Bu, benden çok Aly'nin iyiliği içindi. Annem Aly doğduğu gün hastanedeydi – onu kızı gibi seviyordu, ama aynı zamanda Julian'a karşı bile göstermediği bir şekilde beni de şiddetle koruyordu. Belki de küçük olduğum içindi. Belki de en karanlık zamanlarında yanında olan kişi ben olduğum içindi. Her ne olursa olsun, bunun kişisel olarak algılayacağından ve benimle iletişim kurma girişimlerimi görmezden geldiği için Aly'ye kızacağından hiç şüphem yoktu.

Aly'nin annemin onayına ne kadar çok ihtiyaç duyduğunu düşünürsek, bunu ona yapamazdım.

“Eğer oda arkadaşınla aranız iyiye, benim için endişelenecek bir şey daha azalmış demektir,” dedi annem. “Neyse, Maldivler'de olmadığını öğrendiğime göre, bu pazar maça gelebilecek misin? Büyükannen seni ve Ozzy'i özlüyor.”

“Elbette,” dedim. Evde geçirdiğim Pazar günleri benim için otomatik pilottaydı. Hatırladığım kadarıyla, Pazar günlerini hep ailemle Empire Stadyumu'nda geçirirdim. Bebekliğimden beri süregelen bir gelenektir bu; Aly'nin ailesini de kapsıyordu. Tabii ki şimdi, bu gelenek bizi tribünlerde değil, ev sahibi takımın arkasındaki VIP locasında oturmaya itmişti.

Sahibiyle akraba olmanın avantajları.

“Mükemmel,” dedi annem. “Aly'yi de getirebilirsin. Sanırım o henüz bizim locamızdan maçı izlemedi.”

“Kulağa hoş geliyor. Ama pazar günkü maçlara kız getirmeme izin verilmediğini sanıyordum,” diye sırttım.

“Pazar günü aile günü, o yüzden ciddi kız arkadaşları olmadıkça kız getirmek yok. Bunu biliyorsun,” diye öğüt verdi annem. “Ama Aly farklı. Biliyorum, asla senin kız arkadaşın olmayacak – Tanrım, keşke olsaydı – ama her zaman ailenin bir parçası olacak.”

Gülmemi zor tuttum. Annemin Aly ile aramda romantik bir şey olduğundan şüphelenmesi için hiçbir sebep yoktu, ama yine de flört hayatım söz konusu olduğunda aşırı hassas radarına bir şey değdirmek istemiyordum. Aly ile herhangi bir ilişkimiz olduğunu öğrenirse nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyordum. Muhtemelen saatlerce ağlayacak ve haftanın sonuna kadar düğün davetiyelerini gönderecekti. Sadece düşüncesi bile beni ürpertti.

“Neyse anne, gitmem gerek. Biri beni çağırıyor.”

“Bir kız mı?”

Telefonu kulağımdan kaldırıp kimin aradığına baktım. “Britt arıyor.”

“Ah, o mu?” dedi annem açık sözlü bir şekilde. “Bu arada, gelecek haftaki gala için bir eşe ihtiyacın var. Ama o olmasın.”

“Evet,” dedim belirsiz bir şekilde.

“Ciddi söylüyorum Emmett. Sen ev sahipliği yapıyorsun, bu yüzden tek başına gelemezsin. Aksi takdirde ben ve tüm arkadaşlarım kızlarını sana zorla kabul ettirmeye çalışırız.”

“Pekala anne,” diye zoraki bir kahkaha attım, içimdeki sinire rağmen. Bağlılıktan ne kadar hoşlanmadığımı bana hatırlatması da ona özgüydü.

“Ama gitmem gerek,” dedim. İlk başta sadece laf olsun diye söyledim ama

sonra gerçekten gitmem gerektiğini hatırladım. “Kahretsin. Bugün Britt ile gala hakkında bir toplantım olduğunu yeni fark ettim. Lanet olsun.”

"Dil."

“Özür dilerim,” diye yüzümü buruşturdum. “Ama gitmem gerekiyor. Seni seviyorum anne. Büyükanne selamımı söyle.”

“Seni de seviyorum Emmett, ve yapacağım,” dedi annem sesinde bir gülümsemeyle. Kızgınlıktan hemen mutluluğa geçmekte her zaman çok iyiydi. En azından benimle. “Ama lütfen bir dahaki sefere aradığımda telefonu açar mısın, tamam mı? Ve torunuma benden bir kucaklama ver. Hoşça kal.”

Telefonu kapattığımda güldüm ve gözlerimi devirdim ama yine de Ozzy'ye dönüp, "Büyükanne selam söylüyor," dedim. Annem onun yanında kendine o kadar sık "Büyükanne" diyordu ki, "Büyükanne" kelimesini duyduğunda kulakları dikiliyordu. Çoğu gün, "Eee? Büyükannemizi görecektir miyiz, görmeyecek miyiz?" diye sorar gibi başını yana eğiyordu ama bugün, tenis topunu parçalamaya geri döndü. Dün gece yatağımdaki yerinden kovulduğu için içindeki öfkeyi dışa vurmak istediğini hissettim. Bunu telafi etmek için ona yeni oyuncaklar almayı aklıma not ederken güldüm. Sonra yüzümü buruşturarak Britt'in sesli mesajını dinledim ve aramak yerine ona mesaj atmayı tercih ettim.

BEN: Özür dilerim, toplantıyı tamamen unuttum. Evet, öğlen saat 12'de hala görüşeceğiz. BRITT: Her şey yolunda tatlım. Baş ağrın nasıl?

Britt'in neyden bahsettiğini anlamadan önce bir an gözlerimi kısarak baktım. Dün gece Cantina'da ondan uzaklaşmak için uydurduğum bahaneyi neredeyse hiç düşünmemiştim. Şimdi hatırladığım kadarıyla, şiddetli bir migrenden dolayı sinirli olduğumu uydurmuşum. Britt'in bana inandığını sanmıyordum ama yalan söyleyenleri asla eleştirmezdi. Kendisi o kadar sık yalan söylerdi ki, hiç düşünmeden yapardı.

BEN: Daha iyiyim, teşekkürler. Öğlen Blue Harbor'da buluşalım. Her zamanki masa. BRITT: Bir kereye mahsus değişiklik yapalım. Küçük arkadaşının restoranında 10:30'daki toplantımı zaten

yapıyorum. Yakında bitireceğim, bu yüzden daha sonra burada buluşalım. Dün geceki buluşmamız gibi olacak. ;)

Mesajına üç saniye boyunca baktım, sonra homurdandım, "Kahretsin."

Nedense, Britt'in bugün Aly'nin yanında düzgün davranacağına güvenemedim. Kızların birbirleriyle olan etkileşimlerindeki incelikleri okumakta pek iyi değildim, ama Britt'in dün akşam yemeği boyunca görmezden gelinmesinden ve üstelik de yemeği yarıda bırakmasından hiç memnun olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Hemen dolabıma koştum, havlumu çıkardım ve otuz saniye içinde giyindim. Bir otuz saniye daha geçti ve Ozzy'yi tasmaına takıp ikimiz birlikte kapıdan çıktık.

Restoranınızı açmanız, Stanton Ailesi adını sadece bir şirketten bir markaya dönüştürdü. Buraya ulaşmak için kat ettiğiniz yolculuk hakkında biraz bilgi verir misiniz?

Tırnağımı kemirerek, dizüstü bilgisayarımda e-posta yoluyla yapılan mülakatı lisedeki matematik sınavıymış gibi inceledim. Oldukça kolay bir soruydu. Belirli insanlara yakın olmak için belirli işler aramıştım – temelde işletme yönetimi konusunda bilgi edinmek için ağıma kurmuştum.

Bu sorunun cevabını gayet iyi biliyordum. Sadece nereden başlayacağımı bilmiyordum çünkü on iki saat sonra bile dün gece olanların etkisinden hala kurtulamamıştım. Emmett Hoult ile birlikte olduğum gerçeğini hâlâ sindirmeye çalışıyordum ve uyandığımda en ufak bir pişmanlık duymuyordum. İnanamama mı? Elbette. Sinirler mi? Kesinlikle.

Ama hiç pişman değilim.

Bu yüzden, bu röportajın sadece iki sorusunu yanıtlayabildim şimdiye kadar – ve röportaja iki saatten fazla bir süre önce başlamıştım.

Evie, gelecek haftanın programını yaparken dizüstü bilgisayarına gülümseyerek, "Görevleri sizinle paylaşmak isterdim ama sen cevapları daha iyi biliyorsun," dedi.

Restoranda salı günleri hafta sonlarına göre biraz daha sakindi, bu da ofis yerine, çiğ deniz ürünleri barı ile pencere arasındaki küçük köşe masada oturup çalışmamız anlamına geliyordu.

Evie ekranının üzerinden bakarak sırtı.

"Ayrıca, hayatının en iyi seksini yaşayıp ertesi sabah tüm işlerinin halledilmesini hak etmiyorsun. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şansa

sahip olmak çok fazla ve seni şımartmak istemiyoruz,” dedi, ben ona bakıp başımı salladığımda kıkırdayarak. “Ama ciddi olarak, onun sadece penisinin başıyla seni nasıl orgazma ulaştırdığının detaylarını bana anlatabilir misin? Bunun mantığını bilmem gerekiyor. Bilim için.”

“Öncelikle, hayır. İkincisi, personelimizin önünde onun cinsel organından bu kadar yüksek sesle bahsetmeyi bırakabilir misin? Bence bu açık bir cinsel taciz olabilir,” dedim, çiğ deniz ürünleri tezgahının arkasındaki zavallı Teddy'ye başımı sallayarak. İstiridye açmada ustaydı ama aynı zamanda bizi duymuyormuş gibi yapmaya çalışırken kıpırmızı olan utangaç on dokuz yaşında bir çocuktü.

“Tamam, fısıldayacağım,” diye fısıldadı Evie. “Yani, penisini klitorisine vibratör gibi mi kullanıyordu, yoksa – ”

“Evie!” diye tısladım. “Dün gece nasıl geçti?” diye aceleyle sordum.

“Oof. Tam bir heves kırıcı. Şey, bildiğin gibi, dondurulmuş pizzalarımız bitmişti,” diye başladı Evie, klavyesinde bir şeyler yazarken. “Ama terapistin bize e-postayla gönderdiği bir şey üzerinde anlaştık. Mike ile benim birbirimizin arkadaşlarıyla vakit geçirmemiz gerektiğini, çünkü sevgilinizin diğer insanlarla etkileşimini izlemenin, onda sevdiğiniz şeyleri hatırlatması gerektiğini söyledi. Yani sen ve Emmett hazır olduğunuzda, sizin için bir çift randevu ayarladım,” dedi Evie. Ama sonra homurdandı. “Dün geceki çift randevunun etkisinden hala kurtulamıyorsanız tabii.”

"Kesinlikle... çok zorlu bir deneyimdi."

“Evet, öyle düşünüyorum, çünkü ‘çok ilginç’ kelimesini kullandın,” diye güldü Evie. “Bununla ilgili seninle iyice dalga geçmek isterdim ama seni affedeceğim.”

"Ne kadar da tuhaf bir şekilde merhametlisin," diye takıldım.

"Şey, içeri az önce kimin girdiğini düşünürsek, buna ihtiyacınız olacağını tahmin ediyorum."

Bir an Evie'ye gözlerimi kısarak baktım ama sonra yüzüm düştü. Saçmalık.

Etrafıma bakmadan bile Britt olduğunu anladım. Birincisi, salı günleri her zaman saat 10:30 civarında gelirdi. İkincisi, gururla sergilediği inanılmaz derecede yüksek bir sesi vardı. Yanıma gelip selam vermesini beklerken gerildim, ama neyse ki sadece görüşmeye geldiği müşteriyi selamladığını duydum.

Evie kendi kendine, "Şimdilik güvendesin," dedi. "Ama içindeki kıskançlığın giderek arttığını hissedebiliyorum."

Kulağa tipik bir Evie şakası gibi geliyordu ama gerçekten de hissedebiliyordum. Britt'in gözlerinin başımın arkasındaki hissedilir sıcaklığının yanı sıra, çiğ deniz ürünleri tezgahındaki yansımadan da bana doğru baktığını görebiliyordum. Toplantısını bitirir bitirmez masamıza doğru gururla gelmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

"Günaydın hanımlar," diye gülümsedi ve çiğ deniz ürünleri tezgahının önündeki tabureye oturdu.

Genellikle restoranıma seksi ama işe uygun kıyafetlerle gelirdi, mesela vücuda oturan bluzlar ve minik kalem etekler. Ama bugün Britt, geniş V yakası neredeyse göbeğine kadar inen şeftali rengi bir yazlık elbise giymişti. Neredeyse ona göğüs bandını nereden aldığını sormak istedim çünkü henüz bir kıyafet kazası yaşamamış olması mucizeydi.

"Günaydın Britt. Birazdan kulübe mi gidiyorsun?" diye sordu Evie, Britt'in elbisesine kaşlarını kaldırarak. Britt başını öne eğdi ve elini havada salladı.

"Ha, bu şey mi? Hayır, bana göre kulüp yok tatlım. Aslında yirmi dakika sonra Emmett ile bir toplantım olacak."

Ah. İşte bu durumu açıkladı. Britt'e gülümsedim, onun Emmett'le ne için buluştuklarını soracağımı beklediğini biliyordum ama kendimi dışlanmış hissetme zevkini ona yaşatmak istemedim. Ayrıca, muhtemelen Emmett'in galası için olduğunu tahmin edebiliyordum.

Britt, "Bu Emmett'in galası için," dedi önemli bir şekilde.

Evet. Aynen öyle.

"Aaa. Hangi gala?" Evie başını yana eğdi. Emmett'in zenginliğini çok ilgi çekici bulduğu için gerçekten meraklı olduğunu biliyordum. "Aly, kulağa çok şık geliyor," dedi bana sırtarak. Britt de mırıldandı.

"Ah, çok tatlısın! Evet, sanırım buna 'şık' diyebiliriz. Resmi kıyafet gerektiren bir etkinlik, bu yüzden elbisen için birkaç maaş biriktirmen gerekecek Aly," diye göz kırptı bana.

Ve işte orada.

İlk kazı. Evie ve ben bunu tahmin etmiştik, bu yüzden duyduğumuz anda birbirimize baktık ve memnuniyetle gülümsedik – ki bu biraz tuhaftı, ama işte biz böyleydik.

"Yani bu sefer gerçekten her şeyimizi ortaya koyacağız," diye başını salladı Britt, yine konuşmayı tek başına sürdürüyordu. "Bildiğin gibi, bu amaç onun için çok önemli," diye başını salladı bana, sonra hızla kaşlarını çattı. "Ya da belki bilmiyorsun. Bu yılki galanın ne için olduğunu biliyor

musun?” Hemen cevap vermeyince gülümsedi. “Kalp hastalığı için. Çünkü babası on sekiz yaşındayken kalp krizi geçirerek öldü.”

"Evet, bunu biliyorum."

“Gerçekten mi? Cenazede miydin? Çünkü seni gördüğümü sanmıyorum.”

Şaşkınlığımı gizleyemedim. "George Amca'nın cenazesinde miydin?" Gözlerimi kırıştırdım, sonra kendimi toparladım. "Yani... George'un cenazesinde."

Britt'in gözleri kocaman açıldı. "Vay canına. Aileleriniz o kadar yakın ki, onun anne babasına teyze ve amca mı diyorsunuz?"

Britt'in beni tuzağa düşürdüğünü gayet iyi bildiğim halde dudağımı ısırdım. Yine de "Evet" diye cevap verdim.

“Vay canına. O zaman neden cenazeye gitmedin? Emmett o gün çok kötü durumdaydı. Çok, çok üzücüydü. Yani, babanın ve dedenin birkaç gün arayla ölmesi? Çok korkunç.”

Gözlerimi kırptım.

Dur bir dakika. Aman Tanrım. Büyükbabasının babasının ölümünden birkaç gün sonra öldüğünü bile bilmiyordum. Ne oluyor böyle? Biliyordum da mı unuttum? Yoksa hiç mi bilmiyordum? Kaşlarım çatıldı ve Britt kayıtsızca konuşmaya devam ederken midemde suçluluk duygusu sızladı.

“Zavallı çocuk. Hayatı, bütün ailesi – tam bir felaketti,” dedi abartılı bir surat asarak. Ama bir anda neşelendi. “Ama bakın şimdi! Seksi, başarılı ve her hafta yeni bir kızla yatıyor.” Bana göz kırptı. “Bakalım gelecek hafta ne maceralar getirecek. Değil mi?”

Evie sinirlendi. "İçimden bir ses bana onun bir süreliğine birlikte olacağı bir kız bulmuş olabileceğini söylüyor," dedi savunmacı bir şekilde, ben de masanın altından ona tekme attım.

“Ah, canım benim. Onun on günlük kuralından haberin yokmuş, değil mi?” diye sırttı Britt. “Merak etme. Ona sor, bu konuda oldukça açık sözlü.”

“Kesinlikle. Yapacağım,” dedi Evie sinirli bir şekilde, Britt ile yapmacık bir gülümsemeyle bakışma yarışına girerken, ben de beynim onun söylediklerini anlamaya çalışıyordum.

Britt'in bahsettiği on günlük kural beni normalde sarsacak bir şeydi, ama Emmett'in babası ve büyükbabası hakkında söyledikleri beni çok şaşırtmıştı. George Hoult Sr.'ın yaşlılıktan öldüğünü sanıyordum, ama görünüşe göre oğlunun ölümünden birkaç gün sonra ölmüş. Sonra da

Britt'in Emmett'in hayatının yıllar sonra "korkunç bir karmaşa" olduğu iddiası vardı.

Lanet etmek.

Rahat ve neşeli Emmett'in bu büyüklükte bir acı çektiğini düşünmek kalbimi burdu. O zamanlar tek derdi en sevdiği üç şeydi: futbol, arkadaşlar ve kızlar. Zorluklar karşısında nasıl biri olduğunu hayal bile edemiyordum. Ama hayal edebilsem de edemesem de, bunun yaşandığı ve Emmett'in ben gittikten sonra çok büyük acılar çektiği gerçeğini değiştirmiyordu. Sadece bunu belli etmiyordu.

Ve onun hayatının her zaman kolay olduğunu varsaydığım için ben de bir aptaldım.

“Aa, bakın!” diye cıvıladı Britt. “Şeytanı anınca ortaya çıktı.”

Kapının açılma sesini duydum ve daha arkamı dönmeden Evie'nin gözlerinin ve ağzının şaşkınlıkla açıldığını gördüm.

"Aman Tanrım, çok sıcak!" diye öfkeyle mırıldandı, ben de arkamı döndüm ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Çünkü Emmett sade beyaz bir tişört ve mavi kot pantolonla inanılmaz derecede yakışıklı görünmekle kalmıyordu, ona bakmak bile bana dün gece yaptığımız her şeyi hatırlatıyordu. Belki de uyurken giydiğim tişörtü giymiş olmasındandı. Ama muhtemelen daha çok, mavi gözlerinin bana öyle yoğun bir şekilde kilitlenmesinden kaynaklanıyordu ki, tenimde sıcak bir karıncalanma hissettim.

"Hey," diye sırtıttı bana, sesinin tonu içimi bir rahatlama hissiyle doldurdu.

“Merhaba.” Onu görünce sakın ve soğukkanlı olmaya karar vermiştim ama dudaklarımda beliren kocaman gülümsemeye engel olamadım. “Bu sabah nasılsın?” diye sordum garip bir şekilde, başka ne diyeceğimi bilemeden. O cevap vermeden önce ikimiz de soruma hafifçe güldük.

"Harika. Her zamankinden daha iyi," dedi Britt araya girmeden önce.

“İbuprofen mucizevi bir şey,” dedi, nedenini tam olarak anlayamadığım bir sebeple. “Şimdi ‘her zamankinden daha iyi’ hissettiğine göre, Emmett, toplantımıza başlamaya hazır mısınız?” diye sordu, masumca ellerini göğüslerini birbirine bastıracak şekilde birleştirerek. Emmett ona baktı, sonra masasına doğru başını salladı.

“Erken geldim. Yakında orada görüşürüz,” dedi ve Evie homurdanarak uzaklaştı. Arkasını döndüğünde Evie'ye gülümsedi. “Kaba davrandığım için özür dilerim. Ben Emmett.”

“Evet, Emmett Hoult. Ben Evie. Sizin hakkınızda her şeyi duydum,” dedi, “her şey” kelimesine özellikle vurgu yaparak ve bu yüzden masanın altından bir tekme daha yedi.

Emmett güldü. "Umarım her şey yolunda gider."

"Hım, karışık duygular yaşadım."

“Pekala, Evie,” diye araya girdim ve utangaç bir gülümsemeyle Emmett'e döndüm. “Merhaba,” diye mırıldandım. “Ne haber?”

"Bu akşam suşi sipariş edip Empires maçını izlemek ister misin?" diye sordu.

“Ah.” Gözlerim seğirdi. Tam bir planla cevap vereceğini beklemiyordum ama sanırım fena da değildi. “Evet. Tamam,” dedim neşeyle, bu planlardan pek de heyecanlanmadığımı gizlemek için. “Bu... güzel, rahatlatıcı bir geceye benziyor.”

Gülümsedi. "Elbette. O zaman çalışmana izin vereyim," dedi Evie'ye veda edercesine başıyla selam verdikten sonra bana döndü. "Eve görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim yavaşça, konuşmamızı daha iyi bir şeyle bitirmeye çalışıp başaramayarak. Yani, yaptığımız konuşma teknik olarak iyiydi, ama midemde oluşan ani düğümlenmeyi engelleyemedim.

“Ne?” Evie, yüz ifademi kolayca okuyarak kaşlarını çatı.

Başımı sallayarak geçiştirmeye çalıştım ama sonunda dayanamadım. "Az önce olan garip miydi?"

"Tuhaf olan neydi?"

Dudaklarımı oynattım. Kabul etmek istemesem de, Emmett'in bu kadar rahat davranması beni birden endişelendirmişti. Sabah boyunca onun yüzünden aklımı kaybetmek üzereydim. Sanki bambaşka bir insan olmuşum; dünyamdaki her şey değişmek üzereydi. Dün gece Emmett ile aramda olanların hayatımı alt üst edecek kadar çılgınca olduğundan çok emindim, ama görünüşe göre bu şekilde hisseden tek bendim.

Belki de olayları fazla abartmıştım.

Evie kaşını kaldırdığı anda bu düşünce aklımdan geçti.

“Aly...? Hala bekliyorum.”

“Ah! Hiçbir şey değil. Yani biliyorum bu aptalca gelecek,” diye aceleyle fısıldadım. “Ama sadece... bana söyleyecek daha çok şeyi olacağını düşünmüştüm?” Omuz silkerken kendimden utandım. “Ve beni gördüğüne daha çok sevineceğini? Aman Tanrım, aptal gibi konuşuyorum.”

“Kes şunu,” diye azarladı Evie. “Aptal gibi konuşmuyorsun. Sadece ondan hoşlandığın için her şeyi fazla düşünüyorsun.”

Burnumu buruşturdum. İçgüdüm bunu inkar etmekte ama artık bir anlamı kalmamıştı. Emmett Hoult'u seviyordum – o kadar ki, şu anda Britt'le oturuyor olmasına ve benimle oturmamasına mantıksız bir şekilde kıskançlık duyuyordum. Aman Tanrım.

“Seni daha önce gördüğüne çok sevinmişti. Aşırı tepki vermediği için onu suçlama. Erkekler işte böyledir,” dedi Evie. “Yani Mike kesinlikle öyle,” diye mırıldandı, sonra dudaklarını büzdü ve bana kaşlarını çatı. “Britt’in az önce söylediği şey miydi? On günlük kuraldan bahsediyordu?”

“Hayır,” dedim kesin bir dille, ama doğruyu söyleyip söylemediğimden emin değildim.

"Teslimat ve televizyondan daha büyük bir şey yapmak isteyeceğini beklediğin için mi üzüldün? Mesela, daha resmi bir buluşma mı bekliyordun?"

Gözlerimi kırptırdım. "Sanmıyorum." Ama şimdi sen söyleyince, bir bakıma öyle.

Evie dudaklarını oynattı. "Bilmiyorum Aly... Sanırım dün geceki gibi bir gecenin ardından böyle bir şey yaşamak zor. Anlıyor musun?" Omuz silkti. "Belki de yorgundur. Yani adam dün gece çok çalıştı. Senden iki orgazm kopardı. Eminim bu kolay bir iş değildir."

Teddy, deniz ürünleri tezgahında boğazını temizledi.

“Tamam, genel olarak sana katılıyorum ama artık durmalısın,” diye fısıldadım, yine de en yakın arkadaşına gülmeyi başardım. “Cinsel tacizden dava edileceğiz, o yüzden... bir süreliğine tamamen konuşmayı bırakalım.”

“Ne yani? Britt’in Emmett’e bir aptal gibi yaltaklanmasını mı dinleyeceğim?” Evie yüzünü buruşturdu. İkimiz de bir anlığına onların görüşmesini rahatça dinledik.

“Emmett, bu partiye çok şık giyineceğimi biliyorsun. O kadar iyi görüneceğim ki, adamları benden uzaklaştırmak için bana yardım etmen gerekecek.”

Onun tek bir cümlesi yeterli oldu ve birbirimize bakıp dizüstü bilgisayarlarımızı kapattık.

Evie, "Ofiste çalışmak ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. Hadi yapalım."

O akşam eve geldiğimde, sabahki kadar gergin ve sinirli değildim. Öğle yemeği telaşı yardımcı olmuştu. Evie ile şakalaşmamız da yardımcı olmuştu, ayrıca vardiyanın sonuna doğru ikimizin de birer kadeh şarap içmesi de etkili olmuştu.

Belki de bu yüzden kapının doğru anahtarını bulmaya çalışırken çok yavaş hareket ediyordum. Sanki epey zaman olmuştu ve sürekli yanlış anahtarı takıyordum. Ama neyse ki, on saniyelik bir uğraştan sonra Emmett içeriden kapıyı benim için açtı.

"Hey. Tam zamanında geldin."

"Aslında çok geç kaldım, kaparıştta fişlerle ilgili bir sorun çıktı."

Emmett gözlerini saate çevirdi ve söz verdiğimden çok daha geç eve geldiğimi fark edince yüzünde "vay canına" ifadesi belirdi. Ama omuz silkerek, başını sallayıp kapıdan çıktı.

"Her şey yolunda. Telafi etmek için şimdi ayrılıyoruz."

Gözlerimi kırptırdım. "Bekle, şimdi mi gidiyoruz? Teslimat ve maçla ilgileneceğimizi sanıyordum."

"Teslimat mı dedim?" diye sordu Emmett, öyle bir sırıtışla ki, birden kaşlarımı çattım ve sabahki konuşmamızı tekrar hatırladım.

"Sanırım öyle, evet? Yani suşı dediniz..."

"Doğru. Şehrin en sevdiğim yerinden sipariş verdim bile. Süitimde bizi bekliyor olacak," dedi, kafamı yavaşça şaşkınlıkla yana eğmemi izlerken. "Stadyumda," diye açıkladı Emmett, yüzümdeki şaşkın ifadeye iki kez göz kırpmama gülerek.

“Bekle. Biz... şehre mi gidiyoruz?” Donakaldım. “Empire Stadyumu'nda maçı izlemeye mi?”

Emmett o seksi sırıtışıyla bana baktı ve "Evet," dedi, ben hala kapıda dururken kayıtsızca dışarı çıktı. Şaşkınlıkla, elim hala kapı kolunu tutarken, döndüm ve muhteşem kaslı kalçasının basamaklardan aşağı indiğini izledim. Peşinden gitmeyince, omzunun üzerinden bana baktı ve şaşkınlığıma rağmen, ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmeden edemedim. Tamamen arkasını döndüğünde, elleri cebinde, kıkırdayarak "Ne?" diye sorduğunda inanılmaz derecede karşı konulmaz görünüyordu.

“Ben – ben bilmiyorum.” Gerçekten bilmiyordum. “Şey... şehir iki saatten fazla uzaklıkta. Değil mi? Oraya vardığımızda maç bitmiş olacak.”

"Arabayla gidiyor olsaydık öyle olurdu, değil mi?" diye sordu Emmett, eğlenerek kamyonetini işaret ederek. "Hadi ama. Bizi aracımıza götürmem lazım."

Bir helikopter.

Şehre gidişimiz helikopterle oldu.

Helikopter pistinde son derece gürültülü ama inanılmaz derecede parlak, simsiyah uçağımıza doğru koşarken sakın veya soğukkanlı davranmaya bile çalışmadım.

Aman Tanrım, aman Tanrım.

Bu gerçekten oluyor mu?

Kendime bu soruyu tekrar tekrar sormak zorunda kaldım. Şehre gitmek istediğimde Hampton Jitney'i kullanmaya alışmıştım, ancak tek yön yolculuk için neredeyse elli dolar ödemek can sıkıcı olduğu için yolculuklarımı genellikle sınırlıyordum. Dolayısıyla otobüs bile benim için bir lüks olduğundan, bu inanılmazdı.

İnanılmaz, gerçekten.

"Bu nasıl senin hayatın?" diye bağırdım, bıçağın başımızın çok üstünden aşağıya doğru çarpma sesinin arasında.

"Ne?"

"Boş ver!"

İçeri girdikten sonra daha fazla aptalca soru sormaya tenezzül etmedim. Zaten yapacak daha iyi işlerim vardı, mesela yerden havalanışımızı izlemek ve suyun manzarasının tadını çıkarmak gibi.

Sadece kırk dakikalık bir yolculuktu ve tüm süre boyunca pencereden dışarı bakıp fotoğraf çektiğim için daha da kısa geldi. O kadar büyülenmişim ki, Emmett'in benim fotoğraf çekerken beni fotoğrafladığını bile fark etmedim. Eskiden, beni bu kadar komik bulduğu her seferinde nefret ederdim. Ama bu sorun değildi. Şaka yollu bile olsa, ona karşı herhangi bir tavır takınma kapasitem yoktu. Sadece çok etkilenmişim.

"Aman Tanrım. Daha fazlası olduğunu unutmuşum," diye güldüm kendi kendime, indikten ve bizi Empire Stadyumu'na götürecek arabaya bindikten sonra. Şehri gökyüzünden görmenin heyecanından hala kendime gelemiyordum. Havadan görünüm o kadar güzeldi ki, uzun zamandır ilk kez evimi özlememe neden oldu.

Hayatımın ilk on altı yılını Manhattan ve Brooklyn'de geçirdim, ancak sonraki on yılını başka her yerde geçirdim. Yaşanan her şeyden sonra, New York dışında herhangi bir yerde yaşamaktan mutluydum. Dört yıl öncesine kadar geri dönmedim; para biriktirmek için bir milyon işte canımı dişime takarak çalıştım ve sonunda Evie'nin Mike ile yaşadığı Sag Harbor'a taşındım.

"Aly."

Emmett'in sesi beni gerçekliğe geri döndürdü ve ona doğru döndüğümde gözlerinin üzerimde olduğunu ve elinin benimkine uzandığını fark ettim.

"Seni bir saniyeliğine pencereden alabilir miyim?" diye sordu, yüzünde son derece sevimli bir yorgunluk ifadesiyle.

"Elbette. İyi misin?"

"Evet, bu sabah uyandığımdan beri sana dokunmayı bekliyordum ve sanırım daha fazla dayanamayacağım."

Kirpiklerim titredi ve ağzımdan şimdiye kadar çıkmış en nefes nefese "oh" sesini çıkardım. Dudaklarımı sertçe ısırdım, çünkü ağzımın kenarlarında kocaman, aptalca bir gülümseme belirdiğini hissedebiliyordum. Onu bastırmak için elimden geleni yaptım ama Emmett beni hızla kucağına çektiğinde ve kristal mavisi gözlerini gözlerime diktiğinde serbest kaldı.

"Hey," diye sıırttı ve beni anında eritti.

"MERHABA."

"Bugün eve gelmeni beklemek hayatımın en uzun sekiz saatiydi."

Tanrım. Onun dobra dürüstlüğü o kadar tatlıydı ki, gülmek için başımı aşağıya eğmek zorunda kaldım. Emmett'in beni bu kadar mutlu ve

rahatlamış görmesine izin veremezdim. Bütün gün onun hakkında kafa yorduğumu, dün gece yatakta birlikte olduğumuzdan beri her etkileşimimizi veya etkileşimsizliğimizi endişeyle incelediğimi belli etmekten korkuyordum. Gerçekten de onun bana karşı sadece kayıtsız kaldığına, cinsel ilişki bittikten kısa bir süre sonra ilgisinin azaldığına kendimi ikna etmiştim. Emmett'in tavrı ve oyunu, işleri sakinleştirmeye ve beklentilerimi dizginlemeye hazır olduğu anlamına geliyordu diye düşündüm.

Ama bundan daha yanlış bir şey olamazdı.

"Evet, ben de neredeyse bütün gün seni düşündüm," diye utangaçça güldüm, o ellerini bacaklarımın üzerinde yukarı aşağı gezdirirken ben de ellerimi onun geniş göğsünde gezdirdim. Altımda penisinin sertleştiğini hissettiğimde başımı salladım. "Gerçekten mi?" diye takıldım.

"Eğer sana bu konuda yardımcı olabileceğimi düşünüyorsan, beni ne kadar çıldırttığını hala bilmiyorsun," dedi Emmett, midemde kelekler uçuşmasına neden olarak. "Bugün senin evinde toplantı yapmak ve ellerimi kendime saklamak zorunda kalmanın ne kadar acı verdiğini tahmin bile edemezsin."

"Bu yüzden mi giderken veda bile etmedin?"

"Evet. Bir de Britt senin hakkında bir sürü soru soruyordu ve onu oradan çıkarmam gerektiğini hissettim," diye güldü Emmett, cümlesinin son birkaç kelimesini aceleyle söyleyip kalçalarımın iki avuç dolusu kavrayarak inledi. "Tanrım. Sana dokunmadan duramıyorum ama sana dokunmak da bütün kıyafetlerini yırtmak istememe neden oluyor," diye homurdandı hayal kırıklığıyla, gözleri vücudumu süzdükten sonra omuzlarımın üzerinden şoförümüze baktı. Araba oldukça büyük bir SUV'du ve bizi ondan ayıran bir sıra koltuk vardı, ama beni iki saniyede ıslattığı için arabada başka biriyle seks yapamazdım.

"Kolay," diye sııttım. "İçimdekileri dökmek istediğim bir soruyla sakinleşmene yardımcı olayım."

"Eyvah. Ne?"

"Britt Heatherton'ın bana bahsettiği bu on günlük kural nedir?" diye sordum. "Gerçek mi?"

Emmett kaşlarını kaldırdı ama güldü.

"Şey... evet. Öyle." Tepkimi izlerken hiç de rahatsız görünmedi.

"Elbette, kendim için koyduğum tüm kuralların istisnası olduğunu artık biliyor olmalısın."

Aptalca sıırtmalarımı bastırmaya çalıştım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi."

"Peki başka hangi kurallarını çiğnedim? Çünkü dürüst olmak gerekirse, kurallara pek de bağlı bir tip gibi görünmüyorsun," diye takıldım.

"Haklısın. Değilim. Ama sahip olduğum birkaçını senin için zaten kırdım."

"On günlük meseleyi bir kenara bırakırsak, başka ne var ki?"

"Oda arkadaşlığı meselesi," diye yanıtladı Emmett. "Sanırım yirmi yaşlarımdayken bir daha asla biriyle birlikte yaşamayacağıma dair kendime söz vermiştim. Üniversitedeki oda arkadaşım... adı Cam'di ve çok pasaklıydı. Her yere yemek bırakırdı ve yatağında kızlarla birlikte olurdu, bu yüzden ondan beri neredeyse hep yalnızım." Emmett sırtıttı. "Arkadaşımı saymazsak tabii."

"Ozzy mi? Bu arada, sanırım bana kızgın."

"Hayır. Sadece isterse benim yatağında uyuyabilme seçeneğini seviyor. Şımarık bir çocuk. Ama sana alışacak."

"Anlıyorum," diye başımı salladım, Emmett'in sözlerine sevinmemeye çalışarak. Ama zordu. Ozzy'nin bana alışması gerektiğini söylemesi, gerçekten de benim etrafımda kalacağımı düşündüğünün bir başka teyidiydi. Ve bunun için tamamen şaşırmamam gerektiğini biliyordum çünkü Emmett ile aramızda eşsiz bir bağ ve uzun bir geçmişimiz vardı. Bu yüzden, narsistçe gelse de, biriyle ilişkiye girmek istiyorsa, bunun ben olmamı bir nebze anlayabiliyordum.

Ama aynı zamanda beynim endişelenecek şeyler bulmak için de telaşa uğraşıyordu. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğuna ve bir şekilde mutlaka bir hilesi olması gerektiğine ikna olmuştu.

Neyse ki, Emmett hâlâ altımda atarken, dudakları köprücük kemiklerim boyunca, göğüslerimin üstünde gezinirken gittikçe daha da şişerken bu düşüncelere dalmak zordu.

"Emmett," diye uyardım, tişörtümün yakasını çekiştirip göğüslerimi ortaya çıkardığında ağzım açık kalmıştı. "Emmett!"

"Üzgünüm. Bunlara bağımlı olabilirim."

"Anlayabiliyorum," diye kıkırdadım, sesim nefes nefese ve gergin çıkıyordu şoförümüze doğru omzumun üzerinden bakarken. Hâlâ gösterge panelinden dışarı bakıyordum ki Emmett'in sütyenimin kupalarını aşağı çektiğini ve dilini meme ucumun üzerinde gezdirdiğini hissettim. "Aman Tanrım, bana ne yapıyorsun?"

"İşte hak ettiğin bu," diye sırtıttı. "Evde sütyensiz dolaştığın her seferinde bunu yapmayı hayal ettim," diye mırıldandı, dilini etrafımda döndürürken. İnlememi bastırdım.

"Ama evde genellikle sütyen takardım," diye fısıldayarak kendimi savundum.

"Genellikle öyle. Ama öyle olmadığın zamanlar da oldu..."

"Anlayabildin mi?"

"Evet. Şeklinden. Zıplayışından. Sanırım bana yeni bir fetiş kazandırdın," diye sırtıttı Emmett, göğüslerimi birbirine bastırıp dondurma külahı gibi yalayarak.

Aman Tanrım. İçgüdüm itiraz etmektir ama artık yapamıyordum. Onun utanmazlığı beni çok fazla tahrik etmişti ve tek kelime bile söyleyemeyecek kadar iyi hissettiriyordu.

"O filmi izlediğimiz gece... bunlar o kadar sertti ki, tişörtünü yırtıp bütün gece emmek istedim," diye mırıldandı Emmett, parmaklarının arasına meme ucumu sıkıştırıp dilini ucuna değdirerek ateşli bir dokunuş yaparken.

Aniden vajinama yayılan hisle nefesim kesildi. Kahretsin. Anlaşılan, meme uçlarım artık klitorisimle doğrudan bağlantılıydı. Birdenbire, vücudumdaki her sinir ucunun o küçük, sıkı çıkıntılarda bulunduğunu hissettim ve bu, ağzından çıkan sonraki kelimeleri sonsuz derecede daha ateşli hale getirdi.

"Daha önce meme uçlarınızın emilmesinden sonra orgazm oldunuz mu?"

Cevap vermem biraz zaman aldı. "Bunu neredeyse yaptığım tek zaman seninleydi. Kulüpten sonraki gece."

Emmett'in mavi gözleri bana dikildi. "Neredeyse mi?" diye tekrarladı, sanki ona meydan okumuşum gibi.

Sonra tek kelime etmeden işe koyuldu ve araba yolculuğunun geri kalanını elleriyle göğüslerimi okşarken, meme uçlarımı çimdikleyerek, ısırarak ve emerek geçirdi.

Kendimden geçmiştim.

Emmett'in bir saniye bile ilgisini kaybetmeden bir semtten diğerine geçtik, bu bana inanılmaz geldi. Hayatımda hiç vücudumun sadece bir bölümünün bu kadar ilgiyi hak ettiğini düşünmemiştim, ama şimdi her kadının sadece göğüs uçlarına bu kadar zaman ayıracak ve başka hiçbir şeye ilgi göstermeyecek bir erkeği hak ettiğine fazlasıyla ikna olmuşum. Hayatımda daha önce hiç böyle bir his yaşamamıştım – Emmett dilinin

ıslak sıcaklığıyla beni yıkamaya devam ederken göğüslerimden vajinama doğru yayılan bu heyecan verici titreşim.

O kadar çok zevk alıyor olması, olayı daha da ateşli hale getiriyordu. Çıkardığı küçük "mmm" ve zevk inlemeleri, sanki bal yalıyormuş gibiydi. Göğüs uçlarımı sıkarken penisinin altımda bu kadar sertleşmesi, bacaklarımın arasında hızla geçen küçük zevk dalgalarını hissetmeme neden oldu.

Boşaldığımda, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi ve boğuk kıkırdamasından anladığım kadarıyla Emmett, şaşkın tepkimin her saniyesinden zevk alıyordu. Bana yaşattığı diğer orgazmlardan -ya da hayatımda daha önce yaşadığım hiçbir orgazmdan- farklı olarak, bu orgazm nazikçe üzerime yayıldı, tüm vücudumu dolaştı ve sonunda ağzımı açık bırakan hafif bir gıdıklanmaya dönüştü.

Kutsal.

Ne.

Her neyse, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve o beni tekrar örterken, Emmett'e hayranlıkla bakakaldım. Bana bu kadar eğlenmiş görünmesine bile kızamadım çünkü bu gerçekten de neydi böyle?

"Şey." Kelimelerimi toparlamadan önce bir dakika daha bekledim. "Yani... vay canına. Kesinlikle ilk meme orgazmım," diye mırıldandım Emmett'in gülümsemesine yaklaşarak, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum ve minnettarlıkla dilimi ağzında gezdirdim.

Avuç içlerini kalçalarımın kıvrımında gezdirdi, ara sıra sıktı ve sonunda inleyerek geri çekildi. Beni kucağından kaldırdığında gözlerim faltaşı gibi açıldı çünkü daha önce bir pantolonun içinden bu kadar net bir penis silüeti görmemişim. Kalın penisi kot pantolonunun bacağından aşağı doğru kıvrılmıştı ve atan ucu, kotu delip geçmeye hazır bir yumruk gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım, Emmett, sana çok işkence ettim," diye fısıldadım, ellerimle yüzünü tutarak ve yüzündeki sırıtışa rağmen gülmemeye çalışarak.

"Seni orgazma ulaştırmak tam bir işkence sayılmaz," diye sırttı, ama onu öptüğümde ve geri çekildiğimde inledi. "Evet, henüz yapma. Şey... Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Aman Tanrım. Tamam."

Zavallı adam. Beni bu arabanın arka koltuğunda sessizce tatmin etmek için kendini cinsel olarak çok yıpratmıştı ve ne kadar garip gelse de, ilişki geçmişimde böyle özverili veya romantik bir davranışın alıcısı hiç

olmamıştım. Hem de Emmett Hoult gibi birinden. Birdenbire, ona karşılığını ödeme ihtiyacı hissettim. Arabada seks yapmama kuralını boş verin – o benim için de, ben de onun için bir istisnaydım.

Tam da onu tekrar öpmeye başladığım anda, takımın otoparkına girdik.

Empire Stadyumu'na her girdiğimde vermek ve almak zorunda olduğum zorunlu bir selamlaşma telaşı her zaman vardı. Julian ile benim aramda, ben çok daha arkadaş canlısı, daha az korkutucu Hoult'tum, bu yüzden insanların benimle daha çok konuşmaya gelmesi mantıklıydı. Yönetim kadrosundan saha görevlilerine kadar, koltuğuma oturmadan önce her zaman sohbet ettiğim düzinelerce insan vardı. Genellikle bundan da çok hoşlanırdım.

Ama bugün durum pek öyle değil.

Bugün tek istediğim Aly ile birlikte olmaktı. Onu yalnız yakalayıp istediğim gibi öpmek, dokunmak ve sarılmak istiyordum, ama koridorda yürürken sürekli durduruluyorduk. Herkesle iyi bir yüz takınıp sohbet ederken Aly'nin bana adeta ışıldadığını hissedebiliyordum, ama onun gülümsemesi bile, ellerimi onun her yerine süremememin verdiği teselliye yetmiyordu.

Süitime vardığımızda, vücudum baştan ayağa kaskatı kesilmişti.

Üstelik, kapıyı açtığımda Julian'ı Sara ile birlikte içeride buldum. Tavana doğru inledim.

"Kahretsin. Burada ne işin var?"

"Stadyum benim, aptal herif. Seni de görmek güzel," diye sırtıttı Julian, arkamdaki Aly'yi fark etmeden önce. Kaşındaki hafif seğirmeyi fark ettim, bu da Sara dışında hiç kimsenin ondan alamayacağı kadar şaşkınlık veya ifadeydi. "Aly," dedi içten bir gülümsemeyle. "Tanrım, ne kadar uzun zaman oldu. Bu akşam ona katılmayı seçtiğine göre Emmett'in katlanılabilir olduğunu varsayıyorum."

"Evet, öyle. Merhaba Julian," diye güldü Aly, Julian'a sarılırken.

Onlar sohbet ederken ben de Sara'ya merhaba demek için döndüm. Koyu renkli atkuyruğu topuklarının üzerinde zıplarken savruluyordu, beni kucaklamak için bekliyordu. Ona neden bu kadar neşeli görüldüğünü sormak üzereydim ki, kollarını bana doladı ve parmak uçlarına yükselerek kulağımın dibine fısıldadı.

"Hamileyim!"

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde geriye çekildim.

"Asla olmaz," diye fısıldadım, o da "ona söyleme" diye işaret etti.

"Özür dilerim, sadece içimdekileri söylemem gerekiyordu," dedi Sara heyecanlı bir aceleyle, tam Julian'ın dikkati tekrar bize döndüğü sırada. Kaşlarını çatı.

"Ne?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladık Sara ve ben aynı anda. Julian'ın kahkahası kısa ve özlüydü.

"Öyle mi?" Gözleri birkaç saniye boyunca aramızda gidip geldi. "İkiniz de şu anda son derece şüpheli görünüyorsunuz."

"Şu anda bundan daha şüpheli olamazdınız. Şimdi süitinden çıkın, ben burada kadınım ile birlikteyim."

Sara'nın yüzü aydınlanırken Julian, "Senin kadının mı?" diye tekrarladı.

Ah. Kahretsin, diye kendi kendime küfrettim ama Aly'nin hafif şaşkın gülümsemesini yakalayınca sııttım. Yarı dil sürçmesiydi, yarı da Julian'dan kurtulma çabamdı, ama ne olduğunu anlamadan önce Sara heyecanla kendini Aly'ye tanıtırken Julian beni sertçe kenara çekti.

"Ciddi misin Emmett? Sana yapmamı söylediğim her şeyi yaptın işte." dedi, her zamankinden daha az eğlenmiş bir ifadeyle. Ellerimi ceplerime soktum ve omuz silktim.

"Bilmiyorum dostum," diye güldüm. "Bırak da yaşayayım."

"Bu nasıl oldu?"

"Öyle oldu işte, açıklayamam. Bu arada, sen ve Sara nasılsınız? Yeni bir şey var mı?"

Julian durup bana baktı. Ben konuyu değiştirmeye çalışırken o her zaman konuya sadık kalmıştı. Ama bugün, ilk defa pes etti. Derin bir nefes alıp çenesini sıkarken göğsü kabardı.

"Sana bir şey söyledi mi?" diye sordu.

Hayır. Bir şey söylese ne derdi ki?

Julian iki saniye boyunca bana sertçe baktı. Yüzündeki kocaman sırtışı gizlemek için elini yüzüne sürdü, sonra kendini tuttu.

“Kahretsin,” diye mırıldandı kendi kendine, sonra omzunun üzerinden Sara'ya, ardından tekrar bana baktı. Topuklarının üzerinde bir kez zıpladıktan sonra sesini alçalttı. “Sanırım hamile. Ama henüz bir şey söylemedi ve umutlanmak istemiyorum.”

Kocaman bir gülümsemeyi bastırdım. Midem heyecandan alt üst olmuştu ama kendimi tutmak için elimden geleni yaptım. Kendi sırlarımı kolayca mezara götürebilirdim, ama Julian ve Sara söz konusu olduğunda her şeyi ağzımdan kaçırma geçmişim vardı, bu yüzden bunu da mahvetmemeye karar verdim.

"Bilmiyorum dostum. Eğer öyleyse, öyledir. Değilse, değildir. Ama Ozzy'nin bir kuzeni olması kesinlikle harika olurdu."

Julian homurdandı. "Doğru. Sanırım çocuğumun insan bir kuzeni olabileceğine dair beklentilerini biraz dizginlemeliyim. Sara'nın hiç kardeşi yok ve sen... sen olduğun gibisin."

"Bununla tam olarak ne demek istediğinizi anlamadım ama sanırım gücendim."

Julian güldü. "Annenin seninle Aly arasında olup bitenlerden haberdar olmasına izin veremeyeceğini biliyorsun, değil mi? Eğer ikiniz ayrılırsanız, annen o kadar çok üzülecek ki, muhtemelen kalp kırıklığından hastaneye kaldırılması gerekecek."

"Tanrı aşkına, sakın ol. Aly hiçbir yere gitmiyor, tamam mı? Sana söz veriyorum."

Julian beni inceledi. Aileme yüz farklı kız tanıttığım ve hiçbirinin bir buçuk haftadan fazla birlikte olamaması nedeniyle itibarımı kaybettiğim konusunda uzun bir konuşma yapacağını bekliyordum. Ama farklı bir yöne giderek beni şaşırttı.

“Onun senin için her zaman ne kadar önemli olduğunu biliyorum,” dedi, onaylarcasına başını sallayarak. Kardeşimin bir kızla ilgili herhangi bir konuda bana ilk kez takdir göstermesiydi ve bu gerçekten hoşuma gitti. “Yani o zamanlar bunu gösterme şeklin kesinlikle berbattı, ama umarım şimdi bunu telafi edebilirsin.”

Kaşlarımı kaldırdım. "Aslında senin standartlarına göre bu gerçekten çok güzeldi," dedim o sırattırken.

"Evet, neyse. Dediğin gibi, yumuşuyorum."

“Kesinlikle. Bu arada, Sara'ya, birlikte olduğunuzdan beri seni çok daha katlanılabilir hale getirdiği için bir milyon bira ısmarlamam gerektiğini hatırlat bana.”

"Evet, umarım dokuz ay sonra size hatırlatırım."

Dudaklarımı ısırarak, ağzımdan hiçbir şey kaçırmamaya çalışırken muhtemelen dünyanın en aptal suratını takındım. Sara'nın sırrını sadece sekiz dakika saklamıştım ama içimde bir kasırga esiyormuş gibi hissediyordum.

Onlar gittikten hemen sonra içimdekileri dışarı vurmak zorunda kaldım.

"Julian baba olacak," diye patladım, ellerimi saçlarımın arasına sokarak. Aly şaşkınlıkla nefesini tutarken yüzümde kocaman bir sırıtiş belirdi.

"Aman Tanrım! Annen çok korkacak!"

Güldüm çünkü bu konuda tamamen haklıydı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım kendi kendime, bir sandalyeye doğru süzülürken. Aly yanımdaki sandalyeye oturmaya çalıştı ama onu kalçasından yakalayıp kucağıma çektim, yüzünü görebilmek için yan yatırdım. Bana gülmesine bile aldırmadım. Bunu sindirirken onu kucaklamam gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu benim için Julian'ın Empires'ı satın almasından bile daha büyük bir haberdı. Çok daha büyük. "Adamım. Buna ihtiyacı vardı," dedim sonunda, kendi kendime başımı sallarken giderek daha da genişleyen bir gülümsemeyle. "Gerçekten de vardı. Uzun zamandır baba olmayı bekliyordu."

"Cidden mi?" diye kıkırdadı Aly. "Yani, çocuklarla her zaman iyi anlaştığını hatırlıyorum, ama aynı zamanda 'kesinlikle asla çocuk sahibi olmayacağım' dediğini de hatırlıyorum."

Onun tamamen doğru hafızasına sııttım. "Evet, öyle işte. Sanırım babamız öldükten sonra fikrini değıştirdi."

Aly'nin yüzü düştü.

"Ah." Elimi iki eliyle tuttu, bir an sessiz kaldı. "Sanırım bu mantıklı."

"Evet," dedim, babam öldükten sonra Julian'ın nasıl biri olduğunu hatırladıkça kaşlarını çatarak. Bütün ailemin nasıl biri olduğunu hatırladıkça. Anılara o kadar dalmıştım ki, Aly'nin yüzümü ona doğru çevirdiğini, iri gözlerine bakana kadar fark etmedim. "Ne?" diye mırıldandım.

"Kendimi kötü hissediyorum," dedi hemen.

"Ne için?"

“Babanız öldüğünde orada olmadığınız için. Büyükbabanızın hemen ardından öldüğünü bilmediğiniz için.”

Büyükbabamdan bahsettiğinde irkildim. Kanser hastasıydı, bu yüzden hepimiz ölümüne hazırдық. Beklemediğimiz kişi ise babamdı. Bildiğimiz kadarıyla, gayet sağlıklıydı. Hatta, kardeşlerinin büyükbabamın vasiyeti konusunda kavga etmesinden dolayı stresliydi. İşte bu süre zarfında –ailece büyükbabamla birlikte hastanede geçirdiğimiz tüm bu gecelerde– babam beni kenara çeker ve Aly'nin babasından bahsederdi.

“İşte bu yüzden Charlie Stanton'a minnettarım,” derdi. “Büyükbabamı teyzelerinizden ve amcalarınızdan daha çok ziyaret etti. Çiçek gönderdi. Gerçek kardeşlerimin olmadığı kadar yanımda oldu ve bu yüzden siz, ben – tüm Hoult ailesi ona öz akrabamız gibi davranacağız. Her zaman. Ne olursa olsun.”

Bunu duymak çelişkiliydi. İçten içe Aly'nin babasında bir gariplik olduğunu biliyordum, ama aynı zamanda babama karşı gelmek de zordu. İş, aşk ve aile konularında tanıdığım en zeki adamdı. Anneme duyduğu sevgi, kendi hayatım için belirlediğim hedefti.

Eğer babamın annemi sevdiği gibi sevebileceğim birini bulmadıysam, henüz kimseyi bulamamışım demektir.

"Dürüst olmak gerekirse, ailenin ne olduğunu benimkinden çok sizin ailenizden öğrendiğimi düşünüyorum," diye mırıldandı Aly, birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza bakarak. "Bazı yönlerden, babamın sizin ailenizi bu kadar çok örnek almasını suçlayamam. Siz mükemmeldiniz."

“Ta ki öyle olmayana kadar.”

Aly durdu ve yüzümdeki acı ifadeyi yakalamak için tam zamanında bana baktı.

“Babanız vefat ettikten sonra bir şeyler olduğunu biliyorum... ama ne olduğunu bilmiyorum ve bunu sormaktan çok utanıyorum.”

Başımı salladım. "Yapma. Bu konuda pek açık konuşmadık. Çok kötü bir dönemdi. Annem insanların bizi böyle görmesini istemiyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

“Babam Julian’la kavga ettikten sonra öldü,” dedim, kelimeler ağzımdan çıkarken kalbim hızla çarpıyordu. Aly’nin yüzündeki saf şok ifadesine bakmak için kendimi zorladım. “Bunu kimse bilmiyor. Çoğu insan Julian’ın depresyonda olduğu için gittiğini düşünüyor. Kesinlikle annemin babamın ölümünden onu sorumlu tuttuğu için gittiğini düşünmüyorlar.”

Aly, kendi anılarını karıştırırken bakışlarını daldırarak, “Annemin Julian’ın bir ara yurt dışında bir işe girdiğinden bahsettiğini hatırlıyorum,” dedi. “Ne kadar zeki olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bir şeylerin üstesinden gelmek için ortam değişikliğine ihtiyacı olduğunu söylemişti. Her zaman İsveç’e gitmek istediğini söylemişti. Oraya gitmişti, değil mi?”

“Evet. Herkes yaptığımız her şeyi havalı ya da göz alıcı bir şeye dönüştürüyor,” diye güldüm, ama bu komik olmaktan çok sinir bozucuydu. “Ama gerçek şu ki, babam öldükten sonraki beş yıl boyunca neredeyse hiç aile gibi değildik. Bir süre hiçbirimiz konuşmuyorduk. En azından Julian’la konuşmuyorduk.”

Aly’nin gözleri faltaşı gibi açıldı. “Sen bile mi? Ama siz her zaman çok yakındınız.”

“Şey, çok uzaktaydı. Ve yokken, sanki sonsuza dek uzak kalacakmış gibi hissetmemize neden olan bazı kararlar aldı. Annem de iyi değildi. Büyükanнем de iyi değildi. İkisi de bir hafta içinde kocalarını kaybetmişti, bu yüzden önceliğim onlardı. Julian değil,” diye omuz silktim, kaburgalarımın altındaki acıya rağmen umursamaz bir yüz takınarak. Bunda ustalaşmıştım.

“Yani her şey senin sorumluluğundaydı?” Aly bana bakarken gözleri biraz yaşlıydı. “On sekiz yaşındaydın ve herkesin dayanağıydın?”

Başımı salladım. Hikaye bu kadar basit bile değildi, ama daha fazla içine giremedim, bu yüzden bir kez daha omuz silktim ve gülümsedim.

“İşte bu yüzden ailemizi yeniden kurmaya başlamak için heyecanlıyım. Hepimizin buna ihtiyacı vardı,” dedim, o küçük mutlu kıvrımın Aly’nin dudaklarına değdiğini görünce rahatlayarak.

“Amca olacaksın,” dedi ve öylesine kocaman bir sırıtışla karşılık verdi ki ben de aynı şekilde sırıttım. “Eğlenceli Emmett Amca. Kulağa hoş geliyor.”

“Kesinlikle,” diye güldüm tam o sırada sopanın çarpma sesi duyuldu ve ikimizin de gözü sahadaki bir home run’a çevrildi.

Akşamın geri kalanında ise maçı izledik; Aly başını benimkine yaslamış ağzında patlamış mısır yiyordu. Ben de sandalyeme yaslanıp biramı yudumlarken, Empires’ın üst üste beşinci galibiyetini almasını izlerken ikimiz de tamamen rahatlamıştık.

Son vuruşta Aly bana baktı, teşekkür ettikten sonra omuzlarımdan tutarak kendini yukarı kaldırdı ve önce alnımdan, sonra da dudaklarımdan öptü.

Çok iyi hissettirdi.

Tuhaf ama güzel.

Çünkü büyüdüğümüz stadyumda otururken, bir şekilde bambaşka bir yerdeydik.

Maçtan sonra Emmett'in dairesini görmeye hayır diyemedim. Yedi saat sonra işe gitmem gerekiyordu ve Hamptons'a geri dönüş yolculuğumuz da vardı, ama karşı koyamadım.

Birdenbire Emmett hakkında her şeyi öğrenmek istediğim bir noktada buldum kendimi.

Birkaç hafta öncesine göre kesinlikle tam bir dönüşüm olmuştu. Artık kırgın olmak yerine, Emmett'e hayran kalmıştım ve hayatımda hiç olmadığı kadar minnettar hissediyordum. Bunun beni daha mutlu ettiğini de hissedebiliyordum. Hatta daha hafiflemişim sanki; tüm bu süre boyunca kalbimde sürekli tuttuğum kinin ağırlığı altında ezilmiştim. Bunun günlük hayatımı etkilemesine asla izin vermediğimden her zaman emindim, ama şimdi o kadar emin değildim; özellikle de asansörden çıkıp Emmett'in güzel dairesine girerken adımlarımda gerçek bir neşe hissettiğim için.

"Aman Tanrım," dedim, bakışlarım anında Manhattan şehir merkezine bakan yerden tavana uzanan pencerelere takıldı. Parıldayan manzaraya doğru eğilirken nefesim boğazımda düğümlendi, Emmett'in arkamdan gelip güçlü kollarını belime doladığını hissettiğimde ise nefesimi verdim.

"İstersen bu gece burada kalabiliriz. Julian zaten Hamptons'a döndü, o yüzden Ozzy'yi bu gece ona emanet edeceğim. Sonra da seninle birlikte erkenden kalkıp Hamptons'a geri döneceğiz."

Kaşlarımı soru işaretiyle kaldırarak arkamı döndüğümde güldü.

"Helikopterde. Evet."

Utangaç gülümsememi bastırdım. Tanrım, her şey kulağa çok harika geliyordu ama yine de tetiği çekmeye cesaret edemiyordum.

“Bilmiyorum. Elbette istiyorum ama yarın şu aptal şeyle ilgilenmek için erkenden işe gitmem gerekiyor.”

"Ne kadar aptalca bir şey?"

“İçki ruhsatım. Süresi dolmak üzere ve yeni başvuru gecikti, bu yüzden içki programımızı kapatmak zorunda kalmadan önce bunu halletmem gerekiyor. Brunch'taki müşteriler Bloody Mary sipariş edemezlerse ıldıracaklardır,” dedim, sadece bunu düşünmek bile beni strese sokuyordu.

“Hey. Sakin ol.” Bana dönük bile değildi ama Emmett gerginliğimi hissedebiliyordu. Dudaklarını saçlarıma gömdü ve beni daha sıkı tuttu. “İçki ruhsatı yetkililerinde tanıdıklarım var. Bir telefon açıp işi halledebilirim,” dedi, şaşkın bir bakışla ona döndüğümde sırtarak.

"Ciddi misin?"

"Evet. Kulağa hoş geliyor mu?" diye sordu, ben dudağımı ısırırken başını yana eğerek. "Hayatını kolaylaştıracaksa neden tereddüt ediyorsun ki?"

“Bilmiyorum. Çünkü her şeyi bu kadar kolay elde etmeye alışkın değilim. Kendimi suçlu hissediyorum. Sanki bunu hak etmemişim gibi.”

Emmett hafif bir kahkahayla, "Hayatında her şey için çok çalıştın," dedi. "Öyleyse bir kere de benim şansımı kullan. Bunu hak ettiğini biliyorsun. Özellikle de şimdi geri dönmek yerine burada geceyi geçirebileceğimiz anlamına geliyorsa," diye mırıldandı saçlarımı geriye doğru iterek. "ok geç oldu zaten ve yatmadan önce biraz rahatlamak istiyorum."

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. Cümlesinin hangi kısmının beni heyecanlandırdığından emin değildim. Belki "rahatla" kelimesiydi, belki de "biz" kelimesiydi – emin değildim, ama her neyse, birdenbire beni teslim olmaya itmişti.

“Pekala,” diye başımı salladım, o nefes verip sırtırken kalbim hızla çarpıyordu. “Öyleyse yapalım. Bu gece burada kalalım.”

şehirdeki Emmett'in dairesinde olmak, çok daha samimi bir hava taşıyordu.

Öncelikle, burası onun gerçek eviydi – yılın büyük bir bölümünü geçirdiği yer – ve bu da belli oluyordu. şık ve çekiciydi, ama Hamptons'taki evinin aksine, içinde yaşanmışlık izleri vardı. O bir şişe şarap açarken, ben

de etrafta dolaştım, kapının yanındaki ayakkabıları ve mutfak tezgahındaki küçük posta yığınlarını inceledim.

Şaşırtıcı bir şekilde, masanın üzerinde yığın yığın dosya ve kağıt bulunan bir ofis de vardı, ancak içeriye şöyle bir göz attıktan sonra Emmett arkamdan gelip kapıyı kapattı.

“İçeriye bakmayın. Orası çok dağınık.”

"Gerçekten mi? Bu aralar senin için bu bir karmaşa mı?" diye güldüm, o da bana bir kadeh beyaz şarap uzattı.

Üzerinde en sevdiğim kıyafeti giymişti – eşofman. Ve sadece eşofman. Özellikle de bu eşofman. Eskimiş ve kalça kemiklerinin o biçimli V şeklinin üzerinde düşük duruyordu, bana ağzımın suyunu akıtacak kadar güzel gövdesinin uzun ve tam bir görünümünü veriyordu ki, ne dediğimi gerçekten unuttum.

"Artık nasıl konuşacağımı bilmiyorum," dedim dobra dobra, bu da onu güldürdü.

"Artık ergenlik çağındaki pasaklı biri olmadığım gerçeğine şaşırdığını ifade ediyordun," diye sırttı Emmett, ben onu oturma odasına kadar takip ederken.

“Ah evet! Aman Tanrım, merdivenlerden çıkarken ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarır, koridorda kıyafetlerinin izini bırakırdın. Ayrıca odanda zeminin birkaç santiminden fazlasını asla göremediğimi de hatırlıyorum.”

“Şey, liseden beri epey değiştiğimi zaten biliyoruz,” diye homurdandı Emmett. “Ayrıca, Julian’la aynı binada yaşamak demek, onun sürekli habersizce gelmesi demek, bu da burayı temiz tutmam gerektiği anlamına geliyor.”

“Ah, bir de birkaç odayı bebek için güvenli hale getirmeye başlamanız gerekecek,” diye mırıldanmadan edemedim, özellikle de Emmett’in iki göz kırpması ve ardından kocaman bir sırtışla gerçeği fark etmesini izlerken. Tanrım, bu bebeğe duyduğu heyecan çok tatlıydı. Kesinlikle benim yumurtalıklarımı harekete geçiriyordu.

“Evet. Dostum. Kesinlikle yapacak çok işimiz var,” dedi, koltuğa yerleşirken mavi gözleri parıltıyordu. “Acaba erkek mi kız mı?” diye mırıldandı, boşluğa bakarak.

"Tercihiniz var mı?" diye sordum, onun muhteşem profilini incelerken. Aman Tanrım. Ne olduğunu bilmiyordum ama hormonlarım coşmuştu ve beni onun mavi gözlerini ve kusursuz elmacık kemiklerini kendi çocuğumda hayal etmeye zorluyordu.

Aman Tanrım, Aly. Biraz sakın ol, dedim kendi kendime. Ama yeğenini görme ihtimalinden hâlâ çok heyecanlanırken bunu yapmak zordu.

“Julian’ın bir kız çocuğu istediğini biliyorum,” dedi. “Bu yüzden ben de bir kız çocuğu olmasını destekleyeceğim. Ama her iki durumda da, bir Hoult bebeğinin aramızda olması harika olacak.”

"Hımm hımm. Eğlenceli amca rolü senin için oldukça doğal bir rol olacak," diye kıkırdadım.

“Kesinlikle,” dedi bacaklarımı kucağına çekerken ve ben de parmaklarımı karın kaslarının üzerinde gezdirirken beni öptü. “Ama çocuklarımın eğlenceli bir amcaları olmayacak olması biraz kötü,” dedi, şaşkın bir bakışla geri çekildiğimde gülerek. “Çünkü Julian çok ciddi,” diye açıkladı. Gözlerim seğirdi.

“Hayır, evet, anladım. Sanırım sadece... çocuk sahibi olmak istemenize şaşırdım,” diye yüksek sesle belirttim. Ve birdenbire kendimi açıklama sırası bana geldi. “Çünkü ilişkilere bu kadar karşısın?”

Emmett’in kaşları çatıldı. "Değilim," dedi o kadar rahat bir şekilde ki, daha da şaşırdım.

“Ama kendine bir tane daha edinmene izin vermeyeceksin. Üniversitedeki o kız arkadaşından sonra asla,” dedim sessizce, hassas bir konuya değindiğimden korkarak. Ama Emmett ne kadar sessizleşirse, benim merakım da o kadar arttı.

O kimdi? Sana ne yaptı?

O soruları sormak için çok istekliydim ama o anı mahvetmek istemediğim için Emmett’in konuşmasını bekledim.

Sonunda, ölçülü bir ses tonuyla, "Kimseye bağlanmama izin vermedim çünkü yapabileceğimi düşünmedim," dedi. "İstesem bile, aniden çekip gitmem için sebeplerim vardı... Ve bu ona karşı adil olmazdı."

Ne? Şarap kadehime bakarken, sözlerinin ardındaki bilmeceyi çözmeye çalışırken kendimi kaybolmuş hissettim. Ama çözemedim ve Emmett konuşmaya devam ettikçe daha da kafam karıştı.

“Kimseye bağlanmamak için o on günlük kuralı koydum. Biliyorum, biriyle uzun süre birlikte olunca böyle şeyler oluyor ve ben risk almak istemedim,” dedi ve çenemi yukarı kaldırıp gözlerimin içine bakmamı sağladı. “O surat ne, Aly?” diye sordu yumuşak bir sesle. Yutkundum.

"Bilmiyorum. Sanırım ilişki kurmama kuralınızdan pek hoşlanmıyorum."

“Haklısın. Ama daha önce de söylediğim gibi, sen her zaman benim kurallarımın herhangi birinin istisnası oldun,” diye mırıldandı, kalbim bir an duracak gibi oldu. “Sana bağlı olmak konusunda bir seçeneğim yok,” diye hafifçe güldü Emmett. “Bağlıyım ve hep öyle oldum. Hatırlayabildiğimden beri. Sen benim için bir yaşam biçimisin ve ondan bir daha vazgeçmek istemiyorum.”

Dudaklarımı ıslattım.

“Tam olarak ne demek istiyorsun?” diye sessizce sordum. Bir şüphem vardı ama yanılmak istemiyordum. Dün gecedan beri rüyada gibi hissediyordum ve Emmett'in benden bir ilişki teklif ettiğı açıkça belli olsa bile, kendi aklıma bile zor güveniyordum.

"On iki yıldır seni bekliyorum ve başka kimseyi istemiyorum. Sadece seninle olmak istiyorum," dedi ve beni koltuğa adeta yapıştırdı.

Bu duygusal, kız gibi tepkinin bende nasıl bir etki yarattığını hiç anlamadım ama Emmett güldü ve şarap kadehini elimden alıp güvenli bir şekilde masaya koydu.

"Peki, sen de var mısın?" diye sordu, rüyalarımın fırlamış bir görüntü gibiydi. Bana doğru yaklaşırken vücudundaki her kas dalgalandı, çenemi kavrayıp başımı sallamamı izlerken sırttı.

"Elbette," diye fısıldadım dudaklarıma en tatlı öpücüğü kondururken. "Kabul ediyorum."

Ertesi sabah geç kaldı çünkü elimi ondan çekemedim.

Bütün gece sadece tişörtümle ve külotsuz yanımda uyuduğunda bu imkansızdı. Görünüşe göre, dün gece tişörsüz dolaşarak külotumu "mahvetmişim" ve cezam da onun çıplak vajinasının yanında uyumak ve sabaha kadar sikimi tutmaya çalışmaktı. Bu bir işkenceydi ve uyandığı anda üzerine atlamam hiç de şaşırtıcı değildi.

Asıl sürpriz mutfakta yaşandı; onu hâlâ sadece benim tişörtümü giymiş halde bana kahvaltı hazırlarken buldum.

Aman Tanrım. Dolaptan bir şey almak için kollarını her kaldırdığında kalçalarının görüntüsünü düşünmeden edemedim. Aly'nin restoranından doğruca helikopter pistine giderken yüksek sesle inledim.

Şehirden bir saat önce ayrılmıştım ama şimdi Iain ile saat 10'da randevum olduğu için hemen geri dönüyordum. Evet, bu sabah şehirde kalmam daha mantıklı olurdu ama Aly ile geçireceğim ekstra zamanı da kaçırmak istemedim.

Ona doyamıyordum. Onu düşünmeyi bırakamıyordum. Bu sabah Iain'in ofisine girdiğimde hâlâ onun tatlı kahkahasını düşünüyordum ve muhtemelen Drew'u gördüğümde kafasına hemen bir yumruk atmamamın tek sebebi buydu.

"Hey. Barış içinde geldim, tamam mı?" diye güldü, çünkü ben zaten ona başımı sallıyordum.

"Sen tam bir pisliksin, biliyor musun?" dedim tam o sırada Iain elinde kahveyle içeri girdi.

"Vay canına, neler oluyor?" diye sordu, sandalyesine doğru giderken Drew'un ayaklarını masadan iterek.

"Hiçbir şey. Emmett sadece benim olağanüstü bir yardımcı oyuncu olmamdan dolayı sinirli," dedi Drew, alaycı bir sırıtışla.

"Öyle mi? Öyle miydi?" Duvara yaslanıp, ayaklarını tekrar kaldırdığında tekmeleyerek homurdandım. "Aly'yi öpmeni bir türlü anlayamıyorum."

Iain kahvesini öksürerek yuttuktan sonra gözlerini kısarak Drew'e baktı.

"Onun kız arkadaşını mı öptün? Senin neyin var be?"

Drew ellerini uzattı.

"Ne? Gerçek değildi. Dil yoktu. Sadece Emmett'i kızdırmak için, Beth'i kızdırmak için yapıyordum. Çünkü Beth, Ellie'yi kızdırmıştı. Anladın mı?"

Iain bana şaşkınlıkla baktığında gözlerimi devirdim.

"İsimlerin hiçbirini doğru söyleyemedi," diye açıkladım.

"Ah."

"Ne olursa olsun," diye sırttı Drew, sandalyesine yaslanıp şapkasını ters çevirerek. "Bence iyi bir şey yaptım," dedi bana. "Eğer ben olmasaydım, kim bilir ne kadar süre o platonik saçmalıklarla vakit kaybederdin. Ve bir noktada biri onu kapardı ve sen de somurtkan bir velet olurdun çünkü neredeyse doğduğundan beri bu kızı istiyordun."

"Neden bahsediyorsun?"

Drew güldü. "Dostum. Farkında olsan da olmasan da, bu kızın sürekli birlikte olmasından bahsediyordun. Daha o tekrar ortaya çıkmadan önce bile. Adını hiç anmadın ama çocukluk anılarının yarısında 'birlikte büyüdüğüm o arkadaşım' diye geçiyordu ve o arkadaşından hep 'o' diye bahsediyordun, bu yüzden ben de olayı anladım."

"Vay canına," dedi Iain, ben de orada öylece durup aslında kendimden etkilenmişim.

"Doğru," dedi Drew, kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Biliyorum, kendini çok kurnaz sanıyorsun Hoult, ama değilsin. Yani ben en detaycı insan değilim, bu yüzden bu kıza aşık olduğumu fark ettiysem, ona aşıksın demektir. Ve arkadaşlık saçmalığına da zamanını harcamamalıydın. Konu kapanmıştır. Mikrofonu yere bırakıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Son birkaç kelimeye kadar her şey iyiydi."

"Evet. Bunu bir teşekkür olarak kabul ediyorum ve buna karşılık size de lanet olsun diyorum. Şimdi grupta kalan tek bekar benim."

Gülümsedim, ilk defa bu tartışmanın bu tarafında olmaktan oldukça memnundum.

"Evet, belki de izinsiz giriş ve taciz geçmişî olan kızların peşinden koşmayı bırakırsan," diye mırıldandı Iain, masasında aynı anda on iş yaparken.

"Bak, çılgın olanların çoğu tesadüfen güzel de oluyor," diye omuz silkti Drew, sanki bu onun elinde olmayan bir şeymiş gibi.

"Evet, Emmett kendine güzel, akıllı başında bir kadın buldu, o yüzden bahane üretmeyi bırak ve ofisimden çık," dedi Iain, işinden başını kaldırmadan. "Bir toplantım var ve bir saat sonra fizik tedavi seansın var."

"Aman Tanrım. Tamam," dedi Drew ayağa kalkarken. "Ne yapıyorsun E? Yemek yemek ister misin?"

"Iain'in toplantısına geldim," dedim, başını geriye atıp tavana doğru inlediğinde alaycı bir şekilde. "Ama o alışılmadık doğaçlaman için sana akşam yemeği ısmarlayacağım, tamam mı? Bunu soylu amaçlar için yaptığına inanmam biraz zaman alacak, ama yaptıysan, çok iyi yapmışsın," diye sıırttım.

"Evet, evet. Muhtemelen evlenmeden önce seninle son gecem olacak," dedi Drew, kapıdan çıkarken kahkahama karşılık vererek.

Sonunda gittiğinde, derin bir nefes aldım ve Iain'in karşısına oturdum.

"Ne güzel bir müşteriniz var," diye güldüm.

"Hey, o herifle sadece iş nedeniyle bağlantım var. Senin bahanen ne?" Iain sıırttıktan sonra, araştırdığımız yeni bir girişimin profilini açtı. Ekranı bana çevirdikten sonra sandalyesine yaslandı ve kol düğmelerini düzelitti. "Yani Aly'yi galaya sen mi getiriyorsun?"

"Umarım öyledir. Henüz ona sormadım."

"Neden?"

"Aslında hiç zamanım olmadı. Her şey çok hızlı gelişti."

"Peki, ne kadar ciddisiniz ikiniz?"

Gözlerimi kısıp Iain'e baktım. "Neden beni sorguya çekiyorsun?"

"Nedenini biliyorsun," dedi telefonunda bir şeyler yazarken. "Ona bundan bahsettin mi, bahsetmedin mi merak ediyorum..."

"Hayır," diye sözünü kestim sert bir şekilde. "Yapmadım. Yapmayı da planlamıyorum."

"Vay canına." Elini kaldırdı. "Sorun değil Emmett. Sadece galada onu gördüğümde yanında ne söylememe izin verildiğini bilmek için merak ediyorum," dedi, biraz rahatladığımı anlayana kadar göz teması kurarak.

“Neden bu kadar gerginsin?” diye sordu. “Gerçekten suçlu hissetmen gereken bir şey yok. Yaptığın şey çok uzun zaman önceydi. Aly'yi bir daha göreceğini düşünmeden çok önce.”

Başımı onaylayarak salladım ama tamamen ikna olmamıştım. Bu konuda konuşmak istemiyordum. Zaten beni rahatsız eden şeyi nasıl ifade edeceğimi de bilmiyordum. Tek bildiğim, Aly'yi bir şekilde kandırmış gibi hissetmemdi; belki de bana tamamen güvenmek için bir sebebi yoktu.

Ve son birkaç gündür bu durum beni gerçekten mahvediyordu.

“Bana güven Emmett. İyisin,” dedi Iain. Hafifçe gülümsedi. “Yani, Drew'un daha önce söylediklerinin hepsi doğruysa, bu senin hayatın boyunca gerçekten önem verdiği tek kız. Dolayısıyla, tüm bu saçmalıkları öğrenirse bile, eminim ki bunları görmezden gelebilir. Bana güvenir misin?”

"Evet," diye yalan söyledim, sadece toplantıyı tekrar rayına oturtmak için. "Elbette."

Günün son toplantısı gala sponsorlarıyla ve o kadar geç kaldı ki Aly bana sadece kocaman bir somurtkan emoji gönderdi, bu da akşam yemeğinin ortasında beni güldürdü.

BEN: Bu yüz ne için? ALY: Lütfen eve, bana ve Ozzy'ye gel.

Metne bakakaldım. Kahretsin, kalbimi nasıl da burdu. Tekrar okurken yüzümdeki gülümsemeyi bastırdım, tek bir cümlemin beni aynı anda hem bu kadar mutlu hem de bu kadar üzmediğinden oldukça emindim.

BEN: İnan bana, şu anda ikinizle birlikte olmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yok. Buradan hızlıca çıkmaya çalışıyorum. Saat kaçta uyuyacaksınız? ALY: Sen eve geldikten sonra bir ara :)

O mesajın ardından, Ozzy kucagında, kanepede oturmuş, kameraya sanki zafer kazanmış gibi sırtarak çekilmiş bir özçekimi geldi. Sırıttım ve başımı salladım.

Kahretsin. Sadece fotoğrafı görmek bile eve gitme ihtiyacımı bin kat artırdı. Dürüst olmak gerekirse, akşam yemeğinden kurtulmak için acil bir durum uydurmaya hazırdım. Toplantı teknik olarak bitmişti – bu sadece Julian'ın çok daha iyi olduğu dalkavukluk kısmıydı.

Sonunda on dakika daha dayanabildim ve herkesin başını sallayıp "Hadi, hadi, hadi" diyeceği kadar mantıklı bir bahane uydurdum.

Saat 21:00'i çoktan geçmişti ama Upper East Side'daki evimden 34. Cadde'deki helikopter pistine kadar arabayla gitmem gerekiyordu. Ardından Hamptons'a yaklaşık kırk dakikalık bir uçuş ve eve de on beş dakikalık bir uçuş daha vardı.

Hayatımın bir döneminde bu hiç önemli bir şey gibi gelmiyordu. Geçen yazki bu yolculuk aslında idealdi çünkü Hamptons'a döndüğümde tüm arkadaşlarım çoktan dışarıdaydı ve ekibin bulunduğu herhangi bir mekana veya kulübe gitmeden önce sessiz evimde bir dakika bile geçirmek zorunda kalmıyordum.

Ama şimdi işler farklıydı. Çünkü artık eve dönüş yolculuğu sonsuza dek sürecekti gibi geliyordu.

Eve döndüğümde gece yarısı olmuştu ve eve girdiğimde duyduğum tek şey, sesi çok kısık bir şekilde açık olan bir filmin mırıltısıydı. Birkaç saniye içinde Aly'yi kanepede uyurken bulmayı umarak, sessizce giriş holünde ceplerimi boşalttım, dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi.

Ve... evet. İşte orada.

Oturma odasına girdiğimde Aly'nin dizlerini göğsüne çekmiş bir şekilde kanepede uyduğunu görünce yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Tahminimce Ozzy en sevdiği yatağına gitmeden önce ona yer açıyordu. Küçük prensim, diye homurdandım oğlumun annemin ona aldığı meşe çerçeveli ve kadife minderli şezlongda bacakları sarkmış bir şekilde uzanmış halini görünce.

Kendi kendime güldüm ve bir an için hayatımda daha önce neredeyse hiç yapmadığım bir şeyi yaptım: Sessizliğin ve huzurun tadını çıkardım. Normalde her şeyin durgun ve sessiz olmasından nefret ederdim. İster evde, ister akşam yemeğinde, ister bir oyunda olsun, genellikle insanların arasında olmayı tercih ederdim.

Ama Aly'ye kanepede bakarken, Julian'ın neden her zaman nicelikten ziyade niteliği savunduğunu oldukça çabuk anladım.

"Emmett?"

Aly uykulu gözlerini açtığında sesi nefes nefese geliyordu.

"Kahretsin. Özür dilerim," dedim, ona doğru yürürken üzerine bastığım gıcırtilı oyuncağı bir kenara fırlatarak.

Aly kanepeye uzanıp göğüslerini tişörtüne bastırırken ve sırtını gererken tüm vücudumun hareketlendiğini hissettim. Elimle bacağının arkasından yukarı doğru uzanırken hafifçe "mmm" diye bir ses çıkardı, sonra üzerine çıktım ve boynunu öperken bana günümün nasıl geçtiğini sordu.

"Hım. Uzun bir gün olmuş gibi görünüyor," dedi uykulu bir sesle. Gözleri hâlâ yarı kapalıydı, altımda gerinip kıvranırken, hiç çaba göstermeden beni taş gibi sertleştirdi.

"Oldukça uzundu. Ama senden uzakta olduğum için daha uzun geldi," dedim, Aly'nin uykulu bir şekilde penisime sürtünmesini izlerken nefeslerim ağırlaşıyordu. Sırıttım. Çok tatlı ve seksiydi. Sanki yarı uykulu olsa bile sertleşmiş penisime bakmaktan vazgeçemezdi. "Dinle, sana bir şey sormak istiyordum," diye mırıldandım, gözlerini biraz daha açıp bana tüm dikkatini verdiğinde – daha doğrusu bu saatte verebildiği kadarını verdiğinde – sıırıttım.

"Naber?" diye sordu Aly, kollarını boynuma dolayarak.

"Acaba gelecek haftaki galaya benimle gelir misin?" dedim, kaşını kaldırdığını görünce sıırıtırken. "Bunu sorduğumu duyunca neden bu kadar şaşırdın?"

"Bilmiyorum. Çünkü uyku geldi ve uykulu olduğumda tepkilerimi gizlemekte zorlanıyorum," diye hafifçe kıkırdadı. "Ve sanırım çünkü bu senin için çok büyük, önemli bir şey. Bir sürü şık insan var. Beni yanında getirmek istemeyebileceğini düşündüm. Çünkü o zaman beni herkese tanıtmak zorunda kalacaksın."

"Evet. Aynen öyle."

Aly gülümsedi. "Beni herkesle tanıştırmak mı istiyorsun?" diye sordu. "Senin... şey, biliyorsun işte?"

"Kız arkadaşın mı?" diye sordum, kelimeyi duyunca yanaklarının pembeleştiğini görünce güldüm. "Evet, Aly. Var."

"Böylece sana 'benim' diyebilirim..."

"Sevgilin mi? Aman Tanrım. Evet," dedim, ona karşı sabırsızmış gibi yaparak. Ama bu numara bile uzun sürmedi çünkü altımda ıslıl ıslıl parlayıp kızarıırken o kadar tatlı görünüyordu ki. Ve sonraki on dakika boyunca, sadece onu tutmama ve öpmeme izin verdi. Eğer aniden nefesi kesilmeseydi, gerçekten de durmazdık. Şaşkın bakışlarına şaşırdım. "Aly. Ne?"

"Giyecek hiçbir şeyim yok," diye birden söyledi.

"Ha?"

"Gala gecenize davetliyim. Eğer resmi kıyafet gerekiyorsa, giyecek uygun bir şeyim kesinlikle yok."

Yüzündeki telaşlı ifadeye güldüm.

“Ne olmuş yani? O zaman yarın seni alışverişe götürmek zorunda kalacağım,” dedim, iri gözlerinin yavaşça bir gülümsemeye dönüşmesini izlerken.

“Hayır. Bunu yapma, Emmett...”

"Neden?"

"Sana o güzel elbisenin parasını ödeyecek param yok," diye kaşlarını çattı. Ona gözlerimi kısarak baktım.

"Daha önce hiç erkek arkadaşın sana hediye almadı mı?"

“Evet... yaptım. Ama küçük şeyler,” dedi kısık bir sesle. “Büyük şeyler değil. Ya da pahalı şeyler değil.”

"Evet, eski sevgililerinin aptal olduğunu zaten anladık, o yüzden beni onlarla bir daha asla kıyaslamayacaksın, tamam mı?" diye güldüm ve sonunda o da güldü.

"Pekala," dedi, parmakları saçlarımla oynarken gözlerimin içine baktı. "Zaten yarışmaya gerek yok," diye fısıldadı ve beni öptü.

Kahretsin. Bu kadın.

Ağzından çıkan her kelime beni daha da çok kendine bağlıyordu. Bunun farkında bile değildi ama beni o kadar hızlı ve güçlü bir şekilde kendine bağımlı hale getirmişti ki, aklımdan geçen tek şey onunla yapmak istediğim bir sonraki şey, onunla görmek istediğim bir sonraki şeydi. Tek istediğim, yüzündeki her küçük gülümsemeyi ve kahkahayı görmek ve duymaktı. Sadece bu bile beni tatmin etmeye, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde tamamlanmaya yetiyordu.

Bok.

Geri çekilip Aly'nin muhteşem gözlerine bakarken başımı salladım.

Eğer yumuşamak buysa, Julian her zamanki gibi doğru bir şey keşfetmişti.

Ertesi akşam Emmett beni almaya geldiğinde, tüm personelimiz bana kocaman, aptalca sırıtışlarla baktı.

Alışveriş gezimizden önce bir şeyler atıştırmak için kapanıştan biraz önce geldi ve çiğ deniz ürünleri tezgahında oturduğu için Teddy ile sohbet etti ve mucizevi bir şekilde zavallı çocuğun yaz boyunca ilk kez kabuğundan çıkmasını sağladı.

Evie, ben ve Hannah espresso makinesinin yanında otururken, "Zavallı Teddy. Bu östrojen dolu restoranın onu ne kadar etkilediğinin farkında bile olduğunu sanmıyorum," diye homurdandı.

Hannah bize yudumlayacağımız üç macchiato hazırlamayı bitirirken, "Evet, sadece konuşacak bir erkeğe ihtiyacı vardı," diye kıkırdadım.

"Evet, ama o bir çocuk değil. O bir adam. Merriam-Webster sözlüğündeki adam tanımına tam olarak uyuyor."

"Gerçekten mi? Yani sözlüğe bakarsam Aly'nin erkek arkadaşının resmini mi bulacağım?" diye sordu Evie, Hannah'ya. Ben de "erkek arkadaş" kelimesinden etkilenmemiş gibi davranmaya çalışarak garip bir şekilde sırıttım. Evet. Kesinlikle. O kadar alıştım ki, kendi kendime başımı salladım.

Emmett'in o şık balosuna gidip de beni biriyle tanıştırdığında her seferinde kızarmak istemediğim için, rol yapıp başarmaya karar verdim. Orada kendimi zaten yetersiz ve gergin hissedeceğimi biliyordum, bu yüzden sevgili olma durumuna alışmak endişelenecek bir şeyimi daha ortadan kaldıracaktı.

"Hey. Hem iyi hem de kötü haberlerim var," dedi Evie daha sonra ofiste kapanış evraklarını düzenlerken.

"Önce kötü haberi ver," dedim.

"Anladım," diye başını salladı Evie, masasını gereksiz yere bir sürü şekilde yeniden düzenledi çünkü gerginmiş gibi davranmaya çalışırken hep böyle yapardı.

"Evie," diye homurdandım. "Pazar günü için rezervasyonlarını iptal ettiklerini zaten biliyorum. Hannah içeri girdiğimde bana söyledi."

Evie göz kırptı. "Ah." Bana baktı. "Ve sen üzgün değilsin?"

Dudaklarımı ısırdım, soruyu nasıl cevaplayacağımı bilemedim. Babamın restorana gitme sözünden dördüncü kez caymasına üzölmüşüm ama artık pek de şaşırmamıştım. Evie'ye bakıp omuz silktim.

"Annem arayıp 'şu günü ayırtın, geliyoruz' dediği günden beri bunun olacağını biliyordum açıkçası. O bunu gerçekleştirmek istiyor ama o istemiyor ve sonunda her zaman ona boyun eğiyor," dedim, Evie'nin kaşlarını çatmasına neden olarak. "Ama üzölme. Ben... bu konuda biraz daha huzurluyum şimdi."

"Emmett yüzünden mi?"

"Belki," diye itiraf ettim. "Anlaşılrısa, kafam biraz daha berrak gibi hissediyorum. Ve şu an hayatımda hiç olmadığı kadar mutluyum sanırım... tüm hayatım boyunca mı?" diye tereddütle ve gergin bir kahkahayla karşılık verdim. "Ve bu beni biraz endişelendiriyor çünkü bir hilesi olmalı diye düşünüyorum. Ama bu his o kadar güzel ki, bırakmak istemiyorum, bu yüzden sanırım kötü bir şey olana kadar bu mutluluğun tadını çıkaracağım."

Evie bana komik bir yüz ifadesi yaptı. Çok büyük bir sırtışıla karşılık vereceğini anladım ama konuşmamın sonu burnunu buruşturmasına neden oldu.

"Kadınım. Bu kadar olumsuz olmaya gerek yok. Bazen güzel şeyler kalıcı olur," dedi. Sonra kendi kendine gözlerini devirdi. "Biliyorum, bu noktayı en iyi ben anlatamam çünkü ben ve Mike... her neyse... ama sana kesin olarak söyleyebileceğim bir şey varsa, o da bugün seni hiç bu kadar içten gülümserken görmemiş olmamdır."

Dudaklarımı ısırdım.

"Kesinlikle rahatlamama ve nihayet bir kez olsun keyif almama yardımcı oluyor," dedim sessizce. "Bu da... düşünmesi hala biraz tuhaf."

Sanki tüm hayatımı diken üstünde geçirmiştim; her saniyem kendimi kanıtlamaya ya da birilerini memnun etmeye adanmıştı. Bunun büyük bir

kısmı da Emmett'ten kaynaklanıyordu, bu yüzden nefes almayı, anı yaşamayı ve gerçekten eğlenmeyi bana öğretecek kişinin o olacağını asla tahmin etmezdim.

Ama durum böyleydi ve hayatın öngörülemeyen yönlerinin bazen aslında sizin lehinize işleyebileceğini öğrenmeye başlıyordum.

“Peki, ne diyeceğimi biliyor musun?” diye sordu Evie, sandalyesini yanıma doğru ittiğini duyduğumda dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. “Bunu hak ediyorsun,” diye ilan etti, kollarını omuzlarıma atarak. “Ben de öyle.”

"Ne demek istiyorsun?" diye homurdandım.

“Yani, yeni içki ruhsatı başvurumuz bugün mucizevi bir şekilde onaylandı,” dedi, ben de sanki Noel sabahıymış gibi şaşkınlıkla nefesimi tuttum. “Ve eminim ki bu konuda bize yardım eden senin kaslı sevgilindi, bu yüzden sana şimdiden söyleyeyim, bu gece onu çok iyi becer. İkimiz adına da teşekkür olsun.”

"Aman Tanrım, Evie," diye burnumu buruşturdum, o da kahkahalarla gülmeye başlayınca.

“Özür dilerim. Bunun için, işlemleri kendim tamamlayacağım,” dedi, çantamı askıdan alıp kucağıma fırlatırken. “Şimdi git sevgilinle alışveriş yap. Seni yeterince uzun zamandır bekliyor.”

Emmett'in seçtiği mağaza, Blue Harbor'ın iki kapı ötesindeki butikti. İlk başta komik buldum çünkü orayı kolaylık olsun diye seçtiğini varsaydım. Restoranının hemen yanında olduğu için, bildiği tek kadın giyim mağazası olduğunu düşündüm.

Ama içeri girdiğimde, bunun daha çok içerisinin inanılmaz derecede güzel olmasından kaynaklandığını fark ettim.

Kapının yanında durup podyumdan fırlamış gibi görünen elbiselerle dolu, ıslıl ıslıl odayı incelerken "Aman Tanrım!" diye düşündüm. Elbiseler, her iki ucunda da yerleri kaplayan muhteşem çiçek aranjmanlarını taşıyan beyaz sütunlarla çevrili cam raflardan aydınlatılmış bir şekilde asılı duruyordu.

Ve sanki tüm bunlar yeterince büyüleyici değilmiş gibi, kısa süre sonra yanımıza Rose diye kendini tanıtan ve bize iki kadeh şampanya uzatan kısa saçlı bir satış elemanı geldi.

Emmett, çalan telefonuna kaşlarını çatarak bakmadan önce, "Bana kalmasın, teşekkür ederim," dedi kibarca. "Ama eminim kız arkadaşım benim payımı almaktan rahatsız olmaz."

Bu söz üzerine hem satış görevlisi hem de ben kaşlarımızı kaldırdık.

Kız arkadaşım. Bütün gün Evie ve Hannah'dan "kız arkadaş" kelimesini duymuştum ama Emmett'in ağzından duymak bambaşka bir şeydi. Emmett'in telefon görüşmesi yapmak için izin istemesini izlerken, içim kadar neşeli hissettim.

"Demek," diye sırttı Rose, elbiselerin bulunduğu askıları incelerken. "Anladığım kadarıyla onu bizden çalan şanslı kişi sensin, değil mi?"

Kaşlarım bir kez daha yukarı kalktı.

"Üzgünüm?"

"Ah, ben ve mağaza çalışanları vardiyalarımızdan sonra Blue Harbor'a içki içmeye gideriz. Genellikle Emmett'i orada arkadaşlarıyla birlikte görürdük, ama son birkaç haftadır pek göremiyoruz," dedi, askıdan pembe bir elbise alıp önüme tutarken gözlerini kısarak. "Acaba seninle evde kaldığı için mi?" diye sordu hafif bir sırıtışla.

"Ah." Kirpiklerim titredi. "Aslında... belki," dedim odanın karşısındaki Emmett'e bakarken. Alışkanlıklarını değiştirmiş olabileceğini veya benim için planlarını iptal etmiş olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama Rose'un söylediklerinden anladığım kadarıyla, durum gerçekten de böyle olmuş olabilirdi.

"Öyleyse ne yapıyorsan yapmaya devam et." Pembe elbiseyi koluna astı ve askıdan başka bir elbise seçti. "Çünkü o adam kesinlikle hiçbir kızı evde kalacak kadar ya da onunla alışverişe gidecek kadar sevmemiştir."

Gülümsememe izin verdim. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü o adamın ilişki durumunu takip etmek bu kasabada her yaz yaptığımız bir şey," diye güldü Rose neredeyse mahcup bir şekilde. Sonra bana kaşlarını oynattı. "En azından şimdiye kadar öyleydi."

"Hımm. Anladım," diye mırıldandım, şampanya kadehimi yudumlarken sırtarak.

Sözlerinin beni çok etkilemesine izin vermemeye çalıştım ama içimi yudumlarken ve alışveriş yaparken kendimi bulutların üzerinde yürüyormuş gibi hissetmekten kendimi alamadım. Bu aralar Emmett'le zaten çok mutluydum ama şimdi Rose, East Hampton'ın en gözde bekarını elde etmişim gibi hissetmemi sağladı. Telefonda beklenmedik derecede uzun süre kalması bile umurumda değildi. Her şeyden önce, arama önemli

görünüyordu ve dürüst olmak gerekirse, telefonu kapattığı anda soyunma odasına geldiğini duyduğum için bunun bir önemi yoktu.

"Bebeğim. Beğendiğin bir şey buldun mu?" diye sordu.

Onun bana herkesin içinde "bebeğim" demesine sırttım. Kesinlikle bir ilkti. Tam olarak giyinmemiştim bile ama umurumda değildi. On dakika ayrı kalmıştık ama yüzünü çoktan özlemiştim, bu yüzden askılı topuklu ayakkabılarımı giyip kapıyı açtım.

"Vay canına." Emmett'in kaşları, vücuduma gerilmiş, arkadan sadece üçte biri fermuarla kapatılmış pembe-altın rengi elbiseyi görünce yukarı kalktı. "Bu..." Emmett bir an öylece durdu ve başını salladı. Çenesini eliyle ovuştururken, gözlerini kırpmadan bana bakarken neredeyse kaybolmuş gibi görünüyordu. "Evet. İşte o," dedi sonunda, bakışlarını benden ayırıp bana bakarak. "Değil mi?"

Onun bu inanılmaz derecede sevimli tepkisine kıkırdadım.

"Sanırım öyle. Sadece uyup uymadığından emin olmam gerekiyor. Arkasını fermuarla kapatır mısın?" diye sordum, saçlarımı toplayıp arkamı dönerek.

Aynanın yansımasından Emmett'e sırttım, onun soyunma odasına girip ağır bakışlarını sırtıma dikmesini izledim.

"Gerçekten de ne kadar güzel olduğun acı veriyor," diye mırıldandı, belimi kavrayıp ellerini kalçalarımın kıvrımından aşağı doğru gezdirirken, derin bir nefes alıp fermuarıma odaklandı.

"Beni fermuarla kapatmak için tüm gücünü harcaman gerekiyormuş gibi görünüyor, neden?" diye takıldım.

"Çünkü benim tek istediğim senin çıplak halin olduğunda, tam olarak bunu yapıyor."

Ah. Gözlerim seğirdi. Pekala o zaman, diye düşündüm, Emmett sonunda elbisemi giymeme yardım etmeye başlarken hafifçe sırtmaya çalışarak. Saçlarımı boynumdan uzak tutarak, onu aynadan izledim. Kaşları hayatımda gördüğüm en seksi ifadeyle gerilmişti ve başı tam da olması gerektiği gibi yana yatmış, gözleri çıplak sırtımda gezinirken yavaşça fermuarımı çekiyordu.

İşini bitirdiğinde, ikimiz de yansımama bakabilmemiz için geriye çekildi.

"Bayıldım," diye mırıldandım. Ve gerçekten de öyle düşünüyordum, elbise üzerimde çok dar olsa da. Ama bedenime uygun olduğu ve fermuarı

kolayca kapandığı için, bu hissin büyük ölçüde Emmett'in elbiseyi üzerimden yırtıp atmaya hazır görünmesinden kaynaklandığını hissettim.

Bana fermuarımı açmamı isteyip istemediğimi sorarak sessizliği bozduğunda hiç şaşırmadım.

Omzumu çevirip bakarken dudaklarımda yavaşça bir gülümseme belirdi.

“Elbette,” dedim temkinli bir şekilde, Emmett’in bana dokunur dokunmaz elbiseyi üzerimden çekip alacağını yarı yarıya bekliyordum.

Ama bunun yerine Emmett, çenemi yukarı kaldırdı, dudaklarını benimkine bastırıp tatlı tatlı öperken elbisemin fermuarını indirdi. Gözlerimi kapattım, o beni tahrik ederken dili benimkine o kadar yumuşak, o kadar rahat bir şekilde değiyordu ki, sonunda tam olarak yaladığında anında bir ıslaklık hissettim. Sanki bunu hissetmiş gibi, Emmett beni daha sert öptü, dudaklarını benimkine bastırdı ve ağzımın her köşesini açgözlülükle tattı.

Kapıyı tekmeleyerek kapattığını duyduğumda, "Ne kadar da aptalmışım," diye düşündüm.

Emmett'in beni öpüp işi orada bırakacağını gerçekten düşünmüştüm. Bir şekilde, nerede olursak olalım, birbirimizden ellerimizi çekemediğimizi unutmuştum. Dürüst olmak gerekirse, bu adamı on iki yıl boyunca görmeden nasıl yaşadığım bir gizemdi, çünkü şimdi ona ve bedenine su ve hava gibi ihtiyacım vardı.

“Emmett...” diye fısıldadım, bacaklarımdan arkasına soğuk bir hava dalgası çarptığında öpüşünden uzaklaşırken. Uzun eteğimi toplayıp ellerinde buruşturduğunu anlamam biraz zaman aldı. Eteği kaldırdığında iç çamaşırı giymediğimi fark edene kadar nefesimi tuttum.

Ellerimi aynaya dayayarak kendimi destekledim ve yansımaya baktım, onun beni fark etmesini bekliyordum. Emmett'in kaşını kaldırdığını görünce dudağımı ısırardım.

"Tanrım," diye mırıldandı, kendini toparlamak için bir an durakladıktan sonra. "Bu bir alışkanlık mı oluyor?" diye sordu, bacaklarımdan arasına uzanıp vajinamı aralarken sesi şehvetle doluydu.

"Çıkardım onları," diye açıkladım, o parmaklarını ıslaklığıma batırırken nefesimi zorlukla vererek. "Külot izi kalmasını istemedim."

“Mm-hm.”

Artık beni dinlemiyordu. Başını yana eğip, parmaklarını yavaşça içime sokarken kendini izlemesinden bu çok belli oluyordu. Parmaklarım soğuk

aynaya kenetlendi, satış görevlisinin her an kapıyı çalabileceğini hayal ederken midem kasıldı.

Emmett, tahrik olmuş bir halde, "O kadar ıslaksın ki, bacaklarından aşağı damlıyor," diye mırıldandı; sesi öfkeli gibiydi.

"Peki, ne yapmamı istiyorsun?" diye tersledim, bakışları bana doğru kayınca kalbim hızla çarpmaya başladı.

"O amını sikimin dibine kadar indirmeni izlemek istiyorum. İşte bunu yapmanı istiyorum," diye mırıldandı, sıcak bakışları yansımama kilitlenmişken kaygan parmaklarını geri çekip arkadan beni okşadı, orta parmağı klitorisimi okşuyordu. "Ama prezervatifim olmadığı için, bu elbiseyle seni orgazma ulaştırırken seni izlemekle yetineceğim."

Bu sözü verdikten sonra, diğer eliyle göğsümü okşarken daha da derine girdi. Ağzını boynumun kıvrımına gömdüğünde göz kapaklarım ağırlaştı, bir yandan aynadan beni izlerken bir yandan da tenimi emiyordu.

"Sırılsıklamsın," dedi, üçüncü parmağını içime sokarken göğüslerimi acımasızca sıktı. Gözlerim geriye döndü. Tanrım, çok iyi hissettiriyordu. Çok çok iyi. Onun penisini o kadar çok arzuladım ki, hissedebiliyordu. "Kahretsin bebeğim, beni bu kadar sıkı sıkma," diye homurdandı, dudaklarının kenarında bir inilti vardı. "Penisimi çok sertleştiriyorsun."

"Bırak da hissedeyim," diye fısıldadım, giysili penisini çıplak vajinama bastırduğunda inlememi yutarak. Aynanın kenarlarını kavradığımda ağzım açık kaldı ve yansımaya baktım. Dişleri gıcırdatılmıştı ve çenesi sıkıydı, kalçalarımı kavrayıp bana doğru iterek, sertleşmiş penisinin her santimini cinsel organıma sıkıca bastırıyordu.

"İçime girmesini istiyorum," diye fısıldadım, iniltisi ağzından dökülürken.

"Şu an bana öyle söyleme."

"Ciddi söylüyorum," diye fısıldadım, aynada gözlerine bakarak.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve temizim, yani eğer sen de..."

Emmett bana dik dik baktı, bakışlarında yoğun bir baştan çıkarma vardı.

Ondan sonraki her saniye, baş döndürücü bir bulanıklık gibiydi.

Kemerinin şıkırtısıyla nefesinin kesildiğini duydum. Aynada gözlerini bana dikerken mavi parıltısını yakaladım. Ama çıplak ucunun vajinama değdiğini hissettiğim an, başım döndü. Penisinin içime girdiğini hissettiğim an, işim bitmişti.

"Aly," diye inledi Emmett, bacaklarım titrerken beni destekleyerek.

"Aman Tanrım."

Onunla aynı yerdeydim, zevk seslerimi bastıramıyordum. Aramızda hiçbir şey olmamasının ne kadar güzel bir his olduğuna hayran kalmıştım. Penisi içimde neredeyse acı verici derecede sıcaktı. Emmett kalçalarını sallarken, sanki evimizdeymişiz gibi beni becerirken, her zonklamasını, her kıvrımını hissedebiliyordum. Hiçbir şeyden geri durmadı, belimi yumrukladı ve kemer tokasının şıkırtısını çıkararak içime pompaladı, her vuruş bir öncekinden daha derine iniyordu.

“Evet, bebeğim. Sikime bin,” diye hırıltılı bir sesle Emmett konuştu, kalçalarını ona doğru hareket ettirirken sesi hayranlıkla doluydu. “İşte böyle,” diye nefes nefese söyledi, kalçalarını bırakıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Gözlerinin donuklaştığını, çenesinin gevşediğini, vajinamın sikinin üzerinde yukarı aşağı kaymasını izlerken gördüm. “Sıvınla sikimi çok ıslatıyorsun bebeğim,” diye fısıldadı, ben onu daha da içime alırken, kalınlığının beni etrafında mükemmel bir şekilde sıkıca germesine izin verirken, boğazının dibinden zevk yükseliyordu.

Tam dibine, kalın köküne kadar indiğim anda, kimsenin duyamayacağı şekilde hırlayarak adımı söyledi.

Durum kesinlikle böyle olmasa da, artık umurumda değildi.

Kendimden geçmişim. Tam bir ecstasy içindeydim. Emmett'in beni ne zaman ve nasıl döndürüp güçlü kollarıyla kaldırdığını bile bilmiyordum. Tek bildiğim, yerden tamamen kalkmış olduğum, bacaklarımın havada sektiği ve o da uyluklarımın altından kavrayıp beni duvara yaslayarak becerdiğiydi.

Yaklaştığını hissettiğini biliyordum çünkü öpüşmemizi yarıda kesip beni izledi ve göğsüne doğru kıpırdanana kadar müstehcen sözler mırıldanarak beni cesaretlendirdi.

"Yap şunu bebeğim," diye nefes nefese kaldı Emmett. "Tüm boşalmanı penisimin üzerine yap. Hissetmeme izin ver."

Onun kollarında dağılıp, göğsüne yaslanıp, orgazmımın her saniyesinde onun inlemelerini içime sindirmek için duymam gereken tek şey buydu. Ne anlama geldiğini biliyordum. Bitirmemi beklediğini, işim biter bitmez patlamaya hazır olduğunu biliyordum.

Ben oradayken o da öyle yaptı.

Emmett zevkinin sıcaklığını içime pompalarken gözlerimiz birbirine kenetlendi, bedenlerimizde artçı şoklar yankılandı. Nefesimizi tutarken ve ikimiz de o inanılmaz doruk noktasından indikten sonra bile bakışlarımız kesilmedi.

Elbisemi tamamen çıkarmama yardım ederken tek kelime etmedik, ama mutlak sessizliğe rağmen, hava söylenmemiş sözlerle dolup taşmış, yoğun bir hal almıştı. Bunu hissedebiliyordum ve Emmett'in de hissedebildiğini biliyordum çünkü soyunma odasından çıkmadan önce, daha önce hiç görmediğim çarpık bir sırtışıla bana baktı. Bu, yanaklarıma sıcaklık hücum etmesine neden oldu ve kapıyı kapatırken, garip gerçeğin beni vurmasına izin verdim.

Bunu itiraf etmek zordu ve bunu yapabileceğime tam olarak güvenmiyordum. Ama inkar da edemezdim.

Düşüyordum.

Hızlı ve sert – ve üstelik de Emmett Hoult için.

Bir zamanlar sabahlar benim için çok kolaydı. Bunun için bir sistemim vardı. On beş dakikalık aralıklarla üç alarm kurardım, sonuncusu kalkmam gereken "gerçek" zamandı. Son alarm çaldığında gözlerimi açar, bacaklarımı yataktan sarkıtır ve beş ila on saniye kadar oturur, sonra da ayaklarımı sürükleyerek banyoya giderdim. Orada yaptığım ilk şey yüzüme soğuk su serpmek olurdu.

Ve ondan sonrası çok kolay oldu.

Acı verici, yorucu, gözlerimi uyuşturan bir esinti. Ama yine de. Alışmıştım. Tamamen de umursamıyordum. Zaten işe gitmek için neredeyse hiç sabırsızlanmıyordum, çünkü her zaman düzeltmek ya da bitirmek istediğim bir şey vardı. Kısacası, sabahlarım otomatik pilotta geçiyordu.

Kuyu.

En azından Emmett'le birlikte olmaya başlayana kadar öyleydi.

Sabahları onu yalnız bırakmak neredeyse imkansızdı, özellikle de kollarından sıyrılmak gerektiği için bu, her sabah bir işkenceye uyanmak gibiydi.

Özellikle zorlu sabahlarda, Emmett kıpırdanır ve genellikle "benimle kal" veya "beş dakika daha" gibi sevimli, uykulu protesto sözleri sarf ederdi; ikincisi her zaman uykulu bir gülümsemeyle birlikte gelirdi. Çünkü beş dakika daha kaldığım ilk ve tek seferde, bu süre yirmi dakikaya uzamıştı. Ve kendimi nefes nefese uyandırıp kollarından kurtulmaya çalıştığımda, kollarını sıkıca bana doladı ve on saniye daha beni kollarının arasında tutarak saçlarıma uykulu öpücükler kondurdu.

Rabbim.

Bundan sonra yataktan kalkmak gerçekten en kötüsüydü ve işe gittiğim ilk birkaç saati onu ne kadar özlediğim için surat asarak geçirdim.

"Bu iyi bir sorun, aptal herif."

O sabah Evie'nin bana söylediği bilgece sözler bunlardı. Aslında tam olarak "Bu iyi bir sorun, şanslı aptal herif" demişti, ama bu, bugün Emmett'in muhteşem kollarını bedenimden kaldırıp sessizce yataktan çıkarken zihnimde bunları tekrar tekrar canlandırmama engel olmadı.

"Günaydın," diye fısıldadım Ozzy'ye.

Her zamanki gibi, köşesinden beni izliyor, tembelce geriniyor ve banyoya giderken yanından geçmemi bekliyordu. Geçtiğimde ayağa kalktı, kuyruğunu sallayarak bacaklarımın etrafını kibarca kokladı. Odadan çıkmamı izlerdi ama koridora adımımı attığım ilk iki adımda, Emmett'in yatağına atlayıp az önce bıraktığım yere yerleştiğini duyardım.

Bu sabah da durum farklı değildi ve bu beni gülümsetti. Emmett'in tahmin ettiği gibi, Ozzy bana alışıyordu ve bu bir bakıma Emmett'ten ayrılmayı biraz daha kolaylaştırıyordu. En azından birinin bu durumdan mutlu olduğunu biliyordum.

Normalden uzun süren duşum yüzünden ancak saat beş buçukta aşağı inebildim. Çantamı toplamam gerekiyordu ama bu sadece beş dakika sürdü ve bu da sorun değildi çünkü Emmett ile dün gece marketten bolca yiyecek almıştık, yani yolda yiyebileceğimiz kahvaltılıklar için fazlasıyla seçeneğimiz vardı.

Aslında muz ve vanilyalı Yunan yoğurdu yapmayı planlıyordum ama mutfığa girince donup kaldım.

Aman Tanrım.

Bu sabah karşılaştığım sürpriz manzaraya bakarken dudaklarımda şaşkın bir gülümseme belirdi: Emmett, üstsüz, sadece eşofman ve ters takılmış bir şapkayla ocağın başında çalışıyordu.

Aman Tanrım...

Yanındaki kesme tahtasında, o kadar mükemmel doğranmış, önceden hazırlanmış malzemelerden kalanları gördüm ki, ne zaman yemek yapmayı öğrendiğini sormak istedim. Ama ağzımı kapalı tuttum çünkü önceliğim tüm bunları içime sindirmektir – özellikle de tavaşının içindekileri

karıştırmaya başladığında. Bu, pazılarının kasılmasına ve sırtındaki kaslı çizgilerin hareket etmesine neden oldu; neredeyse ağzımın suyu akacaktı. Dürüst olmak gerekirse, öğlene kadar orada durup izleyebilirdim, ama hâlâ işe gitme meselesini hatırlamam gerekiyordu, bu yüzden kendimi topladım.

"Günaydın?" dedim sonunda, Emmett çıplak omzunun üzerinden yemek bezini atıp arkasını döndüğünde yüzümde kocaman bir sırıtış vardı.

Aman Tanrım. Bu adam. Bu manzara. Bütün bunları benim için yaparken hâlâ uykulu görünmesi bana daha da sevimli geldi.

"Günaydın," dedi, ocağın altını kısarken, kahve makinesinin yanına önceden koyduğu kupayı alıp doldurduktan sonra yanıma geldi. Ellerimi kupanın etrafına sararken beni öptü. "Merhaba."

"Sen de öyle," diye mırıldandım. Ona bakarken gözlerimdeki hayranlığı neredeyse hissedebiliyordum. "Bu kadar erken kalkmış olmana inanamıyorum."

"İşe gitmeden önce güzel bir kahvaltı yapmanı istedim," dedi kısaca, tezgahın başına oturmam için başıyla işaret ederek. "Yemek masasındaki eşyaları topladım ve dosyana koydum, bu sana birkaç dakika kazandırır, değil mi?"

Ona şaşkınlıkla bakakaldım.

"Hı hı," diye yanıtladım, bu adamı hak etmek için ne yaptığımı merak ederken. Tavada pişirdiğı şeye son dokunuşları yaparken merakla başımı yana eğdim. Biraz daha tuz, biraz karabiber ve birdenbire önümdeki tabakta muhteşem, kalın dilimlenmiş pastırma ve tatlı mısır karışımı belirdi.

Bu bile beni yeterince etkiledi, ama sonra Emmett fırını açtı ve içinden mükemmel şekilde kızarmış iki dilim tost ve dökme demir tavada pişmiş yumurta çıkardı.

Ona uzun uzun baktım.

"Emmett... daha iyi bir kelime bulamıyorum, bu ne saçmalık?" Kahkaha attım. Önümde yemekleri servis etmeyi bitirdiğinde yüzündeki uykulu, kocaman sırıtışı görünce daha da çok güldüm. "Kendimi çok şık bir restoranda gibi hissediyorum. Şef olsaydın ve herkese üstsüz servis yapsaydın bir restoranın ne kadar para kazanabileceğini biliyor musun?"

"Bu kesinlikle iyi bir fikir. Ama bu hareketleri sadece seçilmiş birkaç kişi için sergiliyorum."

"Bu akıllıca, çünkü bunu flört ettiğın herkes için yapsaydın, sana anında aşık olurlardı."

“Şu anda benimle bunu mu yapıyorsun?” diye sordu Emmett, kalbimi neredeyse durduracak kadar alaycı bir sırıtışla. Ama her şeyi birden dışa vurup çılgınca bir şey söylemeyi düşünmeden önce, merhametle konuyu değiştirdi. “Kahvene krema lazım, değil mi? Yarım yağlı süt?”

“Evet. Bunu alabilirim – ”

“Hayır, ben getireceğim. Yemeye başlayın. On dakikadan biraz fazla vaktiniz var.”

İtiraz etmedim çünkü dürüst olmak gerekirse, yemek beni çağırıyordu ve ilk lokmada bir an durup iki lokma daha yedim, sonra da gözlerimi tekrar Emmett'e hayranlıkla diktim.

“Emmett. Bu çok lezzetli. Restoranlarda yediğim şeylerden bile daha iyi,” dedim ciddi bir şekilde, o kahveme biraz krema dökerken. “Böyle yemek yapmayı ne zaman öğrendin?” diye sordum. “Lisedeyken, mikrodalgayı kullanırken yangın alarmını çalıştırırdın.”

Güldü. “Evet. Bence o zamanlar yemek yapmada ne kadar kötü olduğum aslında bir yetenektir.”

“Bir keresinde hazır ramen yaparken hata yapmıştın.”

“Kesinlikle öyleydi.”

“Peki... açıklama yapar mısınız lütfen?” diye sordum, Emmett'in tezgahın üzerinden bana doğru eğilip kendi hazırladığı tabağa dalmasını izlerken – ki onun tabağının benimkinden çok daha özensiz hazırlanmış olduğunu fark ettim.

“Üniversitedeyken, diğer oda arkadaşım Lukas bana temel bilgileri öğretti. Çoğunlukla yumurta pişirmeyi.”

“Peki geri kalanını nereden öğrendin?” diye sordum. “Hazırlığı, zamanlamayı ve sunumu bu kadar mükemmel yapmayı nasıl öğrendin? Çünkü şu an hayretler içindeyim.”

Emmett gözlerini kırıştırdı, sanki daha önce verdiği cevabın yeterli bir açıklama olduğunu düşünmüş gibiydi.

“Bilmiyorum,” dedi sonunda. “Sadece öğrenmem gerekiyordu. Kendimi doyurmam gerekiyordu. Üniversitedeki kantin yemekleri pek iyi değildi.”

Gözlerimi ona diktim.

“Lisedeyken üşengeçlikten kilerden ekmek almaya üşenip sade şarküteri ürünleri yerdin. Ayrıca akşam yemeğinde birden fazla kase mısır gevreği yediğini de hatırlıyorum, çünkü 'mısır gevreği zaten burada, dışarıdan sipariş vermek zaman alıyor'.”

Emmett, o anıları benimle paylaşırken gözlerini kısarak baktı.

“Bu... evet. Tamamen doğru,” diye güldü, eski haline burun kıvrarak. “Ama akşam yemeğinden bahsetmişken, arkadaşlarımdan biri Montauk'ta bir restoran açtı. Bu akşam seni götürebilir miyim?” diye sordu, kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Tanrım, onun beni randevuya davet etmesine hiç alışabilecek miydim acaba? Çünkü şimdiye kadar, her davetle birlikte giderek daha da heyecanlanıyordum.

“Elbette,” diye yanıtladım. “Çok şık bir yer mi, yani güzel giyinmem mi gerekiyor?”

"Hayır, ama eğer yeni elbiseler almak istersen, tekrar alışverişe gitmekten memnuniyet duyarım," diye sırttı Emmett, bu da beni kıkırdattı.

"Sakın o konudan bahsetmeyin çünkü şu an buna ayıracak vaktimiz yok."

“Kahretsin. Doğru,” dedi Emmett, saate bakarken muhtemelen cinsel organını düzeltmek için elini aşağıya doğru uzatarak. “Yemeğini bitirmek için iki dakikan var.”

"Bütün bunları bitirmem imkansız, ama şimdiden çok tokum ve memnunum," dedim, kırılmış yumurta sarısına bir parça tost batırırken. "Ama sen kesinlikle bitirmelisin."

"Esrarı sonraya saklayacağım."

"Neden? Ben gider gitmez hemen yatağa mı döneceksin?" diye sırttım.

"Elbette, seksi kışını sallıyorsun," diye esnedi, tezgâhın üzerinden gerinerek çıplak gövdesindeki taştan oyulmuş her kası gerdi. Aman Tanrım. Ve ondan sonra, o kadar tatlı bir uykulu sırtışıla bana baktı ki neredeyse sandalyemden düşecektim.

Cidden. Bunu nasıl bırakabilirdim ki?

Sürpriz kahvaltımızın son birkaç dakikası yaklaşırken, Evie'nin tekrarladığı mantrayı söylemeye geri döndüm.

Sen gerçekten çok şanslı bir kızsın.

Ve bu, sahip olunması iyi bir sorun.

Aly eve gelir gelmez, "Üzerimde balık bağırsakları var," diye belirtti.

Güldüm ve koltuktan kalkmayı yarıda kestim, çünkü sesindeki hafif panikten bana sarılmamam konusunda uyardığını anlamıştım.

"Anladım."

"Bana yaklaşmayın! Çok pisim ve hemen duşa girmem gerekiyor, ama akşam yemeğine geç kalmamıza sebep olmayacağım, söz veriyorum!" diye bağırdı antreden, eşyalarını yere bırakıp merdivenlerden yukarı koştu.

"Şimdi beş dakikan daha var," dedim, başı kucağımda kanepede uyuyakalmış olan Ozzy'ye. Tam telefonum Drew'den gelen mesajlarla aydınlanırken başını okşadım. Tam bir saat önce uyandığından beri akşamdan kalma halini bana canlı olarak anlatıyordu - ki sanırım sabah 8'de yatağa girmek için o kadar da kötü değildi.

DREW: Evet, dün gece ne yaptığımı hiç bilmiyorum ama az önce bu manzarayla uyandım.

Metnin yanında, oturma odasındaki inanılmaz dağınıklığı gösteren bir fotoğraf da vardı. Yerde boş şişeler, oyun kartları ve kadın iç çamaşırları her yere saçılmıştı. Kahve sehpası ters çevrilmiş ve üzerine pembe Noel ışıkları asılmıştı ki bunların evde bulunmadığından oldukça emindim; ve en tuhafı da, açık buzdolabının üzerinde kocaman, kızgın görünümlü bir kedi oturuyordu.

BEN: Haha, bu kimin kedisi? DREW: Bilmiyorum ki, ama bana bakmayı bırakmıyor, yardım edin!

O kadar çok güldüm ki Ozzy'i uyandırdım, o da bana ters ters baktıktan sonra koltuktan kalkıp başka bir yere doğru koştu.

BEN: Bilmiyorum dostum, evinde kedi bulursan artık senindir diye duydum. DREW: Lütfen hayır, kedilerden nefret ediyorum. DREW: Dün gece Tanrı'dan güzel bir kedi istediğimde bunu kastetmemiştim. BEN: Aman Tanrım!

Telefonumu bir kenara fırlattım, bir an kendi kendime homurdanırken, bir ay önce Drew ile aynı hayatı nasıl yaşadığımı merak ettim. Genellikle geç saatlere kadar içki içtiğimiz için geç uyanırdık ve egzersiz yaptıktan, birkaç öğün yemek yedikten ve duş aldıktan sonra, akşam yemeği ve içki içtikten sonra kulübe gider ve geceyi oradan devam ettirirdik. Gece gece aynı döngü tekrarlanırdı.

Bundan hiç bıkmamıştım, bu yüzden şimdi bundan uzaklaşmaktan memnun olduğumu fark etmek beni şaşırttı. Hayatımın çoğunu çılgınca parti yaparak geçirmiştım ve her zaman bir noktada yorulmaya başlayıp yavaş yavaş bu durumdan uzaklaşacağımı düşünmüştüm. Julian bunun kırklı yaşlarımda olacağını tahmin etmişti.

Ama görünüşe göre, bunun bir gün birdenbire gerçekleşmesi mümkündü.

Geçen ayın bir zamanıydı, tam olarak ne zaman olduğunu hatırlamıyorum ama evimde sürekli aklımdan çıkmayan, birlikte yeterince vakit geçiremediğim bir kızla ilgili olduğunu biliyordum. Anlaşılan, her gece onunla aynı yatağa girme seçeneği, fikrimi tamamen değiştirmem için yeterliydi.

DREW: Bu akşam 1OAK'a geliyor musun? DREW: Boş ver, cevap verme. DREW: Neden sorduğumu bilmiyorum. Başım ağrıyor.

Burun kıvırdım, tam cevap verecekken antrede bir plastik poşetin hışırtısını duydum.

"Hey!" dedim ve hemen ayağa kalkıp Ozzy'yi neyle uğraşıyorsa oradan çıkardım.

Giriş holünde, ağızından yeni bir rimel tüpünü kaptım, ardından yerdeki çantayı alıp mutfığa götürdüm. Ozzy yüzünden biraz esnemiş ve yırtılmıştı, bu yüzden içindeki eczane alışverişlerini fark etmeden edemedim.

Sırıttım çünkü pembe tıraş bıçağı kesinlikle Aly içindi, ama geri kalanının şüphesiz benim için alındığı belliydi. Dün biten protein tozum, Ozzy'nin benimkileri bütün hafta sakladığı için iki paket erkek çorabı ve önünde suluboya bebek arabası resmi olan pastel yeşil bir kart vardı. Üstte kıvrımlı bir "Tebrikler" yazısı vardı ve kartı açmama gerek kalmadan Aly'nin Julian ve Sara hamileliği duyurduklarında bana hediye edeceğini biliyordum.

Aly'nin mağazanın raflarını gezerken kartı görüp durduğunu hayal ettikçe yüzümdeki kocaman sırıtışı engelleyemedim. Kartı alıp önündeki güzel resme bakarken dudaklarındaki hafif gülümsemeyi hayal edebiliyordum.

Birdenbire yukarı çıkma ihtiyacı hissettim, bu yüzden arkamı dönüp merdivenlerden yukarı, banyosuna doğru yöneldim ve o duş alırken doğrudan içeri girdim.

Kapıyı açıp saçındaki köpük bulutlarına güldüğümde şaşkınlıkla, "Hey!" dedi. "Ne haber? Neler oluyor?"

"Hiçbir şey" demek istercesine başımı salladım ama ağızımdan çıkan kelimeler "Seni seviyorum" oldu.

Dudaklarındaki gülümseme soldu, ancak gözlerinde parıltı belirdi. Birkaç saniye boyunca bana bakarken gözleri parlak ve ışıltılıydı. Sonra suyun altından çıktı ve yanıma geldi, ıslak elleriyle tişörtümü ıslattı, iki avuç dolusu saçımı kavradı, parmak uçlarına kalktı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Geri çekildiğinde gözlerimin içine baktı ve içimdeki her şeyi çözerek fısıldadı: "Seni seviyorum, Emmett Hoult."

“Size sormak istediğim ve söylemek istediğim bir şey var.”

Emmett'in akşam yemeğinden sonra bu bilgiyi temkinli bir şekilde sunması beni en azından biraz endişelendirmeliydi, ama ben hâlâ mutluluktan uçuyordum ve buna pek dikkat etmedim.

"Seni seviyorum" diyeceğini beklemiyordum.

Teknik olarak, bunu zaten yapmıştı. Drew Maddox'la sözde randevumdan sonraki gece bana beni sevdiğini söylemişti ve o gece aynı türden bir aşktan bahsettiğini düşünmesem de, bir süreliğine alacağım tek şeyin bu olacağından oldukça emindim.

Bu yüzden bugün hiç beklemediğim bir anda bunu duymak, hoş bir sürprizden öteydi. Hayatımda başıma gelen en tatlı şeydi ve Emmett'in neden hafifçe kaşlarını çatıldığını fazla analiz edecek kadar aklım başımda değildi. Bu yüzden şarabımdan bir yudum alıp sadece başımı salladım ve "Hadi bakalım, söyle bakalım" dedim.

“Babanı en son ne zaman gördün?” diye sordu Emmett hemen. Birkaç saniye durakladım.

“Şey... Belki Aralık ayında Noel için?” diye cevap verdim, bunun üzerinden yarım yıldan fazla zaman geçtiğini fark edince kaşlarımı kaldırdım. “Vay canına. Garip. Çok uzun zaman önceymiş gibi gelmiyor çünkü onun çok yakınımda olduğunu biliyorum. Annem her hafta aradığında hâlâ arka planda sesini duyuyorum. Yani bazen konuşuyoruz da. Hiçbir zaman bir dakikadan fazla sürmüyor ama onunla olan ilişkim böyle işte. Ve elbette her zaman daha fazlasını istedim ama olan oldu. Şimdi

onunla bu konuda konuşmaya çalışacak kadar enerjim yok. Ayrıca, artık her gün kalbimi kırmıyor.”

Emmett başını salladı, ancak bir an çatalıyla oynayıp pencereden suya bakarken kaşları çatıldı.

“Annem bana onun şirketini satın aldığınızı söylediğinde gerçekten çok mutlu oldum. Her şeyin düzeleceğini düşündüm,” dedi sonunda.

“Evet,” diye başını salladım hüzünlü bir gülümsemeyle. “Ben de. Ama yaptığım tüm seçimlerden, verdiğim tüm emeklerden hâlâ mutlu olduğumu fark etmeye başlıyorum,” dedim, aramızdaki mumun dans eden alevini izlerken. “Onayını kazanmaya yetmese bile, kendi başıma yaptığım ilk şeydi. Ve nedenini bilmiyorum ama ne kadar çok çalışırsam ve restoran ne kadar yerleşirse, ona kendimi kanıtlama ihtiyacım o kadar azalıyor.”

“Çünkü kendini zaten kendine kanıtladın,” diye sırttı Emmett, sanki çok açık bir şeymiş gibi. “Sen tam bir rock yıldısısın. Senin yaptığını yapip hayatının bu kadar büyük bir bölümünü bir hedefe ulaşmak için feda edebilen çok az insan var. Tanrı bilir, bende o kadar azim yok,” diye alay etti.

“Bu doğru değil, Emmett,” diye güldüm, elini benimkinin üzerine koyduğunda ona gülümseyerek. “Belki bir avantajın vardı, ama bu sahip olduklarını korumak için çalışmaya devam etmen gerekmediği anlamına gelmez.”

“Hayatımı tanımlamak için kesinlikle iyi bir kelime bu. Bakım,” dedi Emmett yüzünde okunması güç bir ifadeyle. Ama açıklamasını istemeden önce hızla konuyu değiştirdi. “Neyse, sana söylemek istediğim diğer şey de babanın Cumartesi günü galaya gelebileceği.” Yüzünü buruşturdu. “Senin için sorun olur mu?”

Birkaç saniye gözlerimi kırıştırdım, cevaptan ben de emin değildim.

“Evet,” dedim sonunda. “Sorun değil, gerçekten. Babamdan bir süre önce bir şeyler beklemeyi bırakmıştım zaten. Ve sanırım,” Emmett'e kıvrak, mahcup bir gülümseme gönderdim, “taşındıktan sonraki sabah bana aklımı başıma getirdiğinde, ne kadar üzücü gelse de, aslında hiç var olmayan bir şeye tutunduğumu fark ettim. Onun beni sevmesini sağlamak için hiçbir zaman gerçek bir umut yoktu – en azından her zaman istediğim gibi değil.”

“Aly,” Emmett kaşlarını çatarak elimi sıktı. “O gün söylediğim her şey için özür dilerim. Biliyorum, sertti ve öyleydi de—”

“Doğru,” diye araya girdim, gerginliğini hafifletmek için hafifçe gülümsedim. “O gün söylediğin her şey doğrudu Emmett, ve bunca yıldır

senden kaçınmam da bunu kanıtlıyor aslında. Beni yeterince iyi tanıyan ve beni yanılgıdan kurtarabilecek tek kişinin sen olduğunu biliyordum,” dedim. “Ve hayatımın büyük bir bölümünde kendime yalan söylediğimi kabul etmek ne kadar zor olsa da, omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. Çünkü artık gerçekten denemek istemiyorum. Babamı etkilemek için yaşamıyorum. Günlük olarak seni düşünmeyen biri için umut beslemek, dünyadaki en acı verici zaman kaybı ve bunu şimdi anlıyorum,” diye bitirdim. Sesim yumuşak ama güçlüydü çünkü söylediğim her kelimeye inanıyordum. “Çok geç fark ettim ama en azından fark ettim. Sayende.”

Mum ışığı teninde titreyerek bana baktı.

"Etkileyici birisin, biliyor musun?" diye sonunda söyledi ve bu da dudaklarımda utangaç bir gülümsemeye neden oldu.

“Bunu neden söylüyorsunuz?”

“Çünkü güçlüsün ve zekisin, her şeyi kendi başına başardın,” diye yanıtladı Emmett rahatlıkla. “Kaç kere yere düştün ama asla yerde kalmadın. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Babam derdi ki, ‘Hayat yarışında siz ikiniz diğerlerinden çok önde bırakıldınız. Bunu her zaman bilmeli ve hatırlamalısınız.’ Ve ben de biliyordum ama beni hiç bu kadar derinden etkilememişti,” diye itiraf etti Emmett, beni dikkatle incelerken. “Ve bu da sana olan hayranlığımı daha da artırıyor.”

Yüzüm kızarıırken başımı aşağıya eğdim.

Tanrım, bu adam beni nasıl mest edeceğini biliyordu. Ensem arkasına dokunarak masaya baktım, kalbim sessizce yükselirken Emmett elimi dudaklarına götürdü ve beni öptü.

"Şey, benimle çok gurur duymadan önce," diye şakayla karışık söze başladım, "benim de biraz kindar bir yanımla olduğunu itiraf etmeliyim."

Emmett güldü. "Öyle mi?"

“Ah evet. Babamla olan meseleyi atlatmaya çalışsam da, hâlâ iyi işler yaptığımı – ve sadece iyi değil, ondan daha iyi işler yaptığımı – kabul etmesini istiyorum. Bunun biraz kötü bir şey olduğunu ve umursamam gerektiğini biliyorum, ama umursuyorum.”

"Sorun değil," diye beni rahatlatmıştı Emmett. "Yaptıkların için takdiri hak ediyorsun."

“Ama buna ihtiyacım yok,” diye itiraf ettim. “Şu an itibariyle mutlu olmak için ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan oldukça eminim,” dedim, gözlerine bakmak için başımı kaldırırken hafifçe kızardım.

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi gözlerini benden ayırmadan. “Aslında, öyle olduğumu biliyorum,” diye düzeltti kendini. “Ve bir şeyin eksik olduğunu düşünürsen, onu senin için bulacağımı da biliyorum,” diye tatlı bir şekilde söz verdi, başparmağıyla elimin sırtını okşayarak. “Çünkü dürüst olmak gerekirse, tek istediğim senin mutlu olman.”

Konuşamayacak kadar duygulandığım için sadece başımı sallayarak cevap verebildim. O sözüyle beni neredeyse sandalyemde eritti ve bu yüzden sipariş etmediğimiz bir sürü güzel meze getirmek için gelen iki garsonun dikkatimi dağıtmasına minnettar kaldım.

Görünüşe göre Emmett'in sahibi olan arkadaşı mutfağa onları göndermeleri talimatını vermişti. Şaraplar önümüze konulduğunda, baş garsonumuz her yemeği açıklamak için yanımıza geldi, ardından boş şarap kadehlerimizi alıp yemeğe uygun yeni bir içecek getirdi.

"Aman Tanrım," diye içimden geçirdim, Emmett'le tekrar yalnız kaldığımızda başımı sallayarak.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece Emmett Hoult'un kız arkadaşı olmanın getirdiği ayrıcalıklara hâlâ hayret ediyorum."

"Bekle bakalım," diye sırttı. "Daha hiçbir şey görmedin."

Sırttım. Bu konuda ona kesinlikle inanıyordum ve içkiler gelmeye devam ettikçe, neşeli beynimin hayallere dalmasına engel olmak zordu. Bunun tehlikeli ve küstahça olduğunu biliyordum, ama hayal gücüm bana gelecek yazdan görüntüler veriyordu – kendi başıma randevular planlayacak ve Emmett'i dışarı çıkarıp bir şeyler yapacak kadar param olacaktı. Muhtemelen asla onun kadar para kazanamayacağımı biliyordum, ama bu sadece bir jestti.

Ona ne kadar minnettar olduğumu, bunca yıldır bana gösterdiği sabrı ne kadar takdir ettiğimi bilmesini istedim sadece. Sonuçta, onun da bana kin beslemeye hakkı vardı ama asla beslemedi.

"Aly, Julian nedense iki kere aradı. Ben ilgilensem sakıncası olur mu?" diye sordu Emmett, ana yemeklerimiz masadan kalkarken.

"Hadi bakalım," dedim rahat bir şekilde, çenemi ellerimin arasına yaslayıp uzaklaşmasını izlerken. Geçtiği yerdeki tüm kadınların gözlerinin onu takip edip, onu agresif bir şekilde süzdüğünü görünce kendi kendime biraz güldüm; onları suçlayamazdım. Gri kot pantolonu ve göğüs ve paçı kaslarını ön plana çıkarmak için tasarlanmış hafif bir Henley tişörtüyle her zamanki gibi seksi görünüyordu.

Onu hâlâ inceliyordum ki, topuklu ayakkabı seslerinin bana doğru yaklaştığını duydum.

"Aman Tanrım – Aly Stanton? Lanet olsun, buraya gel!"

Daha arkamı dönmeden ağzım açık kaldı ama döndüğümde anında dünyanın en sıkı kucaklamasına kapıldım. Yüzünü henüz görmemiştim bile ama kim olduğunu çoktan biliyordum.

"Drea!" diye nefes nefese kaldım, heyecan o kadar anlıktı ki, arabadan iner inmez nefesimi tutmakta zorlandım. "Seni çok uzun zamandır görmemiştim!"

"Sanırım üç yıl!" diye cıvıldadı Drea, beni sıkıca kucaklayarak sarı saçlarım ve platin sarısı buklelerinin küpesine takılmasına neden oldu. "Aaa, dikkat et. Pahalılar ve kulak memelerimi seviyorum!" diye cıvıldadı kendimizi kurtarıırken, kıkırdamalarımızdan kurtulmamız yaklaşık yarım dakika daha sürdü. "Aman Tanrım, hanımefendi. Uzun saçlarınızla sizi nasıl tanıdığımı bile bilmiyorum! Muhteşem görünüyorsunuz!"

"Ve sen. Daha da göz alıcı olabileceğini düşünmemiştim ama beni yanılttın!" Kıyafetini baştan aşağı incelemek için geri çekildim. Eski patronum ve akıl hocam olmasının yanı sıra, Drea van Dahl her zaman stil ikonum olmuştu ve bugün de farklı değildi. Kareli mini elbisesi ve üzerine giydiği uzun, beyaz blazer ceketıyla muhteşem görünüyordu. "Peki Montauk'ta ne yapıyorsun?"

"Ah, ben sadece üniversite arkadaşlarımı ziyaret etmeye geldim ama restoranınız hakkında çok güzel şeyler okuduğum için sizi düşündüm ve çok gurur duyuyorum!" dedi, son beş kelimeyi söylerken yine coşkuyla kıkırdamaya başladı.

"Şşş, sensiz bunu başaramazdım! Bana yapmam gereken hemen hemen her şeyin inceliklerini sen öğrettin."

"Ah!" diye sözümü kesti Drea, hafifçe nefes nefese kalarak; ancak o zaman Emmett'in masaya doğru döndüğünü fark ettiğini anladım.

"Ah." Gülümsememi bastırdım. "Bu sadece..."

"Emmett?" diye fısıldadı Drea, uzun kirpikleri titrerken Emmett yukarı baktı ve olduğu yerde durdu. Gözlerini kırıştırdı.

"Kahretsın. Drea."

Ah... öyle.

Orada garip bir şekilde durdum çünkü sonraki birkaç saniye boyunca ölüm sessizliği hüküm sürdü ve yan masalardaki insanların merakla durumu

izleyen alaycı varsayımlarını görebiliyordum. Yüzüm kızardı çünkü ne düşündüklerini biliyordum – ben kız arkadaşı, Emmett ise erkek arkadaşı.

Drea ise eski sevgilisiydi.

"Seni burada göreceğimi beklemiyordum," dedi.

"Ben de bilmiyorum. Burada ne işin var?" diye sordu Emmett, sinirliliğinden biraz daha fazla şaşkın bir ses tonuyla.

"Ben... sadece yemek yiyordum?" diye yanıtladı Drea, sesi de bir şeylerin karışımıydı. Anlayabildiğim kadarıyla şok ve gerginliğin yanı sıra bir de özür seli vardı. Ve bununla birlikte, eski sevgili teorisini doğruladığımdan oldukça emindim.

Kahretsin. Emmett'in tüm flört geçmişinde sadece bir eski sevgilisi olduğunu düşünürsek, bu Drea'nın o gizemli kız olduğu anlamına geliyordu; Emmett'i o kadar etkileyen ve on günlük kuralı koymasına neden olan kız. Aman Tanrım.

Orada öylece dururken bacaklarım kurşun gibi ağırlaştı, gergin geçen bir dakika daha boyunca ne yapacağımı ya da ne diyeceğimi bilemedim. Ama konuşma bittiğinde, karışık duygular hissetme sırası bana geldi, çünkü birdenbire Drea garip bir şekilde gülümsedi, Emmett'e veda edercesine başıyla selam verdi, sonra bana dönüp, "Seni görmek çok, çok güzeldi, Aly," dedi ve uzaklaştı.

Eve dönüş yolunda, arabada, zihnimde zaman çizgisini geriye sardım.

Ve her şey mantıklıydı.

Drea, işletme yönetimi okumak için Temple Üniversitesi'ne gitmişti ve kampüsleri, Emmett'in gittiği UPenn'e yirmi dakikadan daha kısa bir sürüş mesafesindeydi. Muhtemelen ortak arkadaşları olduğunu bilmek için Facebook hesabımı yeniden aktif etmeme gerek yoktu. Ayrıca, Emmett'in tam olarak aradığı türden bir kız olduğunu bilmek için Drea'nın üniversitede nasıl görüldüğünü görmeme de gerek yoktu. Neşeli. Sarışın. Uzun bacaklı.

Düşününce, kızgın bile olamazdım. Kalbim kırılırdı, evet. Kendimi güvensiz hissedirdim, evet. Ama kızgın değildim.

Çünkü Drea van Dahl'ın bir insan için ne kadar değerli olabileceğini çok iyi biliyordum. Benim için de kesinlikle çok değerliydi.

Uzun zamandır Vandermark Restoranlarına başvuruyordum, sonunda bir gün bana e-postayla geri döndü. Şirket, Manhattan'daki en önemli

restoran grubuydu ve babamın işini kurtarma planımı oluşturduktan sonra, bağlantılar kurmak, bol bol ağ oluşturmak ve başarılı bir restoran açmak istiyorsam sektörü tam anlamıyla kavramak için Vandermark'ın en iyi yer olduğunu biliyordum.

Ve Drea orada adeta benim peri annem gibi oldu.

Beni kanatlarının altına aldı. Sabırlı ve şefkatliydi. Moralim bozukken bana destek oldu, kendimi güvende hissetmemi sağladı. Moralim yüksekken ise özgüvenimi artırdı ve istediğim her şeyi başarabileceğimi hatırlattı.

Özetle, o muhteşemdi ve Emmett'in bir zamanlar onunla çıktığı gerçeğiyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Yemekte bu iddiayı şiddetle reddetti.

Drea fiyaskosunu geride bırakmayı başarmıştık, ancak bu benim aktif çabalarım sayesinde olmuştu. Emmett'e Drea'nın onun için kim olduğunu sorarak elimden geldiğince ısrar etmiştim. Geçmişte birlikte çalıştıklarını ancak konuyu kapatmayı tercih ettiklerini ve başka bir zaman konuşabileceğimizi söylemişti.

Ve birçok nedenden dolayı, kabul ettim.

Birincisi, şimdiye kadar geçirdiğimiz o güzel geceyi mahvetmek istemedim. İkincisi, Emmett'e olan inancım hiçbir şekilde sarsılmamıştı.

Buna izin vermezdim.

Beni seviyordu ve bunu biliyordum. Beni mutlu etmek için her şeyi yapacağını söylemişti ve ona inanıyordum – özellikle o gece yatağa girdiğimizde ve ben onun göğsüne yaslandığımda.

Pozisyonumuzu aldık, o da kolunu üzerime doladı, avucunu kaburgalarımın altına yerleştirip göğsümü kavradı. Başımı öperken başparmağı meme ucumun üzerinde ileri geri hareket etti ve ev gibi gelen o alçak, hırıltılı "mmm" sesini çıkardı.

Kendimi iyi hissetmem için duymam gereken tek şey buydu.

Bildiğim kadarıyla herkesin bir geçmişi vardı. Ama bu, bugünün hiçbir anlam ifade etmediği anlamına gelmiyordu. Aksine, bugünün değerini daha da artırıyordu. Sonuçta, bugünde daha yaşlı ve daha bilgeydik. Engelleri aşmış, derslerimizi almıştık; bu da şimdi verdiğimiz kararların bizim için en iyisi olduğunu bildiğimiz kararlar olduğu anlamına geliyordu. Bu yüzden uykuya dalarken, rahatladım ve gülümsedim.

Çünkü bu odada, bu kolların arasında, aşkın tam olarak böyle bir şey olduğunu anladım.

Ertesi gün Emmett'in öğlen 12'den akşam 7'ye kadar şehirde toplantıları olduğunu biliyordum. Hepsi Cumartesi günkü gala ile ilgiliydi ve günün ortasına doğru yorgun düştüğünü anladım çünkü aradığında sesi bitkin geliyordu.

“İşte olduğunu biliyorum. Sadece sesini duymak istedim,” dedi arkadan bir sürü araba korna çalarken. İş hakkında sorduğunda, Hannah'ya yüzde elli bahşış bırakan nazik misafirlerden bahsettim; bu da Evie ve beni onları Google'da aramaya yönlendirdi ve Instagram'da milyonlarca takipçisi olan büyük yemek blogcuları olduklarını keşfettik. Istakozlu sandviçimizin ve Bloody Mary'mizin fotoğraflarını zaten paylaşmışlardı, bu yüzden oldukça heyecanlanmıştık.

Ve anlaşıldığı üzere, iyi bir ruh haline ihtiyacım vardı.

Çünkü saat 22:00'de Emmett beni arayıp eve gelmeyeceğini bildirdi.

“Üzgünüm bebeğim. Gala konuşmacılarıyla akşam yemeği uzadı ve ben zaten Upper East Side'daydım, bu yüzden annemle büyükannemi görüp burada geceyi geçirmeye karar verdim,” dedi ben büyük, boş mutfakta dolaşırken ve pencerelerden bahçenin karanlığına bakarken. “Julian'ı arayıp Ozzy'yi almasını ister misin?”

“Hayır, aptal,” dedim. “Ozzy'ye ben bakabilirim. Onu dışarı çıkarmak için sabahları biraz daha erken kalkarım.”

"Bebeğim, hayır. Alabileceğin her dakikaya ihtiyacın var."

"İnan bana, on beş dakika hiçbir şey değiştirmeyecek. Ve sen yanımda olmadığın zaman yataktan kalkmam daha kolay olacak."

Acı dolu bir ses çıkardı.

"Seni kötü hissettirmek için söylemedim," diye hafifçe güldüm.

"Biliyorum. Ama bu bana sabah yalnız uyanacağımı hatırlattı," diye homurdandı. "Ve seninle birlikte biraz şımardım."

"İnan bana, ben de aynı durumdayım," diye iç çektim Ozzy'nin su kabını doldururken. "Ama sorun değil."

"Pekala. Yarın görüşürüz."

Ani vedayla biraz irkilmiştim, gözlerimi kırıştırdım.

"Gitmen mi gerekiyor?" diye sordum. Duraksadı.

"Evet. Sanırım yakında yatacağım."

Saate şöyle bir baktım. Saat ona çeyrek kala. Kaşlarımı çattım.

"Çok erken," diye belirttim. "Ama uzun bir gün geçirdin."

"Tamam. Sabah sana mesaj atacağım, olur mu?" dedi.

"Pekala." Mutfakta ortada durmuş, Ozzy'nin su kabını tutuyor ve kendimi biraz kaybolmuş hissediyor olmama rağmen – en azından Emmett'in sonraki birkaç kelimesine kadar – sesimi hafif tutmaya çalıştım.

"Seni seviyorum bebeğim," dedi yorgun bir mırıltıyla, sanki beni yatakta kucaklayıp iyi geceler diliyormuş gibi hissettim. Kalbimde oluşan ağırlık ne kadar azalmışsa, onun sözlerine küçük bir gülümsemeyle karşılık verdiğimde o ağırlık kalkmış gibi hissettim.

"Ben de seni seviyorum."

Ertesi gün işin sonuna doğru ancak hafif bir endişe hissettim.

Belki de sabah başlamıştı. Uzun zamandır ilk kez misafir odasında uyandığımdan beri kendimi anında sersemlemiş hissetmişim ama bunun beni fazla rahatsız etmesine izin vermemeye karar verdim. Bacaklarımı yatağın üzerinden attım – daha doğrusu denedim ama sonra Ozzy'nin yatağının ucunda uyuduğunu ve çarşafılarını aşağıya doğru bastırdığını fark ettim. Kıkırdayarak ve hafifçe dürterek onu uyandırdım ve aslında bütün gece yalnız uyumadığımı fark ettim. Demek ki durum böyleydi.

Banyoda, dişlerimi fırçalarken aynadaki yansımama baktım; Emmett'in birkaç kapı ötede olduğunu bildiğim zamanlarda yaptığım gibi banyo ve koridor arasında gidip gelmek yerine, sürekli kendime odaklandım.

Onun odasında uyuduğunu bilmeden hazırlanmak garip bir boşluk hissiydi. Evden çıkarken kesinlikle biraz tuhaf hissettim. Ama yine de

kendime bugünün diğer günler gibi iyi geçeceğini ve devam etmem gerektiğini söyledim.

Ben de öyle yaptım.

Öğleden sonra özellikle kaba birkaç masaya rağmen, servis sırasında moralim bozulmadı. Hem ıstakozlu sandviç hem de Hail Mary kokteyli bitmişti, bu da yaklaşık bir düzine misafirin öfkesini üzerime çekti, ama ben de hemen nezaketimi kullanarak özür dilemek için ikram olarak yengeç köftesi gönderdim.

Öğle yemeği yoğunluğu sırasında sunucu nedime haber vermeden gelmedi, ama ben hiç telaşlanmadım ve onun yerini alıp ön tarafta durabilmek için evrak işlerimi evde bitirmeyi tercih ettim.

Ofiste geçirdiğim kısa bir molaya kadar özgüvenimde ilk kırılmayı hissetmemiştim.

EMMETT: Bebeğim EMMETT: Bir şey çıktı ve bu gece eve gelebileceğimden emin değilim.

Mesajlara bakarken, günün verdiği adrenalın patlamasının hızla ve sert bir şekilde çöktüğünü hissettim. Yine de, sakinliğimi koruyarak Emmett'e mesaj atarken nefesimi düzenli tuttum.

BEN: Yarınki gala öncesinde evde olacak mısın?

Mesajına anında yanıt geldi.

EMMETT: Hayır

Kalbim yerinden çıktı. Yazdığı mesajı birkaç kez yazıp silmesini, sonunda bir şey göndermesini izledim.

EMMETT: Ama ben sizin ulaşımınızı ayarlayacağım ve orada sizinle buluşacağım.

Ah.

Hâlâ pek de iç rahatlatıcı değil.

Noktalama işaretleri birkaç saniye daha geri geldiğinde bir açıklama umudumu korudum. Ama sonra üçüncü bir metin olmadan kayboldu.

Ve ben de karşılık olarak hiçbir şey göndermedim.

Kendime bunun aslında yetişkince bir hareket olduğunu söyledim, çünkü aklımda olan herhangi bir mesaj kesinlikle pasif agresif kaçacaktı. Bu yüzden seçimime sadık kaldım, telefonumu masamda bıraktım ve dışarı çıkıp Evie'ye bu akşam evde bana eşlik etmesine ihtiyacım olacağını sakince bildirdim.

Ve tabii ki evet dedi, bu yüzden işten sonra evine uğrayıp eşyalarından birkaçını aldık ve Mike'ın akşam yemeği için yiyeceğinin olduğundan emin olduk. Sonra doğruca Emmett'in evine geri döndük, iki kadeh şarap doldurduk ve dondurucusundan çaldığımız Ben & Jerry's dondurmalarına saldırdık.

“Zavallı Mike. Süt ve Kurabiye aromalı pizzayı çaldığımı fark edince çok üzülecek,” dedi Evie biraz suçluluk duygusuyla. “Ama dondurulmuş pizza almayı unuttuğu için benim artıklarımından yediği için bunu hak etti. Aman Tanrım.” Isırırken bana baktı. “Seni çok mu sıkıyorum? Çünkü sanırım kendimi çok sıktım. Gerçekten de bunun olduğunu hissettim.”

Burun kıvırdım. “Hayır, yarınki galaya gitmemem gerektiğini söyleyen ve Emmett'i çok üzeceğini bildiğim o aptal, paranoyak düşüncelerimdense seni dinlemeyi tercih ederim.”

“Lanet olsun. Gerçekten mi?” Evie, mutfaktan odama doğru çıkarken yüzünü buruşturdu, Ozzy de arkamızdan geliyordu, gözleri hâlâ dondurmalarımızdan ayrılmıyordu. “Yarın onun için çok önemli, Aly...”

“Biliyorum. Bu yüzden bu paranoyanın beni aptalca bir karar almaya itmesine izin vermek istemiyorum. Şu anda kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.”

“Hadi anlat bakalım kızım,” dedi. “Çünkü bütün gün rastgele ürperdiğini ve kendi kendine utandığını izledim ve biliyorum ki bunun sebebi o güzel kafanda uydurduğun komplo teorilerini biriktirmen. O yüzden anlat gitsin. Biliyorsun ki seni yargılamam.”

Odamıza girerken ve yatağıma yığılırken bile burnumu buruşturmaya devam ettim.

“Aman Tanrım, bu yatak çok rahat,” diye tısladı Evie öfkeyle, yatağıma iyice yokladıktan sonra doğrulup ellerini kucağında kavuşturdu ve ciddi bir ifadeyle bana baktı. “Tamam. Buradayım. Tartışmaya hazırım ve bunun Drea ile ilgili olduğunu biliyorum, o yüzden anlat gitsin.”

“Pekala,” diye nefesimi verdim kaşığı bırakırken. “Sadece... Emmett ile akşam yemeğinde ona rastlamamız, aralarında belli ki garip bir şey olması, Emmett'in benimle bu konuda konuşmaması ve sonraki iki gün boyunca ortadan kaybolması konusunda kendimi garip hissetmeden edemiyorum.”

"Sence o onun evinde mi?" diye sordu Evie yüzünü buruşturarak.

“Hayır. Belki. Bilmiyorum.” Omuzlarım düştü. “İçten içe inanmıyorum. Ama şehirde yaşıyor. Geçmişte bir ilişkileri var. Ve onu daha yeni gördü. Eğer o, ona 'bağlılık yok' kuralını koyması için ilham veren tek eski sevgilisiyse, aralarında çözülmemiş çok iş olduğu açık.”

Evie başını salladı, her şeyi sessizce dinledikten sonra fikrini belirtti.

“Teorime hazır mısın?” diye sordu, şarabımı komodinin üzerinden alıp bana uzatırken. Teorisinin tamamen saçma olacağını işte o zaman anladım. “Bence Emmett, Drea ile çıkmadı. Ama eğer üniversitede tanışıp birbirlerini tanıyorlarsa, bu onun hayatının karanlık dönemlerinde olmuş demektir. Belki de o zamanlar, hani, harika bir parti veren bir üniversite öğrencisiydi ve Drea da o partiye katıldı ve bir noktada onu ağlarken yakaladı? Yani, onu güçsüz ve moralsizken gördü ve Emmett, birilerinin onun bu yönünü görmesinden hoşlanmadı mı?” Evie daha sözünü bitirmeden başını sallamaya başlamıştı bile. “Hayır. Bu berbat. Boş ver.”

“Hayır, şimdi bunu görmezden gelemem, çünkü bu aslında ilk başta bir araya gelmelerinin sebebi gibi geliyor. Çünkü babası yeni öldü ve birine ihtiyacı vardı ve ahhh,” diye inledim tavana doğru, Ozzy bunu çenemin altını öfkeyle yalamak için bir davet olarak yorumladı. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım ona, Evie de mırıldandı.

“Tamam, artık teori yok, ama şöyle bir şey önerelim?” diye sonunda teklifte bulundu. “Emmett ve Drea sevgili olsalar bile, Emmett'in şehre sadece gala için gelmiş olması da pekâlâ mümkün değil mi? Restoranı ilk açtığımız ve her gün milyonlarca insanla görüştüğümüz zamanları hatırlıyor musun? Saat beşe kadar bitkin düşüyorduk. Ve dün telefon görüşmesinde annesinin sesini duyduğunu söyledin, yani kesinlikle dün geceyi onun evinde geçirmiş, bu da bir şey ifade ediyor, değil mi?”

“Evet,” diye başımı salladım, boşluğa bakarak. “Ve nedenini bilmiyorum ama... ona güveniyorum.” Söylediklerimin aptalca olup olmadığını anlamak için Evie'ye baktım. “Biliyorum, uzun zamandır birlikte değiliz,” diye aceleyle söze başladım, “ve Emmett Hoult'un yetişkin halini bile o kadar uzun zamandır tanımıyorum, ama bana beni sevdiğine dair söylediklerinin hepsine inanıyorum. Benim onun için bir istisna

olduğuma dair söylediklerine. Yıllardır bana karşı çok... sessizce iyi davrandı. On yıldan fazla bir süre boyunca onu görmezden gelmeme ve suçlamama izin verdi ve eğer gerçekten isteseydi, beni bulmak ve vicdanını rahatlatmak için ailem aracılığıyla beni suçlayabilirdi. Ama o sadece yuttu ve yalanımı yaşamama izin verdi çünkü bunun beni daha iyi hissettirdiğini biliyordu. Ama yine de kalacak bir yere ihtiyacım olduğunda beni yanına aldı. Platonik ilişkiye evet dedi. Babamdan psikolojik olarak özgürleşme sürecimde her zaman yanımda oldu ve birlikte yaşamaya başladığımızdan beri en inanılmaz arkadaş ve erkek arkadaş oldu,” diye nefes nefese bitirdim, her şeyi yüksek sesle fark ederken kalbim kabarıyordu. "Ve ben onun sevgisine o kadar inanıyorum ki, son iki günü tehlike işareti olarak göremiyorum. Sadece ona güvenmeyi seçmek istiyorum."

Sonunda Evie'ye tekrar baktığımda, titreyen alt dudağını ısıırıyordu.

"Kahretsin, bu beni ağlatmak istedi."

Dudaklarım büzülerek bir somurtma şeklini aldı. "Ağlıyorsun," diye belirttim ona.

"Öyle tahmin etmiştim. Kahretsin," diye mırıldandı, gözyaşlarını elinin tersiyle silerken.

"Evie." Sadece Emmett ve beni değil, kendisini ve Mike'ı da düşündüğünü fark edince kaşlarını çatıttım. "Ah hayır, canım." Ağlamaya başlayınca, onu kollarıma sarıp sarmalayabilmek için tüm şarabımızı ve dondurmamızı bir kenara bıraktım; Ozzy de onun minik hıçkırıklarının sesiyle inlemeye başlayınca grup kucaklaşmasına katıldı. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandım onu sıkıca tutarken, Ozzy'nin coşkulu öpücüklerine verdiği hüzünlü kıkırdamayı duyunca gülümsedim. "Bazen öyle görünmeyebiliyor," dedim gece boyunca rollerimiz hızla değişirken. "Ama söz veriyorum, her şey yoluna girecek."

Sabahleyin, metroyla şehir merkezindeki daireme dönmeden önce kahve içmek için kaldım. Normalde treni pek kullanmazdım ama bu sabah kendimi yenilemek için buna ihtiyacım olduğunu hissettim. Son iki gece zordu. Gerçekten de zihinsel olarak yorucuydu ve bu geceki gala için beynimin temiz bir sayfa olması gerekiyordu.

Şehrin bir ucundan diğer ucuna yürüdükten sonra A trenine bindim ve yirmi dakikalık yolculuk boyunca insanları izledim. Birkaç durak önce inip omuzlarımda güneşin sıcaklığını hissettim ve asansöre bindiğimde kafam en azından biraz daha berraklaşmıştı.

Ama henüz tehlikenin tamamen geçmediğini biliyordum.

Son birkaç gecedir yaşanan fırtınanın ardından oluşan hasarı kontrol altına almıştım ama Aly ile olan durumu hâlâ düzeltmem gerektiğini biliyordum. Dün eve gelemeyeceğimi söylediğimde bana mesaj atmamıştı ve gece iki aramamı da telesekretere düşürdükten sonra nihayet iyi olduğunu ve yakında görüşeceğimizi söyleyen kısa bir mesaj göndermişti.

Ve çoğu zaman, bir kızdan gelen o mesaj, günüme devam etmem için yeşil ışık anlamına geliyordu – “İyiyim”ın aslında “İyiyim” anlamına gelmediğini bilsem bile. Ama bir zamanlar ben de iletişim kurmanın en azını yapmaktan mutlu olan bir pisliktim, bu yüzden neyin yanlış olduğunu sorduğumda “İyiyim” cevabını alırsam, sorun çözülmüş oluyordu. Denemiştim.

Ama Aly söz konusu olduğunda aynı rahatlığı gösteremiyordum.

En çok ona ihtiyaç duyduğum gecede onunla aramda bir şeyleri mahvettiğimden şüphelenmeden edemedim ve endişelendim. Bu yüzden

daireme girip duş aldıktan sonra öğlenki toplantımı iptal ettim, Ozzy'nin yürütecinin iptalini not aldım ve beni helikopter pistine götürecek bir araba ayarladım. Tek istediğim Hamptons'a gitmek, Aly'yi iş yerinde bulmak ve kollarımı ona sıkıca sararken kokusunun verdiği rahatlığı hissetmekti.

Kendimi iyi hissetmem için gereken tek şey buydu. Bunu biliyordum, bu yüzden binadan çıktığımda beni bekleyen arabayı görünce, ona bu kadar daha yakın olma düşüncesiyle kalbimin hafiflediğini hissettim.

Ama avluya adımımı atmıştım ki telefonum çaldı. Donakaldım ve ekrana baktığımda kalbim tekrar durdu.

"Her şey yolunda mı?" diye cevap verdim, selam vermeden.

"Evet, sanırım öyle. Ama... bir dakika konuşabilir misiniz?" diye sordu.

Sesi titriyordu ve bunu gizlemeye çalışıyordu, ama ben onun yalanlarını her zaman iyi anlamıştım. Sessizce derin bir nefes aldım, duyulmayacak şekilde nefesimi verdim ve arabayı uğurlamak için izin istedim. Sonra en yakın banka doğru yürüdüm, oturdum ve telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

"Tamam. Buradayım," dedim. "Benimle konuş."

Gala, ailemin düzenlediği her etkinlik için vazgeçilmez mekan olan, tarihi bir bankadan parti mekanına dönüştürülmüş Atrium'da yapılıyordu. Yirmi yılı aşkın süredir orada partilere katılıyordum ve Keith ve Barry'nin, seksenlerden beri orada çalışan aynı bıyıklı kapıcıların görev yaptığı görkemli sütunlu girişten başlayarak, mekanı ezbere biliyordum.

Onlarla sohbet ettikten sonra, Hoult Vakfı'nın tüm galalarının düzenlendiği ana balo salonuna giden aynı mermer koridordan yürüdüm. Britt ve etkinlik planlama şirketimle yaptığı son görüşmeler hakkında beni bilgilendirmek için yanıma gelen mekan sorumlusu Paula'ya gülümsedim. Onunla konuşurken, Julian gelip smokinlerimizin az önce kuryeyle gönderildiğini bildirdi.

Her şey zamanında ilerliyordu. Her şey rutin ve tamamen alışılmış bir şekildeydi.

Ama hâlâ çok endişeliydim.

Çünkü öğleden önce bile Aly'nin telefonu doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyordu ve gala iyice ilerlemişken bile durum böyle devam etti.

“E. Bunu yapmayı bırakmalısın. Sadece sana bakarak endişelenen tek kişi ben olamam.” Drew, bir dakika içinde onuncu kez kapıyı kontrol ederken smokin yakasını çekiştirirdi. “Biraz sakın ol, tamam mı? Muhtemelen saçını falan yapıyordur.”

"Bu olayın bir saat önce başladığını biliyor. Ve saçını yapması o kadar uzun sürmez."

Drew, bir açıklama bulmak için kaşlarını çattı.

"Ruj mu? Kahretsin, bilmiyorum. Patron. Bana yardım et," dedi tam o sırada Julian elinde bir bardak viskiyle yanına geldi.

"Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyordun," dedi bana, ardından Drew'e kaşını kaldırarak baktı. "Ona ne oluyor?"

"Kızın gelmeyeceğinden endişeleniyor."

"Aly mi?" Julian bana döndü. "Eğer o senin sevgilin olarak buradaysa, annenin de burada olduğunu ve olan biteni anlarsa, ikinizin ne zaman denemeye başlayacağını planlamakla bütün geceyi geçireceğini aklında tutmalısın."

"Eşinizin hamile olduğunu ona söylediniz mi?" diye sordu Drew.

"Yaptım."

"Mutlu mu?" diye sırttı Drew.

"Çok mutlu," diye sırttı Julian, bu da onların bu kadar iyi anlaşmalarını görmenin ne kadar garip bir manzara olduğunu fark etmeme neden oldu. Eğer tamamen başka şeylerle meşgul olmasaydım, buna gülerdim.

"Evet, bu benim en küçük derdim," dedim Julian'a. "Annem Aly ile birlikte olduğumu öğrenmekte özgür. Yeter ki Aly ile birlikte olmaya devam edeyim."

"Neden bahsediyorsun?"

"Muhtemelen sadece geç kalmıştır, oysa o bu gece gelmeyeceğini düşünüyor. Yani ne yani, ufak bir tartışma mı yaşadınız?" diye sordu Drew.

"Hayır. Yani belki. Sadece... bir süreliğine evden uzaktaydım," diye belirsiz bir şekilde cevap verdim. Son birkaç gündür olanları ona anlatmamıştım. Anlamazdı çünkü anlamayacaktı ve ne kadar istesem de Julian da anlamayacaktı.

"Her neyse, nefes almalısın Emmett. Bu akşam yapman gereken konuşmalar var," diye hatırlattı Julian.

"Ve sen de tam bir felaket gibi görünüyorsun," diye ekledi Drew.

Onlara baktım. "Teşekkür ederim. Siz harikasınız," dedim ve yaklaşık on saniye daha yanlarında kaldıktan sonra izin isteyerek oradan ayrıldım.

Belki de Julian ve Drew'un normalde arkadaş olmamaları aslında iyi bir şeydi, çünkü bir araya geldiklerinde oldukça sinir bozucuydular. Ya da belki de aklımı kaçırmıştım ve açılış konuşmacısını tanıtmadan önce kendimi toplamam gerekiyordu.

Aly'yi bir süreliğine aklımdan çıkarmak anlamına gelse bile.

Barın önünden geçerken ve belimin alt kısmında bir el hissettiğimde bu düşünce aklımdan geçti.

“Emmett.”

Arkamı döndüğümde Britt'in koşarak geldiği için nefes nefese kaldığımı gördüm.

"Hey."

“Merhaba.” Şaşkınlığına güldü, kulağının arkasına düşen bir tutam saçı düzeltirken not defterinden bana baktı. “İyi misin tatlım?”

"Evet. Nasılsın?"

“Dr. Richards yirmi dakika içinde burada olacak ve Kelley ailesi de konuşma sırasında yanında duracak,” dedi Britt. “Yani yaklaşık on dakika içinde nerede olursanız olun, beni bulabildiğimden emin olun çünkü beş kişiyi de tanıtmak için sahnede olmanız gerekiyor. Notlarınız hazır, değil mi?” diye sordu, odanın öbür ucundan asistanına gözleriyle bir şeyler yapmasını işaret ederken.

“Evet,” dedim, ceplerimi yoklayarak yerlerinde olup olmadıklarını kontrol ettim. “Evet, var. Kulağa hoş geliyor.”

Britt, yere vuran ayağımı izledi. "Emmett, gerçekten iyi misin? Endişeli görünüyorsun, oysa her şeyin yolunda olduğunu biliyorsun, bebeğim," diye beni dürterek güldürmeye çalıştı. "Hadi ama Emmett. Senin işlerini ben yönetirken hiç endişelendiğin oldu mu?"

Viskimden bir yudum aldığımda göğsümde bir sıcaklık yayıldı.

"HAYIR."

“Doğru,” diye gülümsedi Britt, kolumu bir an okşadıktan sonra hızla geri çekti. “Hay. Şimdi bunu yapamam.”

"Neden?"

"Çünkü şu anda heyecanlanıp telaşlandığımı kimsenin görmesine gerek yok," diye sırtıttı, kirpiklerinin altından bana bakarak. "Dünyanın en profesyonel görünümü değil. Odadaki en seksi adam olduğun herkesçe biliniyor olsa bile."

Buna karşılık bir yudum daha aldım ve bir an sessiz kalmasına izin verdim. Britt alt dudaklarını içeri çekti.

“Yani... Aly’ye hâlâ ulaşamadınız mı?”

"Geç kalıyor."

“Çok geç kaldık,” diye belirtti Britt, saate bakarak ve benim de gözlerimi saate çevirdi. Bir saat kırk beş dakika geçmişti. Kahretsin. Hadi ama Aly.

"Dışarı çıkıp onu arayacağım."

“Canım.” Britt, ben uzaklaşırken kolumu tuttu. “Bunun için gerçekten vaktin yok. Yakında sahnede olman gerekiyor, bu yüzden eğer iyi hissetmiyorsan, bir yerde biraz durup seni sakinleştirebiliriz,” dedi, başparmağıyla kolumu okşayarak. “Rahatlamak için neye ihtiyacın varsa, biliyorsun ki seve seve yardımcı olurum,” diye ekledi sesini alçaltarak. “Ne şekilde ihtiyacın varsa.”

Söylediği son cümleyle dudaklarına kan hücum ettiğini gerçekten görebiliyordum. Ne demek istediğini biliyordum çünkü bu etkinliği planlamaya başladığımızdan beri her toplantıda aynı ipuçlarını veriyordu.

“Ne dersin?” diye sordu Britt, başını yana eğince saçları gözlerinin önüne düştü. Yaklaştığını izledim, elini elime uzatıp parmaklarımızı birbirine kenetlediğinde beynim karmakarışık oldu.

Avucunun sıcaklığını avucumda hissettiğimde, diğer elimi de onun elinin üzerine koydum. Ve hem nazik hem de kararlı bir şekilde, parmaklarını benden ayırdım.

"Teşekkürler Britt, ama iyiyim," dedim, gözlerindeki ateşi yakalayıp John ve Dev'e doğru yönelmeden önce; iki yönetim kurulu başkanım da barın diğer ucunda bana el sallıyordu.

Kalabalığın arasından sıyrılıp onlara doğru ilerledim, ancak selam vermem gereken bunca insan yüzünden bu süreç bile beş dakika daha sürdü. Çocuklara vardığımda, gece boyunca ilk kez gerçek bir gülümseme yakalayabildim çünkü etrafımda ne kadar çok insan olduğunu görünce kahkahalarla gülüyorlardı.

"Julian'ın bu rolü oynamasına alışmışsın, değil mi?" diye homurdandı Dev.

“Evet, ama bu yıl biraz dinlenmeyi hak ediyor çünkü – ”

Merdivenlerin tepesinde pembe altın ve sarı saçlı birinin parıltısını görünce sözümü kestim. Adamlar benim bakışımı takip ettiler ve John'un "Vay canına!" dediğini duydum.

Gözlerim önce yere değen o uzun eteğe takıldığında onu suçlayamazdım. Geçen hafta o güzel vücudu prova odasında giydirip

ıkarırken ellerimde buruşturduğum eteğın aynısıydı.

Bakışlarını yukarı kaldırdığımda, gözlerim nihayet merdivenlerin tepesinde duran Aly'ye kilitlendi. Ve sanki bir baraj yıkılmış gibi, içimden bir rahatlama dalgası geçti ve ne olduğunu anlamadan ayaklarım onu ona doğru sürükledi.

"Eh, işte böyle. Şansımız da gitti, Dev."

"Evet, onu kaybettik. Her şey bitti."

Sırttım, adamların şakalarını umursamadan merdivenlere doğru ilerledim.

Beni izleyen gözler olduğunu biliyordum ama görebildiğim tek şey oydu.

Elbiseyi denediğı günün aksine, saçları toplanmıştı ve dudaklarımı hemen gömmek istediğim o muhteşem boynunu net bir şekilde görebiliyordum. İlk defa kulaklarında takılar vardı ve bu da gözlerimi adeta şeker gibi kulaklarına çekiyordu. Tek istediğim onu kucaklamak, öpmek ve ellerimi tüm vücudunda gezdirmektir, ama kalabalık bir odada olduğum için kendimi tuttum ve merdivenlerin ortasında onunla buluşmaya karar verdim.

Onun bana gülümsediğini görünce içimi gerçek bir sıcaklık kapladı.

"Emmett, Evie ve Mike ile ilgili acil bir durum yaşadım, geç kaldığım için çok özür dilerim."

"Artık buradasın. Benim için önemli olan bu," dedim, bir basamak aşağıda durarak, böylece bir kez olsun tam olarak aynı boydaydık.

Ellerimiz çoktan kenetlenmişti. Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama buna ihtiyacım olduğunu biliyordum. Sadece teninin tenime değmesi bile beni neredeyse tamamen rahatlatmıştı. Kemiklerimin altında sıkışmış tüm stresi dağıtmış, göğsümdeki ağırlığı hafifletmiş ve nefes almamı sağlamıştı. İki gündür ilk defa uzun ve derin bir nefes alıyormuş gibi hissettim ve Aly'nin gözlerindeki derinleşen endişeden anladığım kadarıyla, o da bunu görebiliyordu – son kırk sekiz saatte cehennemden geçmiştim.

"Bebeğim," dedi o kadar alçak sesle ki canımı acıttı. "Ne oldu?"

Soruyu bekliyordum ama söyleme şekli kalbimi acıttı. Eminim ki bana çok kızacaktı. Gelse bile, sonunda benimle konuşmadan önce bir saat boyunca yalvarıp yakarmam gerekeceğini düşündüm.

Ama beni şaşırtacağını tahmin etmeliydim. Birbirimizi yeniden bulduğumuz o geceden beri bunu yapmaya devam ediyordu.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," dedim sonunda, yorgun bir şekilde yumuşak avucuna yaslanarak. "Ama söz veriyorum, yakında

açıklayacağım. Şimdi değil, ama bu gece, tüm bunlar bittiğinde. Tamam mı?"

"Elbette," diye başını salladı Aly, bir süre ona bakmama izin vererek. Sonra utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi ve gözlerini benden uzaklaştırdı. "Emmett, herkes bize bakıyor," diye fısıldadı, dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmadan.

"Öyle mi?" diye kıkırdadım. "Kim?"

"Herkes. Julian. Sara. Drew. Britt bana sanki kafamı yemek istiyormuş gibi bakıyor."

"Evet, onu görmezden gel."

"Annen de öyle. Ve benim ailem de... Aman Tanrım. Annemin şu anki yüz ifadesi."

"Sanırım şimdi öpücük istemenin zamanı değil, değil mi?" diye hafifçe güldüm, onunla birlikteyken tüm yorgunluğumun üzerime çöktüğünü hissediyordum. Sanki bedenim onunla birlikteyken hiçbir şey taklit etmeme gerek olmadığını, sadece rahatlayabileceğimi biliyordu.

"Şey, şimdi öpüşmek herkese büyük bir mesaj vermek olur diye düşünüyorum, bu kalibrede bir etkinlikte bunu yapmak isteyip istemediğinden emin değilim," diye kıkırdadı Aly gergin bir şekilde, iri gözleri partiden bana doğru kaydı. Ama gözlerimdeki ifadeyi görünce, kendi gözleri kısıldı ve sıırttı. "Şimdi istiyorsun, değil mi?"

"Evet. Bir süre sahnede olmam gerekiyor ve enerjimi tazelemem gerektiğini hissediyorum."

Öyle tatlı bir kahkaha attı ki, tadına bakmak istedim.

"Pekala," diye mırıldandı, öne eğilip dudaklarını benimkine değdirdi, nazikçe dudaklarıma dokundurduktan sonra o anki son endişelerimi de öperek yok etti. Bir, belki iki saniyelik bir öpücüktü ama beni hayata döndürmeye yetmişti.

"Aman Tanrım. Bu Drew muydu?" Arabayı geri çekerken arkamızdan gelen yüksek bir çığlık ve ardından gelen küçük bir alkış tufanı duyunca homurdandım.

"Evet. O kesinlikle Drew'du," dedi Aly, yanakları kızarmış olmasına rağmen gözlerinde bir kahkaha parıltısıyla. "Ve şimdi çok sinirli bir Britt seni konuşman için almaya geliyor sanırım, o yüzden gitmelisin."

"Pekala," dedim, merdivenlerden aşağı inmeye başlarken. "Ama hemen ardından seni yakalayacağım."

"İyi olur," diye karşılık verdi, elimi sıkıca sıkıp bırakmadan önce.
"Çünkü anne babamız bana acil bir açıklama bekliyormuş gibi bakıyorlar ve ben onlarla bu konuşmaları tek başıma yapacak değilim."

Doktor Richards'ın konuşmasının sonuna doğru annemin Aly'ye çoktan ulaştığını biliyordum çünkü odanın diğer ucundan bana telaşlı gözlerle baktı ve o kadar hızlı bir şekilde yanıma geldi ki, gözümü kırptığımda orada olduğunu hissettim.

"Emmett, kalbim patlayacak gibi hissediyorum," diye fısıldadı, ellerini benimkilerin üzerine kenetleyerek. Duygularının taşıdığını zaten hissedebiliyordum, ama sonra Julian ve Sara yaklaştı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Anne!" Julian kaşlarını çatı ve açıklama beklercesine bana kısa bir bakış attı.

"Mutluluk gözyaşları!" diye açıkladı annem, serçe parmağıyla gözlerini silip oğlunun koluna hafifçe vurarak. "Mutluluk gözyaşları! Özür dilerim. Kimseyi korkutmak istemedim."

Üçünün de kahkahalara boğulmasına zorlukla gülümsedim ve beni kocaman bir aile kucaklamasına çektiklerinde mecburi bir inilti çıkardım. Hepimiz birbirimize sıkışmış haldeyken, bir şekilde Julian'ın omzunun üzerinden bakıp Aly'nin barda annesiyle güldüğünü yakalamayı başardım.

Güldüğünde gözleri kısılıyordu ve o kadar mutlu görünüyordu ki, ben de aynı mutluluğu hissetmeden edemedim. Onun ne kadar güzel görüldüğüne o kadar odaklanmışım ki, yanlarında duran ve bana bakmakta olan babasını fark etmem bir saniye sürdü. Göz göze geldiğimizde, kocaman gülümsedi ve heyecanla el salladı, Aly ve annesine bir şeyler söyledikten sonra onları bize doğru yönlendirdi.

"Ah, Charlie, Donna ve Aly ile birlikte geliyor," dedi annem, mücevherlerle süslü eli gözlerimi kamaştırırken son gözyaşlarını silmek için uzandı. Ve bir anda, o güzel gülümsemesiyle yeniden bir prenses zarafetine büründü ve Stanton ailesini sıcak bir şekilde aramıza kattı.

Neyse ki, konuşmanın ilk on dakikası Julian ve Sara'ya ayrılmıştı. Anlaşılan Sara bebeğin cinsiyetini biliyordu ama henüz Julian'a söylememişti.

Julian, Sara ile bakıştığında yüzündeki sırıtişla, "Bu bir sürpriz olmalı çünkü o bana karşı üstünlük kurmayı seviyor," dedi. Herkes güldü, annelerimiz erkek mi kız mı olacağı konusunda isimlerden bahsettiler ve bir an için her şey güzel ve rahat hissettirdi.

Ama sonra Charlie söz aldı.

"Bunun mümkün olmadığını biliyorsun Julian," diye kıkırdadı, topuklarının üzerinde ileri geri sallanarak. "Üstünlüğü elinde bulunduran kazanmalı. Bu yüzden kafiyeli."

Aman Tanrım. Bu saçmalığı uydurmak için epey zaman harcamıştı ve nedense hâlâ bunu söylemenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu.

Bir an sessizlik oldu. Annem kibarca güldü ama çemberin her yerindeki gülümsemelerin solduğunu görebiliyordum.

"Neyse, kızımın kalbini kazandığınız gerçeğinden bahsedebilir miyiz lütfen?" diye sordu Aly'nin annesi, bana alaycı bir gülümsemeyle. "Hatırladığım kadarıyla, siz ikiniz büyürken rekabet kelimesinin tam karşılığıydınız."

Charlie, kalın bir hırıltıyla araya girerek, "Rekabet, bir yarışma olduğu anlamına gelir," dedi. "Ve bence hiçbir zaman yakın bir yarış olmadı."

Sikiş aşkına.

Bu, onun eskiden yaptığı türden bir yorumdu. Asla doğrudan bir saldırı olmazdı çünkü bu, söylediği şeyden sıyrılabileceği anlamına geliyordu. Aly'nin kendini kötü hissetmesini sağlayacak kadar mesajını iletebiliyor, ama biri açıklama istediğinde "Bununla hiçbir şey kastetmedim!" diyebilecek kadar da belirsiz bırakabiliyordu. Sonra da "ciddileşerek" "güzel bir zamanı mahvettikleri" için ya annesine ya da babasına suç atardı. Sinir bozucu ve korkakçaydı ve Aly'nin gözlerinin yere indiğini görünce, artık yeter dedim.

"Bununla ne demek istiyorsun, Charlie?" diye sordum.

O hazırlıksız yakalanmış gibi bir an durakladığında, çevredekiler sessizliğe büründü. Sonra komik bir şekilde gözlerini etrafa gezdirdi, kahkaha attı ve omuzlarını silkti.

"Ne demek istediğimi sanıyorsun? Şaka yapmıştım."

"Peki, bunu açıklayabilir misiniz? Çünkü 'şakaydı' dediğiniz şeyin arkasında duramayacağınızı bildiğinizde başvurduğunuz son çare gibi görünüyor," diye belirttim, herkesi şaşırtmak için yapmacık bir şekilde iyi niyetli bir kıkırdama yaparak.

Charlie bana kaşlarını çattı. Bu, beni kızdırmaya başlamadan önce verdiği bakıştı ama bu gece hiçbir şey olmadı. Sadece bir saniye daha bana baktı, viskisini yudumlarken kaşlarını çattı ve sonraki birkaç dakika boyunca sessiz kaldı; konuşma sonunda Aly'nin restoranına geldi.

“Ah, arkadaşlarımdan hepsi gitti! Ama ben henüz gidemedim çünkü Julian, Emmett'le birlikte gidebileceğimiz bir günü bekliyor,” dedi Sara. “Ama gerçekten de canım çok ıstakozlu sandviç çekiyor.” Karnını okşayınca herkesi güldürdü. “Sanırım bebeğin zevki çok güzel. Tıpkı babası gibi.”

Julian, annesi telefonunda gezinmeye başlarken Sara'nın başının üstünü öperken, "Bunun tamamen senin suçun olduğundan eminim," diye homurdandı.

“Ne istediğimi biliyor musun? Aly, senin o Bloody Mary kokteylinin fotoğrafını bulmaya çalışıyorum. Bir yemek sitesinde gördüm ve ekran görüntüsünü aldım, ama nereye gitti?” diye kendi kendine konuşuyordu. “Hail Mary – sen onunla ünlüsün, değil mi?”

"Şey, kesinlikle o ve ıstakozlu sandviç," diye sırttı Aly. "Kesinlikle en popüler ikisi bunlar..."

“Bunun için Emmett’e teşekkür et,” diye gürlledi Charlie. “Onun içki ruhsatını kurtardığını söylemiştin, değil mi?” diye sordu Donna’ya, sonra da parmağını Aly’ye doğru uzattı. “Tanrıya şükür, yoksa tüm işini kaybederdin.”

İsa Mesih.

Öfkemden anlayan Julian, "Sakin ol," diye mırıldandı.

Aly, "Daha önce de alkolün etkisi altında kalmıştık," dedi. "Ve yine de hayatta kalmıştık."

“Evet, bir günlüğüne olur, tamam. Ama tüm yaz boyunca mı? O restorana veda edin. Aynen size söylediğim gibi.”

Etraftaki rahatsızlık hissediliyordu. Havada bile bu gerginliği hissedebiliyordum ama Aly'nin sakın bir gülümsemeyle karşılık verdiğini gördüm.

“Baba, hepimiz restoranın kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü biliyoruz, ama bu yaz boyunca çok iyi iş yaptı ve depoya bu kadar çok iş getiren içki satışları değil, yemekler. O yüzden biraz rahat bırak, tamam mı?” diye sırttı. “Çünkü biraz kıskanç gibisin.”

Şaka yapıyormuş gibi masum bir omuz silkme hareketiyle lafını bitirdi. Julian'ın kıkırdamasını tam ben kocaman gülümserken duydum, çünkü

ikimiz de Aly'nin babasına kendi ilacından tattırmak için durumu tersine çevirdiğini çok iyi biliyorduk. Herkes onun "laf sokmasına" gülerken, Charlie durumu geçiştirmeye çalıştı. Gözle görülür şekilde utanmış ve öfkeliydi, ama egosu yüzünden tek kelime etmedi. Hassas, incinmiş ve eskiden başkalarını kızdırdığı tüm özelliklere sahip biri gibi görüneceğini biliyordu, bu yüzden herkesin önünde kıpkırmızı bir şekilde durdu ve çocukken Aly'yi her zaman yaptığı gibi iyiymiş gibi davrandı.

İzlemek oldukça keyifliydi.

ALY: Aman Tanrım! ALY: Bunun heyecan verici olması korkunç bir şey mi?

Julian ve ben John tarafından bazı konuklarla tanıştırmak üzere bir kenara çekildikten kısa bir süre sonra Aly'nin mesajlarını aldım. Sırıttım ve Aly'yi Sara ile birlikte masamızda görünce yüzümde bir gülümseme belirdi. Başımı olumsuz anlamda salladım ama yine de bir mesaj gönderdim.

BEN: Bu gerçekten harikaydı. Umarım bunu söylemek, bizim duymak kadar güzel hissettirmiştir. ALY: Kesinlikle! ALY: Kalbim hala hızlı hızlı atıyor. ALY: Neyse, sen kendi işine bak! Sonra görüşürüz!

Son mesajı yazması biraz zaman aldı ama sonunda gönderdi.

ALY: Seni seviyorum

Söylediği iki kelimeye gülümsedim, aynı şekilde karşılık verdim ve John ile misafirlerin yanına dönmeden önce onun tepkisini izlemek için yukarıya baktım.

Neyse ki, Julian bu noktada konuşmanın büyük bölümünü devralmıştı. Dürüst olmak gerekirse, bu benim tercih ettiğim bir durumdu, bu yüzden on dakika kadar sonra Aly'yi bulmak için dışarı çıktım, ama o ve Sara ortada yoktu, bu yüzden banyoda olduklarını varsayarak annem ve Donna'nın masasına doğru yöneldim.

Ama oraya giderken, gözümün ucuyla Charlie'nin bardan kapıya kadar tek başına somurarak yürüdüğünü fark ettim.

"Gidiyor musun?" Ona sorunsuz bir şekilde yetiştim. "Donna'yı çağırayım mı?"

İkinci basamakta durdu ve odanın karşısındaki karısına baktı. Bana bakmadan önce "Umurumda değil" der gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Bak, az önce aklıma komik bir şaka geldi," dedi.

"Ne?"

"Biliyorsun, bu bir bağış toplama etkinliği. Ben de düşündüm ki, Aly ile çıkmakla çok hayırsever bir davranış sergiliyorsun."

Çenemi sıktım, bu aptal yüzünden daha fazla öfkelenmemeye kararlıyım.

"Bunu söylemezdim. Size söz veriyorum, şanslı olan o değil, benim."

"Aman Tanrım, Emmett. Benden evlilik teklifi istemeyeceksin, değil mi?" Charlie homurdandı. "Çünkü bunu bir düşünsen iyi olur. Gelecek hafta buradaki güzel kızlardan herhangi biriyle çıkabilirsin." Barda bulunan her kadını işaret etti. "Şu. Şu. Sarışın olan. Uzun boylu olan. Herkes Emmett Hoult olamaz, bu yüzden şimdi bana çılgınca bir şey sorma. Duymak istemiyorum."

"Evet, senden bunu istemiyorum," diye güldüm, onun da benimle birlikte gülmesine bir saniye izin verdikten sonra devam ettim. "Ne zaman evlenme teklif etmeye karar verirsem, senin iznine ihtiyacım yok. Eninde sonunda teklif edeceğim ve istediğim zaman edeceğim. Sadece şimdi söylemem gerektiğini düşündüm ki, eğer o meşhur egonun üstesinden gelemesen ve Aly'ye hak ettiği saygıyı gösteremezsen, hayatımızda hiçbir rolün olmayacak," dedim açıkça, yüzündeki şokun yavaş yavaş öfkeye dönüşmesini izleyerek.

Ama aklına söyleyecek bir şey gelmeyince ben devam ettim.

"Seni kurtardı Charlie. O şirkette senin yapamadığın her şeyi o yaptı ve eğer bunun hiç yaşanmamış gibi davranmakta ısrarcıysan, babama duyduğum saygıdan dolayı burada sana veda ediyorum," diyerek sözlerimi bitirdim ve Charlie'nin söyleyecek bir şeyi olup olmadığını görmek için birkaç saniye bekledim.

Ve bunu yapmış olsa da, bunun pek bir önemi yoktu.

"Onunla evlenmeyeceksin Emmett," dedi.

Alaycı bir şekilde gülümsedim. Cevap vermeye gerek duymadım, bu yüzden Charlie Stanton'a son bir kez baktıktan sonra arkamı dönüp uzaklaştım.

Gece yarısını geçmişti, Emmett beni merdivenlerin tepesinde, saçlarım açık, küpelerim çıkarılmış ve çenem ellerime yaslanmış bir halde, temizlik ekibinin balo salonunu süpürmesini izlerken buldu. Her yerde yüzlerce boş şampanya kadehi vardı ve Emmett'in onları toplamaya çalışmasını izlemek komikti; personel onu durdurmadan önce her eline yaklaşık dört kadeh almıştı.

"Sana güvenmiyorlar. Çok yorgun görünüyorsun," diye takıldım, hafifçe çarpık bir sırtıyla yanıma doğru gelirken. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, smokin ceketini çıkarmış ve papyonu boynunda gevşek bir şekilde sallanırken, yorgunluğu her zamanki gibi seksi göstermeyi başarmıştı.

"Bebeğim," diye içini çekti, ellerini saçlarının arasından geçirip iyice dağıttıktan sonra altımdaki merdivene oturdu.

"Yorgun?"

"Evet," diye inledi ben ensesini okşarken.

Eve gitmeye hazır mısın?

"Evet. Ama John ve Dev'in bir işi bitirmesini beklemem gerekiyor. Eğer yorgunsan önce seni arabaya çağırırım."

"Hayır, seni beklemeyi tercih ederim," dedim, uzun eteğimi kaldırıp bacaklarımı kucağına koyarken. "Zaten senden birkaç açıklama alabilirim," dedim, sözlerimin gözlerinde anında bir bulut oluşturduğunu izlerken.

"Özür dilerim, Emmett." Küçük gülümsemesinin kayboluşunu izlerken kalbim biraz daha hızlı attı. "Sadece bilmem gerekiyor. Son iki gündür neredeydin?" Cevap vermekte zorlandığında, boğazımdaki düğümü yuttum.

"Drea ile miydin?"

"Ha?" Bana tuhaf bir bakış attı. "Hayır. Neden Drea ile birlikte olayım ki?"

"Düşündüm ki..." Temizlik ekibi yuvarlak masaların üzerindeki örtüleri hızla çekerken gözlerim faltaşı gibi açıldı. Evie ile ilgili tüm teorilerimi hatırlamaya çalışıyordum ama şimdi hepsi birbirine karışmıştı.

"Aly, sana söz veriyorum Drea ile hiç çıkmadım," dedi Emmett. "Sadece bir eski sevgilim oldu ve o da üniversiteden Kristy adında bir kızdı. Adının K ile mi yoksa C ile mi yazıldığını bile hatırlamıyorum, o kadar uzun zaman önceydi."

Kaşlarımı çattım, Emmett'in bu kız hakkında ne söylediğini hatırlamaya çalışırken beynimdeki tüm düşünceler birbirine karıştı.

"İkiniz arasında her şeyin harika olduğunu söylemiştin. Yani ayrıldığınızda, bir daha asla ilişkiye girmemeye yemin edecek kadar kalbiniz kırılmıştı," dedim, ancak Emmett bana o garip bakışı tekrar attığında sözlerimden şüphe duydum. "Yanlış mı anladım?" diye sordum.

"Sanırım evet," diye yanıtladı yavaşça.

"Öyleyse neden onunla çıkmayı bıraktın?"

Emmett ellerine bakarken yutkunarak zorlukla nefes aldı.

"Çünkü annem yine bir bunalım geçiriyordu. Ve tekrar kendine zarar vermeye kalkışmaması için onun yanında olmalıydım."

Gözlerim kocaman açıldı. Anlamakta hemen zorlandım.

"Kendine zarar mı verdi? Ne demek istiyorsun –"

"Babam öldükten ve Julian taşındıktan sonra... işler kötüye gitti." Emmett ellerini ovuştururken boğazını temizledi. "Ve bir sabah... saat sabah 6 civarıydı, büyükannem beni aradı ve o kadar histerik bir şekilde ağlıyordu ki, pijamalarımın arabayla hemen yanına gittim çünkü ondan hiçbir şey anlayamadım. Ne dediğini hiç anlamadım ve bir noktada telefonu elinden düşürdü."

Göğsümü korku kapladı.

"Ne oldu?"

Annem intihar girişiminde bulundu.

Kalbim göğüs kafesime çarptı. "Ne?"

Emmett, bana uyarıcı bir bakışla hızla, "Julian bilmiyor," dedi. "Ve bilemez de."

"Ne – neden?"

"Çünkü kendini suçlayacak," dedi gözlerinde hafif bir panikle. "Babam için zaten kendini suçladı ve bugün bile hâlâ suçluyor. Sara ile tanıştıktan"

beri çok daha iyi oldu ve Sara, hayatının bu kısmıyla başa çıkma biçiminde büyük bir fark yarattı, ama kötü zamanların geri gelme riskini almak istemiyorum. Zaten uzun süre uzakta olduğu için kendini affetmeyecek – kesinlikle uzaktayken işlerin ne kadar kötü olduğunu bilmesine gerek yok.”

"Yani o... annenin bunu yaptığından hiç haberdar olmadı mı? Olay olduğunda onu hiç aramadın mı?"

"Bana izin vermedi. Ve büyükannem, onu sakinleştirmek için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerektiğini söyledi," dedi Emmett. "Ve bu olay olduğunda on sekiz yaşındaydım – böyle bir şeyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Hatalar yaptığımı biliyorum ama zamanla öğreniyordum."

"Aman Tanrım." Şok içinde ellerimi yüzüme kapatırken nefesimin parmaklarıma değdiğini hissettim. "On sekiz yaşındaydın," diye fark ettim, bilgi beni tamamen etkilemişti. "Ama... dur. Nasıl bu kadar hızlı geldiğini anlamıyorum. O sırada üniversitedeydin ve annen de – "

"Hâlâ Upper East Side'daki evine sahipti, ama Julian gittikten hemen sonra bana yakın olmak için taşındı. O ve büyükannem, kampüsümün yakınlarında küçük bir daire kiraladılar."

"Philadelphia'da mı?"

"Evet."

Vay canına. Bunu kesinlikle bilmiyordum ve hayal bile edemiyordum. Audrey Hoult'u tüm şehrin havalı okul aile birliği annesi olarak görerek büyümüştüm. Partiler düzenlemek ve bağış toplama etkinliklerine başkanlık etmek onun hayatının bir parçasıydı. Benim için Manhattan'ın ihtişamının simgesiydi, bu yüzden şehirdeki sosyal hayatını bırakıp Philadelphia'ya taşınmasını hayal etmek zordu.

Elbette, onun intihar girişiminde bulunduğunu hayal etmek daha da zordu.

"Elbette kimseye söylemedi. Oğlunun ona bakması gerektiği için suçluluk ve utanç duyuyordu. Bunun onun görevi olduğunu, bu yüzden benim onun için temizlik yapmam ve onu kontrol etmem gerekmediğini söyledi. Ama yapmak zorundaydım. Büyükannem de o zamanlar pek iyi durumda değildi ve eğer annem için yemek yapmazsam, o yemezdi," dedi Emmett, beni o güzel kahvaltıyla şaşırttığı sabaha geri götürerek.

Birdenbire, tam olarak ne zaman ve neden kendi kendine yemek yapmayı öğrendiğine dair bir tahminde bulundum. On sekiz yaşındaki Emmett'in, annesini yemeye ikna etmek için yaptığı yemekleri olabildiğince güzel bir şekilde sunmaya çalıştığını hayal edince içim burkuldu.

“Biliyorum. Çok fazla,” dedi Emmett yüzündeki ifadeye bakarak. Başımı salladım. Öyleydi.

Audrey Hoult benim için her zaman zarafetin simgesiydi. Annem için de öyleydi. Her pazar eve gider, kıyafetlerine, yemeklerine ya da etrafındaki herkese gösterdiği sabrına hayran kalırdık. Bir zamanlar tamamen çaresiz olan, gece gündüz bakıma muhtaç olan kişinin kendisi olduğunu anlamakta zorlanıyordum.

Üstelik Emmett tarafından.

Temizlik ekibi balo salonundan masaları çıkarmaya başladığında, bir süre sessizce izledik. Ortam müziği kesilip sağır edici bir sessizlik oluştuğunda daha da sessizleştik; Emmett'in yüzünü buruşturduğunu fark ettim.

Bunun hakkında konuşmanın onun için zor olduğunu biliyordum. Kendine sakladığın acı hakkında konuşmak her zaman zordu. Öyle büyük ve derine gömülmüş bir acıydı ki, onu azar azar ortaya çıkarmak asla mümkün değildi. Bir kere ortaya çıktığında, tamamının ortaya çıkması gerekiyordu. Ve ortaya çıktığında, uzun zamandır kafanda, kalbinde yer eden düşüncelerinin şeklini değiştiriyordu. Günlük hayatta saklamayı sevdiğin tüm gerçeklerle yüzleşmeni sağlıyordu.

Bu, tüm varlığını altüst etti ve bunu Emmett'le babam hakkında konuştuğum gecedan beri çok iyi biliyordum.

"Bunların hepsini sesli olarak duymak zor," dedi. "Kendi sesimden bile."

“Ne demek istediğini anlıyorum.” Elini avucuma aldım ve nazikçe masaj yaptım. “Bunun yerine yapman gereken her şeyi ya da bir noktada işleri kendin için nasıl kolaylaştırabileceğini düşünmeni sağlıyor.”

“Kesinlikle,” diye mırıldandı Emmett. “Biliyorum, bir noktada Julian'a söylemeliydim. Ama onun o duruma düşmesinin yarısı onun yüzündendi ve o tamamen geri döndükten sonra bile, bunca yıldır biriken saçmalıkları ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim.”

"Yani şimdi bu molalarda... olan bitenlerden ona en ufak bir şekilde bile bahsetmenize izin vermiyor musunuz?"

“Hayır. Yardım edebilecek tek kişi ben olduğuma göre onu üzmenin bir anlamı yok. Başından beri yanıdayım. Onun tüm huylarını ve alışkanlıklarını biliyorum. Onu sakinleştirmek için tüm yöntemleri biliyorum.”

“Bu molaları ne sıklıkla veriyor?”

“Artık eskisi kadar sık olmuyor. Yıllar geçtikçe daha da seyrekleşti. Ama başlangıçta, onu bu yerlerden çıkarmak o kadar sürdüğü için haftalarca, belki de bir ay boyunca onun ve büyükannemle birlikte yaşadığım zamanlar oluyordu.”

"Yani, onun için her an hazırda beklemeniz gerektiğini hissettiğiniz için mi ilişki yaşamadınız? Ya o bir anda bunalırsa diye mi?"

“Evet.” Emmett elime baktı, avucumu nazikçe çevirerek parmaklarıyla avucumun üzerinde gezindi.

“Ama... ya sen uzakta olursan?” diye sordum, Audrey’nin Emmett’in tüm yaz yurt dışında olacağını düşündüğünü hatırlayarak.

“Çok uzun süre uzak kalmam. Bir seferde asla bir haftadan fazla kalmazım,” diye yanıtladı Emmett. “Biliyorum ki, eğer bir şey olursa ve o da bu yerlerden birine düşerse, tatilde olduğumu bana söylemez. Benim eğlenmemi ister. Ama buna değmez çünkü onu yeterince erken yakalarsam, işler kötüye gitmeden önce onu ikna edebilirim.”

“Doğru,” dedim, ama Emmett’in böylesine büyük bir sorumluluktan bu kadar rahat bir şekilde, sanki hayatının sıradan bir parçasıymış gibi bahsetmesini dinlerken kalbim kırılıyordu.

Anlaşılan o ki, hayat herkesin sandığı kadar kusursuz değildi.

Emmett başını sallayınca, "Demek son iki gündür oradaydın," diye anladım. "Bunu tetikleyen neydi?"

"Sara," diye yanıtladı, kafamdaki şaşkınlığı görünce açıklama yaparak. "Şey, Sara değil. Hamileliği."

Hâlâ kafam karışmıştı. "Annen bundan memnun değil mi?"

“Ah, çok mutlu. Julian, bir saat boyunca aralıksız ağladığını söyledi,” dedi Emmett hafifçe kıkırdayarak. “Ama bence... gerçekten mutlu olmakla gerçekten üzgün olmak arasında ince bir çizgi var. Bence çoğu zaman bir şeyden dolayı çok mutlu olduğunda babamı özliyor. Ve Sara hamile olduğu için, biliyorum ki onun burada olmasını her zamankinden daha çok istiyor. Öldüğü gün hepimiz yıkılmıştık ama şimdi bakın. Yine çok iyi anlaşıyoruz,” dedi, hafifçe gülümseyerek. “Artık Sara’mız var. Bir bebeğimiz geliyor.” Bana baktı. “Hayatımda oldukça iyi beklentilerim var,” dedi, dudağımı ısırduğımda sırıtırken. Boş balo salonuna bakarak kendi kendine başını salladı. “Babamın istediği her şey bu. Ve biliyorum ki annem, onun burada olup bunu görememesinden dolayı çok üzgün.”

“Elbette,” diye mırıldandım, Hoult ailesinin sessizce yaşadığı tüm acılar kalbimi buruyordu. Bu durum hem dikkat çekici hem de yürek burkucuydu

ve Emmett'in dünyasının mükemmel olduğunu hayal ettiğim her an kendimi sarsmak istedim.

Yıllarca kendi hayatımdaki zorluklar yüzünden onu görmezden gelmişken, o çok daha büyük bir zorlukla boğuşuyordu.

Birkaç dakika süren sessizliğin ardından, "Keşke yanında olabilseydim," dedim. "Aramızda garip şeyler olduğunu biliyorum, ama seni her zaman ailem gibi hissettim. İnanması zor biliyorum, ama böyle bir şeyi tek başına atlatmana izin vermezdim."

"Bunu yapmayacağını biliyordum." Emmett bana baktı. "Beni ve ailemi dünyadaki herkesten daha iyi anlıyordun."

"Demek ki senin yanında olmalıydım," diye fısıldadım, göğsüm sıkışırken Emmett başını salladı, dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve daha önce bana söylediği aynı kelimeleri kullandı.

"Şimdi buradasın," diye mırıldandı. "Ve önemli olan da bu."

Dün gece Emmett ve ben dairesine girdiğimizde saat gece 2'yi geçmişti. Smokinlerimizi çıkardıktan sonra, yatağa yığılıp birbirimizin kollarına sarılarak uyuyakaldık. Hem fiziksel hem de duygusal olarak tükenmiştik ve işe geç kalacağımı bildiğim için Evie'ye bir mesaj attım.

Ve sabahleyin onun cevabıyla uyandım.

EVIE: Her şey yolunda bebeğim. İstedtiğin kadar geç kalabilirsin. Aslında, dün sana yaşattıklarım için lütfen bütün günü izinli geçir.

EVIE: Şunu da belirtmek isterim ki, Mike ve ben şu an iyiyiz, lütfen benim için endişelenmeyin! İyi olduğuma söz veriyorum. O yüzden sevgilinizin tadını huzur içinde çıkarın.

EVIE: Ve barıştan kastım, bu sabah kendinizi ne tür bir pisliğe bulaştırırsanız bulaştırın ;)

Son mesajına güldüm ama kaşlarımın arasında hâlâ bir çatılma vardı çünkü Evie'nin ilişkisiyle ilgili duygusallaşmasının Emmett ve benim yüzümden olduğunu biliyordum. Sonuç olarak o gece Mike'ı aradı ve ben de yirmi dakika boyunca banyoda onunla kavga ederken odamda oturdum.

Galadan önceki gün, Evie Mike ile evde kalmak için acil bir gün izin aldığı sırada, restoranı tek başıma idare ettim. Muhtemelen günün büyük bir bölümünü kavga ederek ve tartışarak geçirdiklerini biliyordum ve dürüst

olmak gerekirse, Evie'nin bu işkence dolu belirsizlik içinde daha ne kadar süre kalmasına izin verebileceğimden emin değildim.

Ama onunla olan ilişkimden yüz yüze konuşana kadar bahsetmeyecektim, bu yüzden basit bir cevap gönderdikten sonra telefonumu komodinin üzerine koydum ve omzumun üzerinden Emmett'e baktım.

Onun kusursuzluğunu incelerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Kollarından sıyrıldıktan sonra hâlâ uyuyordu ve şimdi sırtüstü yatıyordu, bir kolu başının üzerinde, diğeri ise biçimli karın kaslarının üzerindeydi. Tanrım, uyanınca böyle bir manzarayla karşılaşmak inanılmazdı. Beyaz çarşaflar bronzlaşmış teniyle tam bir tezat oluşturunuyordu ve üzerine zar zor örtülmüştü, bu da o uzun, kaslı vücudunun her santimini görebildiğim anlamına geliyordu - sabah ereksiyonu hariç.

Dudaklarımı ısırarak çarşafa uzandım ve onu vücudundan hızla çekip aldığımda irkildi.

“Mmph.”

Hareket etti ama gözlerini açmadı; ancak yanına doğru sürünerek geldiğimi hissettiğinde dudaklarında hafif bir tebessüm belirttiğini fark ettim.

"Uyumaya çalışıyorum bebeğim, ne yapıyorsun – ah... aman Tanrım."

Penisini ağzıma aldığı anda sustu, dilimi şişmiş ucunun etrafında döndürdüm ve gözlerini açıp bana diktiği anda yukarı baktım. Beni dikkatle izlerken çenesi düştü, parmaklarını saçlarımdan geçirip atkuyruğu yaptım, ben de önce hafifçe yalayarak, sonra da hevesle emmeye geçtim, başım penisinin üzerinde yukarı aşağı sallanıyordu.

Gözlerini benden ayırmadı. Neredeyse hiç kırpmadı bile. Ağırlaşmış göz kapaklarına rağmen, tüm dikkati üzerimdeydi, her anımı adeta içine çekiyordu, ta ki bana vajinamı vermem için hırlayana kadar.

On saniyelik bir üstünlük mücadelesinden sonra, beni yatağın köşesine sıkıştırdığını hissettiğimde kıkırdayarak çığlık attım. Göğsü göğüslerime sertçe bastırılmıştı, penisi o kadar derine girmişti ki, her santiminin bende olduğunu biliyordum. Tamamen içime gömülmüştü ve öyle kalmasını istiyor gibiydi. Vuruşları kısa ve yoğun ve alt karın kasları klitorisime o kadar sıkı sürtünüyordu ki, zevkimin dakikalar içinde arttığını hissedebiliyordum.

“Aman Tanrım, Emmett,” diye fısıldadım. Bedenlerimiz tamamen birleşmişti, vajinam son sınırına kadar gerilmiş ve ağzına kadar dolmuştu.

Nefes nefese kaldım ama bunun yerine dilini hissettim. İçimde sürtünürken, testislerinin ağırlığı kalçalarımın çarpıyor, hızımız arttıkça yatak başlığı sallanıyordu.

Kalçalarımı sıkıp, vajinamı açarak içime girdiği anda boşaldım. Ve coşku dudaklarımdan dökülürken, içimde kasıldığını hissettim.

"Bunu istediğini söyle bana," diye hırıltılı bir sesle sordu Emmett, gözlerimin içine bakarak. "İçine boşalmamı istediğini söyle bana."

"Ver bana onu, Emmett. Hissetmek istiyorum," diye fısıldadım, içimdeki sıcak boşalmasının her saniyesini izlerken. Bacaklarımı onun etrafına sarılı tuttum, vücuduma sürtünürken çıkardığı derin, boğuk iniltisinin son anlarında onu öptüm.

Daha önce hiç hissetmediğim kadar yakın bir ilişkiydi.

Ve sanki sonsuza dek sürecekmış gibi gelen o mutluluk dolu süre boyunca, nefeslerimiz birbirine dolanmış, kalplerimiz birlikte atarken ve sabahı öpüşerek uğurlarken, tutkumuz hala havada yoğun bir şekilde hissediliyordu.

Emmett düşün büyük bir bölümünde suyu bana bıraktı, bu yüzden ilk önce ben çıktım ve aşağı inip kendimize öğle yemeği hazırlamaya koyuldum.

Merdivenlerin dibinde durup sola mı yoksa sağa mı gideceğime karar veremediğim için kendime güldüm. Komikti – Emmett'in yazlık evi bana yüzde yüz ev gibi gelirken, asıl dairesi bana hala yabancı bir yer gibi geliyordu.

Zamanla bu durum değişebilir diye düşündüm, dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Bir ay sonra yaz bitecek ve restoranımın kapılarını gelecek yıla kadar kapatacaktım. O zamana kadar, yıl boyunca açık olan depoya daha yakın olmak için şehirde kalmam mantıklıydı.

Mutfakta dolaşırken ve raftan ekmek alırken, boşta kalan elimle telefonuma bir şeyler yazıyordum. Aptalca bir şekilde, depo ile bu daire arasındaki mesafeyi Google'da arıyordum, çünkü Emmett ve benim yazdan sonra hayatımızın nasıl olabileceğini hayal etmeye ihtiyacım vardı.

Trenle kırk dakikadan az sürdüğünü fark ettim. En kötüsü değildi. Ama arabayla on beş dakika sürüyordu ve Emmett'in sabırsızlığını bildiğim için, muhtemelen beni oradan sık sık alacaktı.

Önümüzdeki sonbahar ve kışı Manhattan'da, Emmett'le birlikte bu dairede ya da kiralayacağım başka bir yerde geçirmeyi hayal ederken kendi kendime sııttım. Gerçi Manhattan veya Brooklyn'de en az bir veya iki oda arkadaşı olmadan bir daireyi kesinlikle karşılayamazdım ve içimden bir ses Emmett'in buna tahammül edemeyeceğini söylüyordu.

Ama aynı zamanda, belki de fazla ileri gidiyorsun diye düşündüm, yine de bu beni hayal kurmaktan alıkoymadı - ve o kadar çok hayal kurdum ki, tavaında bıraktığım tostları unuttum.

Yangın alarmı çalınca "Aman Tanrım!" diye bağırdım. "Kahretsin!" diye homurdanarak ısıtıcıyı kapattım ve pencerelere koştum, ancak onları nasıl açacağımı bilmediğimi fark ettim.

Bunlar beni çok korkutan, yerden tavana uzanan devasa canavarlardı, bu yüzden bir çözüm ararken etrafta koşuşturmaya başladım. Sonunda ofis kapısının aralık olduğunu, içerideki pencerenin de yarık açılmış olduğunu fark ettim. Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım. İçeri koştum, pencereyi sonuna kadar açtım, sonra da alarmı çalıştırmak için bir dergi ya da benzeri bir şey bulmak üzere odayı aramaya başladım.

Gözlerim Emmett'in masasındaki kapalı bir Manila zarfına takıldı, ama tam onu alacakken dışarıdaki alarm sustu ve gözlerim istemsizce baktığım bir kağıt yığınınına takıldı.

Başlıktaki logoyu görür görmez kalbim durdu.

Ne... sikim?

Manila klasörünü masaya geri bırakıp kağıt yığınınını elime aldığımnda kulaklarım hâlâ çınılıyordu.

Hiç düşünmedim bile, sadece sayfaları karıştırdım; her sayfada aynı logoyu gördükçe kalbim daha da hızlandı.

"İtfaiyeyi arayayım mı?" diye sordu Emmett merdivenlerden. Sesinde bir kahkaha vardı ve mutfığa doğru giderken yüzündeki kocaman sırıtışı yakaladığımnda, üzerinde yeni beyaz bir tişört ve mavi kot pantolon vardı.

Ama orada olmadığımı görünce duraksadı ve beni ofisinde bulmak için döndüğünde olduğu yerde kaldı. Bana, sonra elimdeki kağıtlara baktı ve çenesini sıkarak odaya birkaç adım attı, kapının hemen içinde durup bana baktı.

"Ne yapıyorsun, Aly?"

"Alarm çaldığında sallayacak bir şey arıyordum."

İçeriye doğru bir adım daha attı.

"Ne buldunuz?" diye sordu, sesi gergin bir şekilde.

Boğazımdaki golf topu büyüklüğündeki düğümü yuttum, bakışlarımı tekrar o tanıdık logoya indirdim ve sonra tekrar ona baktım.

"Bu şirketi nereden tanıyorsunuz?" Elimdeki kağıdı kaldırırken sorum neredeyse fısıltıyla çıktı. "Bu, üç yıl önce bana yatırım yapan şirket. Böylece restoranımı açabildim."

Emmett'in Adem elması yukarı aşağı hareket etti. Cevabını beklerken içimdeki tüm sabrı topladım, ama sessizliği, o logoyu tanıdığım andan itibaren şüphelendiğim şeyi doğrulamak için yeterliydi.

Tanrı.

O şık mavi işareti çok sevmiştim. Bana büyük fırsatımı, hayatımdaki dönüm noktasını, hayalimin gerçekleştiğini anladığım günü hatırlatıyordu. Evie ile yatırım aldığımızı öğrendiğimiz o gün, tüm sıkı çalışmamızın karşılığını aldığımızdan çok emindim.

Ama Emmett'in ofisinde dururken, o gün hissettiğim gururun belki de hak edilmemiş olduğunu fark ettim.

"Şirketime yatırım yapan sen miydin Emmett?" diye sordum, baştan ayağa vücudumda uyuşma hissiyle. "Kavga etmeye çalışmıyorum, sadece bana cevap vermeni istiyorum," diye yalvardım usulca, derin bir nefes alırken göğsünün genişlediğini izlerken.

"Evet."

Gözlerim anında yaşlarla doldu, midem bulandı. Orada sessizce dururken titreyen dudaklarımı ısırdım, restoranımı açma hayalimi gerçekleştirmek için yaptığım her şeyi hatırladım. O günü hatırladığımda kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu – aynı şirkete onlarca iş başvurusundan sonra Drea van Dahl'ın sonunda bana e-posta ile geri dönüş yaptığı o mucizevi günü.

Onu bir nimet, bir şekilde beni kanatlarının altına alan bir koruyucu melek olarak görüyordum. Bende özel bir şey gördüğünü hayal etmeyi seviyordum. Belki de azmim o kadar güçlü bir şekilde yayılıyordu ki, bunu fark etmiş ve kendi özgür iradesiyle bunu desteklemeye karar vermişti.

Ben hep bunun içimde olan bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Ama Emmett'e baktığımda bu düşüncem suya düştü.

"Onu nasıl tanıdığını bana hiç anlatmadın."

"DSÖ?"

"Drea." Boğazım o kadar düğümlenmişti ki zar zor konuşabiliyordum. "Şimdi bana söylemen gerekiyor Emmett. Drea'yı nasıl tanıdığını anlat."

“İş arkadaşınız,” diye yanıtladı, uzun bir sessizlikten sonra devam etti. “Ben The Victorian’da yatırımcıyım. Onun restoran grubu da otelin en üst katındaki barı işletiyor.”

"Onu ne zamandır tanıyorsunuz?"

"Beş yıl."

Verdiği cevap beni çok utandırdı ve gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Ama gözyaşlarımı geri pöskürttüm ve son bir soru sormak için kendimi toparladım.

"Dört yıl önce Vandermark Restoranlarında işe alınmamın sebebi siz miydiniz?" diye sordum, sesim titriyordu.

"Evet."

Nefesimi dışarı verdim, bir elim ağzımı kapatmış, diğer elim ise bedenimi sarmıştı.

"Aly." Adım, Emmett’in dudaklarından paramparça bir şekilde dököldü. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm," dedi, sesi acı dolu bir şekilde bana doğru yaklaşırken. "Defalarca ulaşmaya çalıştım ama cevap vermedin. Yaptıklarımın pişman olmadığımı biliyorsun, ama sonrasında olan her şeyden nefret ettim. Babanın seni göndermesinden nefret ettim. Annenden biliyordum ki, yıllarca kendini kaybolmuş hissettin ve sanki hayatından çok şey almışım gibi hissettim," diye fısıldadı, şimdi bana yeterince yaklaşmış ve kağıtları elimden alıyordu.

O, saçlarımı yüzümden çekerken ve yanaklarımdaki gözyaşlarını başparmağıyla silerken başımı salladım. Gözlerimin içine bakmamı istediğini biliyordum ama gücü bulamadım. Kendim hakkında bildiğim her şeyin sandığım gibi olmadığını fark edince, iliklerime kadar sarsıldım, uzuvlarım titriyordu.

Başardığımı iddia ettiğim her şey aslında hiç de öyle değildi. Hiçbiri hak edilerek kazanılmadı, bana verildi.

Ve beni en başından beri kendimi kanıtlamaya iten çocuk tarafından.

"Emmett, neden? Bunu yapma ihtiyacı neden hissettin?" diye sordum güçsüzce, sonunda yüzümü kaldırıp gözlerine bakmama izin vererek. Yüzündeki ıstırap ifadesini görünce, gözlerimde biriken gözyaşları yanaklarımdan daha hızlı akmaya başladı.

"Çünkü her şeyi düzeltmek istedim. Sana verdiğim tüm acıyı telafi etmek istedim. Olanlardan dolayı hala acı çektiğini biliyordum ve hem senin annenden hem de annemden nelerle meşgul olduğunu biliyordum. Her zaman ne yaptığını takip ettim çünkü ne yapıyorsan yap, mutlu

olduğundan ve yoluna devam ettiğinden emin olmak istedim. Annem iş bulmakta zorlandığını söylediğinde, nerede diye sordum, Vandermark dedi ve tek bir telefon görüşmesi yaptım – hepsi bu.”

"Sizin anlattığınız kadar basit değil," diye itiraz ettim gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde. "Bunların hepsinin kendiliğinden olduğunu sanıyordum. Bunların olmasını ben sağladığımı sanıyordum. Drea'nın arkadaşım olduğunu sanıyordum."

Emmett ısrarla, "O senin arkadaşın," dedi. "Böyle bir şirket, kendileri için işe yaramayan bir çalışanı elinde tutmaz. Bunun için çok büyük ve sabırsızlar, bu yüzden sadece bir telefon görüşmesi yaptığımı söylediğimde, size söz veriyorum, sadece bunu yaptım."

"Drea'dan restoran açmak istediğimi biliyordun."

"Bunu annemden de kolaylıkla öğrenebilirdim."

"Bana yatırım yapmak zorunda olan sen değildin," diye karşılık verdim.

"Hayır, yapmadım, ama ihtiyacın olan her şeye daha hızlı sahip olmanı istedim," dedi Emmett. "Hayatını bir kez olsun kolaylaştırmak istedim. Böylece sadece mutlu olabilirdin."

Odaya boş boş bakarken yanaklarım uyuşmuştu.

"Bunu kim biliyor?"

Emmett hızla, "İş ortağım dışında kimse bilmiyor," diye yanıtladı.

"Julian bilmiyor. Annem kesinlikle bilmiyor. Baban asla öğrenmeyecek."

Teselli etmek için söylediğini biliyordum ama söyledikleri beni tekrar ağlattı çünkü kendimi çok aptal hissettim.

Meğer hiçbir şey değişmemiş. Hala ikinci sıradaydım. Hala Emmett'in gölgesindeydim, hayatımdaki her şey onun insafına kalmıştı. Kimse bilmeseydi bile, ben biliyordum ve bunun üstesinden nasıl geleceğimden emin değildim.

"Aly, lütfen."

"Bunun iyi niyetle yapıldığını biliyorum, Emmett." Konuşurken kendimi sakın tutmaya zorladım. "Bunu önemseydiğin için yaptığını biliyorum."

Başını salladı, söyleyeceklerimden korkuyormuş gibi görünüyordu ama sonunda hiçbir şey söylemedim.

Söyleyecek sözüm kalmamıştı. Dilsiz ve çaresiz hissediyordum ve sonraki bir saat kadar Emmett'in dairesinde kafamı toparlamaya çalışarak dolaşım. Öğleden sonra bir ara, yeni keşfettiğim her şeyden sonra ona karşı

normal hissedip hissedemeyeceğimi test etmek için onunla başka şeyler hakkında konuşmayı bile denedim.

Günün geri kalanını bu testleri yaparak geçirdim; hatta bir ara gülmeye bile çalıştım.

Ama ne yaparsam yapayım, ne konuşursak konuşalım, hayatımın en büyük dönüm noktasının aslında bir yalan olduğu gerçeğini aklımdan çıkaramıyordum. Emmett'in yanında utançtan başka bir şey hissedemiyordum, bana ne söylerse söylesin, beni ne kadar tatlı bir şekilde öpse veya kucaklasa da.

Akşam olduğunda kalbim milyon kere kırılmıştı. Çünkü bu adamı dünyadaki her şeyden çok istesem de, kalbimin derinliklerinde biliyordum ki ona bir daha asla aynı gözle bakamayacaktım.

Geceleyin, Emmett uyurken, son bir kez kollarından sıyrıldım. Ses çıkarmadan ağladım, o sırt üstü döndü, ben de kapıdan sessizce çıktım.

İki Hafta Sonra

Drew ile maçın skorunu izlemem gerekiyordu ama on dakika boyunca yaptığım tek şey yerdeki devasa Yılbaşı logosuna bakmaktı. Empires kulüp binası geçen yıl yeniden düzenlenmişti, bu yüzden artık her parlak yüzeyde parlak beyaz logolar vardı. Ayrıca maçı gösteren dört devasa düz ekran vardı ve her oyuncunun dolabının üzerinde parlayan spot ışıkları, burayı bir kral tapınağı gibi gösteriyordu.

Dolayısıyla Drew'un kamburlaşmış, üzeri toprakla kaplı ve deli gibi kendi kendine mırıldanmasını izlemek kesinlikle komikti.

Aslında o da tıpkı benim hissettiklerimi paylaşıyordu – gerçi oyundan atıldığı için muhtemelen kendisi de oldukça kötü hissediyordu. Karşı taraftan gelen laf sokmalar sayesinde bu maça özellikle motive olmuştu. Altıncı inning'e kadar sekiz strikeout yapmıştı ve hala no-hitter'a çok yakındı.

Ama sonra Tampa Bay'in kısa stop oyuncusu Trevor Martinez'e yumruk attığı için oyundan atıldı ve şimdi ikimiz de boş soyunma odasında, neredeyse hiç konuşmadan takılıyorduk.

Tabii ki, ekrandaki yorumcular Drew hakkında konuşmaya başlayınca durum değişti.

"Joe, Empires'ın bu dolu kalelerle dolu durumuna bakınca, keşke Drew Maddox hâlâ sahada olsaydı diye düşünüyorsunuz."

"Keşke öfkesini kontrol etseydi."

"Bu konuda haksız değilsin."

"Keşke şöyle yapsaydım, şöyle olsaydı, şöyle yapabilseydim..."

"Ne lan? O pislik sahaya doğru koştu!" diye kendini savundu Drew televizyona, Tampa Bay'in maçı eşitleyen iki sayılık atışını izlerken bir düzine küfür savurarak. "Kahretsin, Griff!" diye lanet etti yedek atıcısına, ben ise özellikle Empires'in ligde Tampa'nın sadece yarım maç önünde olduğu düşünüldüğünde, olması gerekenden daha az tepki vererek arkama yaslandım.

Mecburi bir "lanet olsun" sesi çıkardım ama çok geçti ve o kadar yarım yamalak bir sesteki Drew bana tuhaf bir bakış attı.

"Benim hatırım için mi deli numarası yapıyorsun?" diye homurdandı.

İçimden omuz silktim ama dışarıdan bakıldığında pek de hareket etmediğimden emindim.

"Aman Tanrım, dostum. Beni korkutmaya başladın. Sanki katatonik bir haldesin."

"Seninle burada tanıştım, benden daha ne istiyorsun?"

"Canlı görünmeni istiyorum, şerefsiz! Bir şey fırlat! Bana kız! Hadi ama, adamım!" Şapkasını kafasından fırlattı. "Tekrar insan olman için ne yapmam gerekiyor?"

"Bilmiyorum," dedim.

Gerçekten de öyle düşünmedim.

İki hafta önce o pazar gece yarısı uyandığımda Aly'nin gittiğini fark ettiğimden beri neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum.

Dürüst olmak gerekirse, bunu tahmin etmeliydim. Gideceğini bilmeliydim çünkü onun yerinde olsaydım, ben de kendime bakamazdım. Evet, her şeyi aşktan yapmıştım ama onun nasıl aşağılanmış hissedeceğini, benden uzaklaşmaya nasıl ihtiyaç duyacağını anlıyordum.

O, buna öyle diyordu.

"Biraz zamana ihtiyacım var."

Ama görünüşe göre zaman aynı zamanda mesafeyi de beraberinde getiriyordu, çünkü aynı gün iş yerine gittiğimde arkadaşım Evie bir daha gelmememi rica etti. Ertesi sabah da aynı şey oldu, ama bu sefer Evie kesin bir tavır sergiledi.

"Aly'nin her gün seni görmekten korktuğu için işe gelmekten çekinmesine neden olmak doğru değil," dedi sakın bir şekilde.

Ve bu konuda haklıydı.

O sabah restorandan ayrıldıktan sonra eve döndüm ve birkaç eşyayı çantaya attım. Ozzy'nin en sevdiği oyuncakları yerden aldım, onu Julian'ın yanından aldım ve Manhattan'daki evime iki buçuk saatlik yolu arabayla kat ettim.

Aly'yi göremeden aynı şehirde bulunmanın imkanı yoktu, bu yüzden Hamptons'taki yaz tatilimi erken bitirmeye karar verdim.

Bu yaklaşık on iki gün önceydi ve o zamandan beri Drew beni bu bunalımdan çıkarmak için boşuna uğraşıyordu. Onun her zaman aklına gelen plan, Meatpacking District veya Lower East Side'da bir gece geçirmekti, ama ben bu davetlerin hepsini reddettim. Biliyordum ki beni olabildiğince çok kızla birlikte olmaya zorlamaya çalışacaktı ve penisim insan temasını ne kadar özlese de, gerçekten ilgilenmiyordum.

Aly'den uzakta olmak, onu düşünmediğim anlamına gelmiyordu. Düşünüyordum. Günün her dakikasında.

Hâlâ kolumu onun bedenine dolamadan yatağa girmeye alışamamıştım. İlk birkaç gece acınası bir şekilde yastığa sarılmayı denediğimi itiraf etmek bile istemiyordum. Spoiler uyarısı: işe yaramadı.

Birkaç kez, onu görmek için Hamptons'a geri dönmeyi düşündüm, ama bir keresinde bunu yapmaya karar verdiğimde, evin anahtarlarını aramakla iki saat geçirdim.

Anlaşılan Julian o kaybolmanın arkasındaydı. Hatta anahtarlar hâlâ ondaydı.

"Ahmak herif," diye düşündüm, telefonumda geçen haftaki anahtarlarla ilgili konuşmayı ararken Drew'ü dinlemeyi bıraktım.

BEN: Onları ne zaman aldın ki? JULIAN: Pazar günü maçtan sonra evine uğradım. BEN: Kendin mi içeri girdin? JULIAN: Evet. Benim evimde bunu her zaman yapıyorsun. BEN: Bu farklı. BEN: Ve bu çok saçma, anahtarlarımı geri istiyorum. JULIAN: Onun kişisel alanına saygı duyman gerekiyor ama daha da önemlisi, şu anda sadece sarhoş olduğun için gitmeyi düşünüyorsun. JULIAN: Ve ihtiyacın olan son şey, onun yüzünden sarhoş bir olay çıkarmak ve onu tekrar görmeden önce on iki yıl daha beklemen.

"Sert sevgi," dedi Drew, omzumun üzerinden okuyarak.

"Ne oluyor lan?" Ekranımı kapattım ve ona ters bir bakış attım.

"Ne? Kızla mesajlaşmadığından emin olmak zorundaydım."

"Ona mesaj atmıyorum."

"Güzel. Yapmamalısın. Çünkü eğer o seni en iyi halinle istemiyorsa, o zaman seni hak etmiyor demektir – dur. Bu deyim nasıldı bilmiyorum. Neydi yine?"

Az kalsın gülecektim.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordum Drew kollarını açarak dolabına doğru yürürken.

"Hiçbir şey bilmiyorum dostum!" dedi, dolabına geri otururken. Şapkasını yerden alıp ters bir şekilde başına taktı. "İnsanların terk edildiğinde söylediklerini söylemeye çalışıyorum ama neden ayrıldığınızı bile bilmiyorum, o yüzden sadece... saçmalıyorum, kim bilir. Beni rahat bırakın. Oyundan atıldım."

Burun kıvırdım.

Adama biraz acıdım doğrusu. Aly'nin neden ayrıldığını söylemediğim için nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Söyleyemezdim de. Restoranına yaptığım yatırımı hâlâ gizli tutmayı planlıyordum. İlk günden beri anlaşma buydu ve değişmeyecekti.

Bir süre sonra Drew, "Hey," dedi. "Bu gece benimle dışarı çıkmalısın."

"Öyle düşünmüyorum."

"Saçmalık! Seni dışarı davet ettiğimde sürekli hayır diyemezsin. Bu senin sağlığın için."

"Gerçekten mi."

"Evet. Hayatının geri kalanında bir kız yüzünden küskün kalamazsın. Bu seni öldürür."

"İki hafta oldu. Biraz daha uzun sürmesi bence oldukça adil," dedim.

"Tekrar aşık olmanı beklemiyorum. Sadece seks yapmanı söylüyorum. Ruh için iyi," dedi ve hemen ardından ayağa fırlayıp televizyonda olan bir şeye bağırmaya başladı. "Evet! Kesinlikle evet!" diye kükredi Drew, göğsüne üç kez vurup bana öyle çılgın bir ifadeyle baktı ki güldüm. "İşte bu, kardeşim, bir işaretti. O üç sayılık kahrolası vuruş, bu gece dışarı çıkman gerektiğinin bir işaretiydi. Konu kapanmıştır. Nokta."

"Evet?"

"Evet! Instagram'da görüştüğüm kızın bir kız kardeşi var, belki ilgini çekebilir. Kız kardeş ya da arkadaşı. İkisinden biri."

"Bu kızın adını bile biliyor musun?"

"Evet."

"Nedir?"

“Bebeğim.”

"Ona öyle diyorsun. Adı bu değil," diye homurdandım.

"Peki, hâlâ çalışıyor, o halde ne farkı var?"

İsa.

Drew'e kızmış mıydım yoksa eğlenmiş miydim emin değildim, ama onunla birlikte yaşadığım gece hayatına geri dönmek kesinlikle hoşuma gitmiyordu.

"Harika. Az önce bana kız kardeşinin fotoğrafını gönderdi," dedi birdenbire.

“Ne? Neden ondan sana fotoğrafını göndermesini istedin ki –” Drew yanıma gelip telefonunu yüzüme doğru uzatınca geriye yaslandım. “Harika. Çok tatlı. Şimdi telefonunu yüzümden çek,” dedim, ama hemen itaat edip telefonunda bir şeyler yazarak uzaklaşınca şüphelendim. “Ne yapıyorsun?”

Drew, dolabına geri otururken sırıtarak, "Ona kız kardeşinin harika olduğunu düşündüğünü söyledim," dedi. "Ve o da seninle tanışmak için heyecanlı olduğunu söyledi, o yüzden heyecanlan bakalım, aptal herif. Çünkü bu gece dışarı çıkıyoruz."

Moteldeki rahatsız yatak ve onun parasını ödemek için bulduğum ikinci iş yüzünden yine tükenmiş haldeydim.

Bu hayattan o kadar uzun süre uzak kalmıştım ki, tekrar alışmam biraz zaman aldı. İş yerinde yüzümün uyuşmuş, sanki bütün sabahı dışıde geçirmişim gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu gerçekten unutmuştum. Büyük, güzel bir evde yaşamının ve büyük, cennet gibi bir yatakta uyumanın tadını çok çabuk çıkarmıştım. Lüks bir hayattan floresan lambalara yapışmış ölü sineklere geçiş, en hafif tabirle sarsıcıydı.

Ama başka seçeneğim yoktu.

Hayatta kalma modundaydım ve sadece yazı atlatmam gerekiyordu. Gece işimde canımı dişime takarak, her gece iki saat uyuyarak ve her sabah ve gün restoranda elimden gelenin en iyisini yaparak altı hafta daha geçirmem gerekiyordu. Muhtemelen beni öldürecek kadar zorlayacaktı, ama eğer bu, sezonu iyi satışlarla ve daha iyi basınla kapatmak anlamına geliyorsa, buna değirdi.

Bundan oldukça emindim, ama Evie o kadar da emin değildi.

"Lütfen. Lütfen bu gece evimde kalın. Mike kabul etti. Dün gece bütün gece onunla konuştum, lütfen," diye yalvardı bu sabah, ellerini birbirine kenetleyerek mutfakta peşimden gelirken. "Önümüzdeki bir buçuk ay boyunca iki saatlik uykuyla idare edemezsiniz."

"Onun evine taşınmadan önce bunu yapmıştım."

"Evet, ama o zamanlar sadece bir işin vardı. Gecede sadece iki saat uykuyla iki iş yapmak farklı bir şey, ve bu fark, bir gün bu mutfağın ortasında yere yığılman."

“Evie. Aslında o kadar da kötü değil. İş kolay ve motel de güzel.”

"Öyleyse neden nerede çalıştığınızı söylemediniz veya beni motelinize davet etmediniz?"

“Çünkü,” diye tersledim ve konuyu orada bıraktım. Evie'ye son zamanlarda bu tür cevapları çok veriyordum ve bundan hiç hoşlanmıyordu. Ellerini beline koyarak bir an gözlerini bana dikti.

"Madem bu akşam o şüpheli ikinci işinde çalışmıyorsun, en azından gelip benimle takılır mısın?" diye sordu.

"Öyleyse, ben banyodayken arabamın lastiklerini mi keseceksin yoksa?" diye sordum.

“Hayır, olmaz.” Evie gözlerini devirdi. “Lastikleri düzgünce çıkarabilmesi için Mike'tan kriko kullanmasını isterdim tabii ki.”

“Haaah.”

“Onları değiştirmek zorunda kalmanı istemem! Lastiklerin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?”

Burnumu çektim ve Evie'nin içimde ne kadar bitkin ve boş hissettiğimi anlamasını istemediğim için vardiyanın geri kalanında onunla şakalaşmaya kendimi zorladım.

Restoranda bile Emmett'i düşünmeden durmak zordu. Dürüst olmak gerekirse, onu düşünmeden herhangi bir yerde olmak zordu. Hayatımda hiç bu kadar öfkeli, minnettar, ihanete uğramış ve kalbim kırılmış hissetmemiştim. Bu kadar çok çelişkili duyguyu aynı anda hiç yaşamamıştım ve geceleri genellikle yatakta huzursuz yatarken hayal kırıklığıyla dolu gözyaşları döküyordum.

Ve karanlık gecelerde, kendimle tam anlamıyla gurur duyamayacağım, kendi başıma büyüyüp her şeyin üstesinden gelemeyeceğim düşüncesiyle öfkeden kaynıyordum. Emmett'in neden böyle bir şey yapma ihtiyacı duyduğunu sorguluyordum ve her zaman vicdanını rahatlatmak istediği teorisine takılıp kalıyordum.

Evet, bu aralar geceler benim için pek iyi geçmiyordu.

Bu nedenle, o berbat ikinci işe bir bakıma minnettardım.

Bana birikim yapacak kadar para kazandırmasının yanı sıra, fiziksel olarak da o kadar yorucu, ağırlı ve sızılı bir işti ki, yatağa girdikten yirmi dakika içinde, düşüncelerim ne kadar karanlık olursa olsun, hemen uyuyakalıyordum.

Cinsel ilişkiye veya dansa gerek yok.

Geceyi Evie'nin evinde geçirdim çünkü dürüst olmak gerekirse, moteldeki "süit" son derece iç karartıcı, kutu gibi bir odaydı ve duvardaki şeyin toz olduğunu, örümcek olmadığını kendime sürekli telkin etmekle çok fazla zaman geçirdim.

Saat 21:00'e kadar ayrılmayı planlıyordum ama sonra Evie bana zorla şarap içirdi, bu yüzden araba kullanamadım ve şimdi plan, Mike Mets maçını izlemeyi bitirdikten sonra kanepede uyumaktı. İdeal değildi. Bir an için kendimi oldukça garip hissettim çünkü ikisi de mutfaktayken bu gece kalmam konusunda fısıldaşıyorlardı. "Bu küçük daire" dediğini duydum ve beni etrafta istemediğini anladım.

Ama mucizevi bir şekilde, fısıltılı bağıris çağırış kavgalarının sonunda Evie'nin kıkırdadığını duydum.

"Çok aptalsın," diye mırıldandı. Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra bir öpücük sesi duydum.

Evie yatak odasına döndüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Kalmanızın sorun olmadığını söyledi, inanmıyorsanız, hatta kendi Ben & Jerry's dondurmasını bile ikram etti," dedi usulca, sonra da birden sesini yükselterek kapıdan dışarı fırladı. "Mike!"

"Ne?"

"Aly'ye dondurmanı bize verebileceğini söylediğini ilet!"

"Dondurmamı size verdim, afiyet olsun!"

"Gördün mü?" Evie bana tatlı bir gülümsemeyle baktı.

Ona homurdandım ve içkime uyuşturucu kattığıyla ilgili başka bir şeyler söyledim, sonra da yorgun, şarap sarhoşu halimizle sırt üstü uzanıp yan yana telefonlarımızda gezinme alışkanlığımıza geri döndük.

Evie sessizce, "Son kavgadan sonra gerçekten daha iyi olabileceğimizi düşünüyorum," dedi.

Bütün gece, ara sıra, bana Mike'ı savunuyordu. Üç hafta önce yaşadıkları dramdan sonra –tam da benim büyük dramım başlamadan önce– ilişkilerine şüpheyle baktığını biliyordu. Bence bu olaydan elde ettiği tek şey acı ve kalp kırıklığıydı. Sürekli duygularını benim yanımda gizlemek zorunda kalmasını görmek beni çok üzüyordu.

Ama nedense son haftalarda durum tersine dönmüştü ve Evie nihayet gerçekten rahat görünüyordu, ben ise sürekli iyiymiş gibi davranıyordum.

Tabii ki, numaram ne kadar iyi olursa olsun, onda işe yaramadı.

Biraz sonra Evie, "Emmett'in yatırımcımız olduğunu Mike'a söylememin sakıncası var mı?" diye sordu. Başımı çevirip ona baktım.

"Bilmiyorum. Sanırım biliyorum," dedim dürüstçe. "Ama çoğunlukla Emmett Hoult'un kariyerimi finanse ettiğini yanlış kişilerin öğrenmesinden paranoyak olduğum için. Ona söylemen gerektiğini biliyorum. O senin nişanlın ve biliyorum ki babamı rastgele arayıp her şeyi ifşa etmeyecek," dedim, gülmeye çalışarak ama başaramayarak, çünkü bu fikrin ima edilmesi bile midemi düğüm düğüm ediyordu.

"Açıkçası, Emmett'in sadece iyi bir insan olmaya çalıştığını düşünüyor."

Ağzımın kenarını ısırdım.

"Biliyorum. Ama bu, kendi başarılarıma bakarken onu anmak zorunda kalacağım gerçeğini değiştirmiyor," dedim. "Ve bir kerecik de olsa kendi başıma bir şeyler başarmak istiyorum."

"Şey, eğer bu sizi rahatlatacaksa, Emmett Hoult da benim yatırımcım ve başardıklarım için kendimle gurur duymaktan hiç de geri kalmıyorum," dedi Evie, son derece yakışıklı bir köpeğin Instagram gönderilerine göz atarken. "Elbette onunla sizin kadar uzun bir geçmişim yok, ama bunu bir anlığına unutup, başlangıçta düşündüğümüz gibi sadece kimliği belirsiz bir yatırımcı olduğunu varsayarsak, kendi başımıza çok büyük bir iş başardık. Paraya sahip olmak, bir işi hemen kurabileceğiniz anlamına gelmiyor. İyi bir fikriniz olmalı ve onu nasıl kullanacağınızı bilmelisiniz."

"Hı hı," dedim. "Ayrıca, hak etmediğim halde Drea van Dahl'ın beni işe almasını da o sağlamıştı."

"Ne olmuş yani? Bu... tuhaf bir kayırmacılık gibi. Temelde sana hayatta sahip olduğu tüm ayrıcalıkların bir tadını tattırıyordu," diye savundu Evie. "Seni özledi Aly. Şahsen sana bakamadı, bu yüzden uzaktan yapmaya çalıştı. İnsanların seni sevdiklerinde yapmaları gereken şey budur. İyi olduğundan emin olmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlar."

"O zamanlar henüz bana aşık değildi," diye belirttim. "Hayatıma girmesinin üzerinden dört yıl geçti. Sanırım muhtemelen çok fazla boş zamanı ve parası vardı, benim sıkıntı çektiğimi duydu ve vicdanını rahatlatmak için bana biraz para verdi."

"Aman Tanrım, ne kadar da alaycısın. Sana biraz daha şarap getireyim mi?"

“Hayır, Evie. Yedi saat sonra işe gitmemiz gerekiyor ve akşamdan kalma olamayız.”

"O zaman lütfen bir köpeğin bir bebeği kucağında tuttuğu şu videoya bir bakın. Annem az önce bunu duvarıma paylaştı ve yumurtalıklarım alt üst oldu."

"Pekala," diye homurdandım.

Gecenin geri kalanında Evie ile Facebook'ta hayvan videoları izledim. Mike oyunu bitirince uyumak için içeri geldi ve biz de biraz yer değiştirdik. O ve Evie kanepeye çarşaf ve yastıklar sererek benim rahat küçük yatağım gibi yaptılar ve onlar uyurken ben uyanık yattım ve uykusuz bir şekilde karanlık odaya baktım.

Yaklaşık otuz dakika boyunca bunu yaptıktan sonra telefonumu alıp uygulamalarımda eğlence aramaya başladım. Ama Evie ile Instagram'ın her köşesini keşfetmişim ve Twitter, Snapchat veya Facebook'um yoktu, bu yüzden...

Beklemek.

Evet. Facebook hesabım vardı ama üniversitedeyken devre dışı bırakmışım. Temelde artık yatılı okulda geçirdiğim o bir yılın hemen sonrasındaki halimin, Emmett'ten ayrıldıktan hemen sonraki ve sevgili Evie'mle tanışmadan hemen önceki halimin bir zaman kapsülüydü.

Muhtemelen berbat bir fikirdi, ama farkına bile varmadan, uzun zamandır görmediğim o mavi ana sayfaya yönlendirilmişim. Uygulamayı indirmeden Facebook'u mobil cihazda nasıl kullanacağımı anlamaya çalıştıktan sonra – çünkü bu kötü kararımı çok daha gerçekçi hale getirecekti – eski hesabımı yeniden etkinleştirdim.

Aman Tanrım.

O karanlık odada telefonumun ışığıyla aydınlanan gözlerimle deli gibi görünmüş olmalıyım. Ama anlık olarak açgözlü bir şekilde kaydırma yapmama engel olamadım, çünkü birdenbire on yıldır görmediğim yüzlerce isim ve tanıdık ama tamamen farklı görünen birçok yüzün fotoğrafı karşıma çıktı.

"Aman Tanrım."

Timmy Whitman'ın artık bir çocuğu varmış. Ne? Daniela Valenti gerçekten de New York Şehir Balesi'nde dans etmeye başlamış. Şaşırtıcı değil, yine de harika. Rochelle Sumner elbette evliydi ve Erica Janney artık Erica Janney-Coleman olmuştu çünkü görünüşe göre Matty Coleman ile evlenmişti? Bu da onun heteroseksüel olduğu anlamına mı geliyor?

Bu dünya ne haldeydi böyle?

"Bu çılgınlık," diye fısıldadım yüksek sesle, kıkırdamalarımı bastırmak için ağzımı kapatarak, çünkü gerçekten çok eğleniyordum. Yanlışlıkla birkaç fotoğrafı beğendiğimi bile umursamadım, çünkü etrafta o kadar çok şey oluyordu ve dikkatimi dağıtacak o kadar çok şey vardı.

Mesajlarımı baktığımda, Emmett'in adını gelen kutumun en üstünde görünce gülümsemem kayboldu. Mesaj okunmamıştı ve tarihe bakılırsa, babasının cenazesinden sonraki haftadan kalmaydı.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Kahretsin.

Ekrana bakakaldım, boğazım çoktan tıkanmıştı. Hayır. Bunu şu an yapamazdım. Ona karşı o sevgi ve empati fırtınasını tekrar hissedemezdim, çünkü çok acı veriyordu. Son birkaç haftada defalarca vurmuştu beni, ama hiçbir zaman Emmett'e artık aynı şekilde bakamayacağımı hatırlamaktan başka bir şeyle sonuçlanmamıştı. Kendime bunu yapmaya devam edemezdim – onu geride bırakıp geri dönmek, sonra tekrar gitmek.

İkimizin de kalbi bir daha böyle bir şeye hazır değildi. Bundan emindim.

Bu yüzden düşünmeden telefonumu yerde kaydurdum ve ışığının mutfığa doğru yarı yolda ilerleyişini izledim. Bir dakika boyunca orada durdu ve tavana mavi bir ışık yansıttı; bu da bana Emmett'i hatırlattı.

Ama sonunda kapandı ve o kanepede bir saat daha uykusuz yattıktan sonra ben de aynısını yaptım.

Ertesi gün öğlen saatlerine kadar dördüncü fincan kahvemi içiyordum, ama diğer işimde bu akşam kapanışı yapmam gerektiği için bunu hak ettiğimi ve ihtiyacım olduğunu düşündüm. Bu da en az on dört saat daha ayakta olmam gerektiği anlamına geliyordu, bu yüzden Evie'nin endişeli bakışlarına rağmen kahve makinesine doğru yöneldim.

"Sanırım diğer işinizde elinizin titrememesi gerekmiyor, değil mi?" diye homurdandı, bir sekiz ons saf kafeini daha içtiğimi izlerken.

"Ah, kesinlikle öyle, ama benim için orada uyanık olmak, sakın kalmaktan daha önemli," dedim, ki bu kesinlikle bir yalandı. Patronum, titreme nöbetlerimin ilk birkaç gecesinden birinde beni neredeyse eve gönderecekti. Kafein yüklü değildim, sadece gergindim ve VIP konukların önünde bir martini bardağını kırdığımda, bana ya kendime gelmemi ya da eve gitmemi söyledi.

Yine kötü bir karar daha! diye düşündüm kahvemi içmeye devam ederken.

Hayatımda yaptığım kötü seçimleri düşündüğümde genellikle bu kadar neşeli olmazdım, ama bu durum tam anlamıyla ölüm kalım savaşı verdiğim bir andı. Kötü uykuya, aralıksız çalışmaya ve Emmett hakkındaki bitmek bilmeyen düşüncelere rağmen içten içe yavaş yavaş ölmediğime kendimi ikna etmek için gülümsemek zorundaydım.

Dün gece Facebook hesabımı yeniden aktif ettikten sonra, bu sabah yine aptalca bir şey yaptım ve Google'da Drew Maddox'u aradım.

Gece kaçamaklarıyla ilgili haberlerde Emmett'le birlikte çekilmiş fotoğrafları olup olmadığını görmek için ara ara bunu yapıyordum. Birlikte

dışarıda olmaları gerektiğini biliyordum. Ben onun yazlık evine taşınmadan önce Drew, Emmett'in parti arkadaşıydı ve son üç haftadır gece hayatına yeniden başlamamış olmaları imkansızdı.

Bu sabah kendimi çıldırtmak için tek ihtiyacım olan şey, "MADDOX, ERKEKLERLE GECE GEZİSİNDE MAYO MODELİYLE EVLENDİ!" diye bağırان bir başlıktı!

Makalede yer alan tek fotoğraf, Drew'un muhteşem bir esmerle bir kulüpten çıkarken çekilmiş bir fotoğrafıydı, ancak "yanında üç arkadaşı" olduğundan bahsediliyordu ve şimdi başka bir kızın ellerinin Emmett'in kaslı karın kaslarında gezindiğini hayal etmekten kendimi alamıyordum. Bir çift göğse dokunduğunda çıkardığı o alçak, seksi inlemeleri hayal etmekten kendimi alamıyordum ve bu da saat 14:00'te ofiste mola vermeme neden oldu; bu da on dakika boyunca başımı kollarımın arasına masaya yaslayıp kendimi onu düşünmeyi bırakmaya zorlamam anlamına geliyordu.

Molamın yarısına gelmişim ki Hannah kapıyı çaldı.

"Aly?"

Başımı kaldırdım. "Evet?"

"Deniz ürünleri barında bir hanımefendi vardı, bugün çalışıp çalışmadığınızı sordu; liseden eski bir arkadaşınız olduğunu söyledi?"

Doğrulup oturdum. "Ne?"

"Dedi ki – "

"Özür dilerim! Kapının ardından konuşmaya devam etmenize gerek yok, dışarı çıkıyorum!"

Dışarı çıktığımda olabildiğince şaşkın göründüğümü biliyordum çünkü Hannah hafifçe kıkırdadı ve mutfaktan geçip yemek odasına doğru yürürken, "Derin bir nefes al. İyi birine benziyor," dedi.

Barda kiminle karşı karşıya olduğumu anlamam için tek bir bakış yeterliydi.

İçgüdüm bana sırtıtmak yönündeydi.

"Kelsey mi?" dedim, o parlak kırmızı saçlı kafa arkaya döndüğünde gözlerim kocaman açılmıştı.

"Aman Tanrım! Çok farklı görünüyorsun!" diye haykırdı hemen, ellerini ağzına götürerek.

"Sen de öyle!"

Sonraki birkaç dakika çığlık atmak, sarılmak ve birbirimizin görünüşünde farklı bir şey fark ettiğimiz için şok içinde sarılmalardan

ayrılmakla geçti. Kelsey'i Evie'ye liseden en iyi arkadaşım olarak tanıttıktan sonra, nihayet bu sabah neden gelmeye karar verdiğini sormayı akıl ettim.

“Vay canına, seni uzun zamandır ilk kez Facebook'ta gördüm!” diye güldü Kelsey, Evie ile birlikte barın etrafından dolaşıp diğer taraftan onunla konuşmaya başladığımızda. “Kedimin fotoğrafını beğenmişsin!”

"Yaptım?"

“Evet! Ama belki benim olduğumu fark etmedin? İşverenlerim beni bulamasın diye adımı baş harflerimle değiştirdim,” diye homurdandı. “Ama evet, o bildirimi gördüm ve ‘vay canına. Geçmişten bir esinti.’ dedim. Profilinde yeni bir bilgi yoktu, bu yüzden seni Google'da aramış olabilirim ve bu yerle ilgili bir sürü makale bulmuş olabilirim – bu arada burası muhteşem. Aman Tanrım, kadın! Bu ıstakozlu sandviç ve Bloody Mary meselesi de ne?”

Evie, "Meryem Ana duası, sana şimdi bir tane yapacağım, bayılacaksın," dedi ve birkaç dakika sonra Kelsey ilk yudumunu aldığı anda gülümsemesi içten bir kahkahaya dönüştü.

"Aman Tanrım. Bu çok sert. Neyse ki yanında yemek de veriyorsunuz, böylece hemen sarhoş olmuyorum," dedi, haşlanmış karidesi ağzına atarken bardağın kenarından ıstakoz pençesini de aldı.

“Peki, hoşuna gitti mi?” diye sordu Evie.

"Ah, iki dakika içinde kesinlikle bir tane daha almam gerekecek."

Evie, Kelsey'i işaret eden başparmağıyla bana sıırttı. Öğle yemeği telaşı başlamadan kısa bir süre önce, "Onu sevdim," dedi.

Öğleden sonrasının geri kalanında ise restoranı yönetmek, garsonlarla ilgili sorunları çözmek ve masaların memnun olduğundan emin olmak arasında Kelsey'i ara sıra ziyaret ederek, onunla kısa kısa sohbetler ettim.

Görünüşe göre artık kocası ve şımartılmış kedisiyle Long Island'da yaşıyordu. Sigorta sektöründe çalışıyordu ama bunu evden yapabiliyordu, bu yüzden zamanının çoğunu Etsy'de el yapımı takılar satarak geçiriyordu ve liseden eski arkadaşlarımızdan bazılarıyla hala iletişim halindeydi, ama çoğunlukla değildi.

"Aslında lise son sınıfta bazı arkadaşlarımla ilişki kestim çünkü seninle ve... o pislik herifle olan olay yüzünden çok kötü davrandılar," dedi, gözlerini bana dikerek ve yüzünü buruşturarak cümlesini bitirdi. "Özür dilerim. Bundan bahsetmemeli miyim?"

“Bay Scott?” diye sordum. “Umurumda değil. Benim için pek de önemli biri değil,” dedim dürüstçe. Doğrusunu söylemek gerekirse, eski

İngilizce öğretmenimi neredeyse hiç düşünmüyordum. Zihnim geçmişimin o kısmına her gittiğinde, çoğunlukla Emmett'i düşünüyordum ve Kelsey'nin sessizleşmesinden bunu anlayabildiğini anladım.

"Gitmem gerek mi? Çok meşgulsünüz," dedi aniden.

"Aman Tanrım, dur artık. Hayır, iyisin," diye onu rahatlattım. "Eğer dalgın görünüyorsam, bunun sebebi dün gece yeterince uyuyamamam."

"Evet, doğru, gece saat 2'de Facebook'ta takılıyordun," diye takıldı, tam Evie kapuçino yapmak için bara girerken. "Ama seni savunmak gerekirse, on yıldan fazla bir süre sonra Facebook hesabımı tekrar aktif etseydim, bütün gece insanları takip ederek uyanık kalırdım." İçeceği son yudumunu aldı. "Yani aslında hâlâ yapıyorum."

"Gerçekten mi?" diye kıkırdadı Evie. "Ben de. Lise ikinci sınıftayken bir kere birlikte olduğum insanları hâlâ takip ediyorum."

"Aynı şey. Ama hâlâ peşini bırakmadığım ilişki lise üçüncü sınıftayken yaşandı..." dedi Kelsey, söylediklerini anlamaya çalışırken sesi kısıldı. "Emmett Hoult hakkında konuşmama izin var mı, yok mu? Çünkü birkaç yıl önce ona rastladım... ve belki de senin hakkında konuşmuş olabiliriz."

Evie'nin boğazından kopan bir nefes sesiyle kaşlarım kalktı.

"Aman Tanrım, anlat bakalım!" diye neredeyse şeytani bir şekilde tısladı. Kelsey de sırtmaya çalıştı ama önce bana baktı.

"Öncelikle şunu söylemeliyim ki, bana yapmamamı söylediğin halde onunla birlikte olduğum için çok üzgünüm," diye sordu, kendi kendine mahcup bir şekilde gülerek. "Yani, arkadaşlarımızın birçoğunun onunla bir kez birlikte olduktan sonra nasıl çıldırdığını ve bir daha onunla hiç konuşamadıklarını gördüm, yine de yaptım."

"Yani kim seni suçlayabilir ki?" diye omuz silktim, Emmett konusu içimi öldürüyordu. "Çok yakışıklıydı. Bütün kızların istediği oydu."

"Doğru. Ama sanırım sana o gece birlikte olduğumuzda bana söylediği sarhoşça saçmalıkları hiç anlatmadım. Beni görmezden geldiği için çok üzül müştüm, tıpkı tahmin ettiğim gibi," diye homurdandı Kelsey, gözlerini devirerek.

Evie, hazırlamakta olduğu kapuçinoyu bırakıp tezgâhın üzerine eğilerek, "Ne dedi?" diye sordu.

"Greg Barton'ın yatak odasındaydık ve Emmett sarhoştı, gülüyor, homurdanıyor ve beni öpmekte tereddüt ediyordu. Sürekli, 'Bu kız gelecekteki şansımı gerçekten mahvedebilir, çünkü sen onun gerçek en iyi arkadaşısın' diyordu."

Evie'nin tekrar nefes nefese kalışını izlerken yüzümde ifadesiz bir bakış vardı.

“Evet,” dedi Kelsey, Evie’nin yüzündeki şaşkın ifadeye başıyla onaylayarak.

“Vay canına! Bu demek oluyor ki o her zaman Aly'ye aşıkmiş!” diye öfkeyle fısıldadı kız, Kelsey ise sırtıttı ve omuz silkti.

“Yani bence öyle. Eminim o zamanlar yaptığı her şey senin dikkatini çekmek içindi, Aly. Ne hissettiğini bilmiyordu çünkü ergen erkekler aptaldır. Neredeyse ergen kızlar kadar aptal,” dedi, başparmağını kendine doğru uzatarak. “Neyse, daha az ilgi çekici bir hikaye anlatayım – birkaç yıl önce ona rastladım ve Facebook'ta artık olmadığın ve hiçbir sosyal medya hesabın olmadığı için seni görüp görmediğini sordum. Görmediğini, ama iyi olduğunu duyduğunu ve bunun onun için önemli olan tek şey olduğunu söyledi. Sonuç bu,” dedi, sanki bunun sıkıcı olduğunu söylercesine omuz silkerek.

Öyle olmadığını söyler gibi başımı salladım.

Çünkü nedense o hikaye diğerinden daha çok içime işlemişti. Ya da belki de aynı derecede. Nedenini tam olarak bilmiyordum ama Evie, Kelsey ile Emmett hakkındaki yepyeni teorilerini tartışırken bile aklımdan çıkaramıyordum.

Öğle yemeği telaşı bittikten sonra bile hâlâ bunu düşünüyordum, bu yüzden Evie ve Kelsey barda sohbet ederken, Facebook'a geri dönmek için ofise gittim. Sandalyeme çöktüm, ayakkabılarımı çıkardım ve kendimi zorlayarak gelen kutuma geri döndüm ve nihayet Emmett'in on yıl önceki mesajını açtım.

Merhaba. Mesajlarımın hiçbirini okumadığın için bunu okumayacağın biliyorum ama beni henüz engellemedin de, o yüzden sorun değil. Söyleyecek önemli bir şeyim yok aslında. Bugün Pazar ve hepimiz cenaze töreni için şehirdeki ailemin evindeyiz, herkes gitti ama annen ve baban hala burada. Annen, okulun çok yoğun olduğu için gelemediğin için üzgün olduğunu söyledi ama "evet, ikimiz de yalan söylediğini biliyoruz" der gibi bir yüz ifadesi yaptı, bu da biraz kötü hissettirmeseydi komik olurdu. Ama anlıyorum Aly. Senin yerinde olsam ben de kendimden nefret ederdim sanırım, o yüzden anlıyorum. Beni görmezden gelmeye devam edebilirsin - ama ben burada yazmaya devam edeceğim

Çünkü daha iyi hissettiriyor. Pazar günü annem ve senin ailenle bu evde olmak garip çünkü seni aramak için sürekli kalkıyorum ama burada değilsin. Ve babamın aşağı inmem için bağırdığını duyduğumu sanıyorum ama o da burada değil. En azından gerçekten değil. Bu ılgınlık. Her şey çok tuhaf ve deliriyormuş gibi hissediyorum, sanki bunu fark eden veya önemseyen tek kişi benim. Annem günlerdir Julian'la konuşmadı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve keşke burada olsaydın ve bunu görseydin de şu an olanların normal olup olmadığını veya endişelenmem gerekip gerekmediğini anlamama yardım etseydin. Kimse bana inanmıyor ama içimde kötü bir his var, sanki henüz her şey bitmedi - babam gitti ve şu an her şey berbat ama daha da kötüsü geliyor ve bunu hissedebiliyorum. Yemin ederim burada olsaydın bana hak verirdin. Gerçekten keşke burada olsaydın Aly. Bunu söylemek aptalca biliyorum ama seni çok özlüyorum ve ailevi konularda arkadaşlarımla konuşamıyorum. Onlar bizim nasıl olduğumuzu anlamıyorlar ama sen anlıyorsun, bu yüzden seninle böyle konuşuyorum. Aslında burada değilsin ama yine de onlardan daha iyisin. Neyse, eğer bir şekilde bunu okuyorsan, tekrar özür dilemek istiyorum. Gerçekten çok zgnm. Seni yatılı okula göndereceğini bilmiyordum ve onu bu fikirden vazgeçirmeye çalıştığımı sana zaten söylemiştim ama bu üç mesaj önceydi. Her şeyi nasıl dzelteceğimi bilmiyorum. şu anda her şey berbat durumda ve sadece seninle konuşmak istiyorum çünkü inan ya da inanma, gittiğin günden beri seni düşünmeyi bırakmadım. Ve şu anda sana ihtiyaım olduğundan oldukça eminim. Ailen şimdi gidiyor ve veda etmek zorundayım ama eğer bunu okuyorsan beni arayabilir misin? Ya da sadece mesaj atıp sonuna 'bana cevap verme' yazarsan, cevap vermem. Eğer iyi değilsem, en azından senin iyi olduğunu bilmek istiyorum. Seni çok zlyorum. Emmett

Pazartesi sabahı Julian'dan gelen aralıksız aramalarla uyandım. Onun olduğunu biliyordum çünkü ona, anneme ve büyükanneme özel zil sesleri atamıştım ve onunki Ben Stein'ın "Bueller... Bueller... Bueller?" diye bağırması gibiydi. O zamanlar bunun çok komik ve uygun olduğunu düşünmüştüm çünkü Julian'a büyük kardeşinin konuşmalarının bana böyle geldiğini söylemeyi severdim.

Ama bu sabah içimi kemiriyordu, bu yüzden homurdanarak telefonumu komodinin üzerinden kaptım ve sinirli bir şekilde "Ne?" diye cevap verdim.

"Hâlâ uyuyor musun?"

"Saat sabah 6."

"Saat sabah 9. Saate ters bakıyorsunuz."

"Neden üst üste üç kez aradınız?"

"Stadyumdayım. Az önce Drew Maddox ile takımdaki geleceği hakkında bir görüşme yaptım."

"Bana bunları mı anlatıyorsun?"

"Çünkü son on dakikayı senin dairene girip ölmediğinden emin olmak için beni ikna etmeye çalışarak geçirdi. Anlaşılan bir haftadır seni arıyormuş," dedi Julian arka planda yıldırım hızıyla yazarken. "Ve sen telefonu açmadın."

"Hayattayım. Sadece geçen sefer beni kulübe sürükledikten sonra onunla dışarı çıkmak istemiyorum."

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Her şey mi?"

Belki de Drew'le en son dışarı çıktığımdan beri tahammülüm azalmıştı, çünkü geçen hafta onunla olan tek buluşmam tam bir işkence gibiydi. Aynı anda hem çok sıkılmışım hem de aşırı uyarılmışım. Bütün gece, "çok kötü bir ayrılık yaşadığımı" "yeni duymuş" ve "çok üzücü - masaj ister misin?" diye soran kızlarla, içkilerle, kulüplerle ve kızlarla dolu bir döngü gibiydi.

"Belirsiz," diye belirtti Julian.

"Bunu açıklayamam ama Drew'un normal bir durumu iki saniye içinde çılgın bir duruma dönüştürebileceğini herkesten çok sen biliyorsun."

"Sana inanıyorum. Ama onunla geçireceğin kalan zamanın tadını çıkarmak isteyebilirsin, çünkü yakında takas edilebilir."

"Ne?" Birden doğrudum, bu da Ozzy'nin sıçramasına neden oldu.

"Ona söyleme."

"Bu da neyin nesi?"

"İnan bana, buna karşıyım. Baş belası biri ama oyunun en iyilerinden biri olarak tarihe geçecek, bu yüzden onun tarafında olduğumu bil. Sadece görüşmelerin yapıldığını bilmeni istiyorum," dedi Julian, asistanıyla konuşurken telefonu kısa bir süreliğine kenara çekerek. "İyi tarafından bakarsak, senin 'canlı görünmeni' sağlamaya çalıştığını söyledi ve şu anda kesinlikle öyle görünüyorsun."

"Dostum," dedim. "Onu takas etme."

"Yapmamaya çalışıyorum. Ama lütfen bir iyilik yapıp bir sonraki aramasını cevaplayın. Yönetim kurulu toplantıları sırasında ailem hakkında soru sormasını istemiyorum."

Julian ilerlerken, "Haklısın," diye kabul ettim.

"Bugün nasılsınız?"

Bir an Ozzy'ye baktım. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Ondan başka bir şey hakkında ilk gerçek duygumu hissetmişim, belki de bu iyi bir şeydi. Ama bunun en iyi arkadaşımın muhtemel takasıyla ilgili olması hiç de iyi değildi.

"Evet, yapıyorum," dedim sonunda. "Cinsiyetini biliyor musun?"

"Bu gece öğreneceğim," dedi Julian. Sesinde bir gülümseme duyabiliyordum. "Sara internette insanların kocalarına bebeğin cinsiyetini nasıl sürpriz olarak açıkladıklarıyla ilgili videolar izliyor, bu yüzden yakında bana garip bir şeyler yapacağını tahmin ediyorum. Kalbimde kız olduğunu biliyorum ama ne yapması gerekiyorsa onu yapmasına izin vereceğim."

"Bunu sevmiyormuş gibi davranmanı dinlemek çok komik... Koca bir pelte gibisin sen."

"Evet, kesinlikle yeniden hayata dönmüşsün," dedi Julian. "Neyse, işime geri dönmem gerekiyor. Ama bebekle ilgili haberi öğrenince sana da haber vereceğim."

"Teşekkürler. Sonra görüşürüz," dedim, telefonu kapattığımda hem mutlu hem de üzgün bir karışımla sarsılmıştım. Son zamanlarda bu duyguyu çok sık yaşıyordum, çünkü hiçbir şeyden zevk alamıyordum, her şeyi onunla yapabilmeyi dilemeden edemiyordum. Julian'ın Sara'dan bahsettiğini dinlerken, onların sahip olduklarına sahip olmayı dilemeden edemiyordum.

Adını söylememeyi denemeye başlamıştım, belki işe yarar diye, ama şimdiye kadar neredeyse durumu daha da kötüleştiriyordu. Dürüst olmak gerekirse, son günlerde biraz daha normalmiş gibi davransam da, artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Neredeyse bir ay geçti ve hala iyileşmemiştim.

Ben daha kötüydüm.

Bu yüzden Drew bu akşam aradığında telefonu açtım. Ve dışarı çıkmamı istediğinde de evet dedim. Son seferden sağ çıkmıştım ve gelecek hafta takas edilebilirdi, bu yüzden gitmem gerektiğini hissettim.

Gerçi o gece beni almaya gelmeden önce nereye gittiğimizi sormam gerekirdi sanırım.

* * *

"Drew. Buranın aynısı şehirde de var. Neden buradaki şubeye gitmek zorunda kaldık ki?" diye sordum, Hamptons'a gittiğimizi bilmeden arabaya bindiğime hala inanamıyordum.

"Çünkü burası daha iyi bir yer. Yaz boyunca burada çalışmak üzere Manhattan'daki şubelerinden en güzel kızları seçiyorlar," dedi Drew, kapılara doğru ilerlerken Iain'i işaret ederek. "Iain de benimle aynı fikirde."

"Elbette," dedi Iain, kapıdaki güvenlik görevlilerine başıyla onay vermesine bile gerek kalmadan, onlar da kenara çekilip bizi içeri aldılar.

“Hadi ama. Kabul et. Burası harika bir yer,” dedi Drew, bu gece bulunmak istediğim, muhtemelen dünyadaki son kulüp olan mekana girerken. Mekanın adı Godsend'di ve yaz başında onu bulduğum aynı kulüptü.

Aly.

Bir kız dans pistinde üzerime içeceğini dökmüştü, lekeyi temizlemek için tuvalete gittim ve yarım dakika sonra Aly, rüyalarımından fırlamış bir güzellik gibi görünerek dışarı çıktı.

Aslında bu anıyı unutmuştum çünkü sonrasında onunla pek çok anı biriktirmiştım.

Ama şimdi bu kulüpte, onu ilk gördüğüm aynı yerde tekrar bir aradaydık ve o gecenin her anını yeniden görebiliyordum. Tuvalette onunla flört ettiğim zamanki nefes nefese kahkahalarının sesini neredeyse duyabiliyordum ve oturduktan bir dakika sonra bu kahkahalar beni içten içe yıpratmaya başlamıştı.

"Hey dostum, o suratı yapma, tamam mı? Burada gerçekten hoşuna gidecek bir kız var," diye bağırdı Drew müziğin üzerinden. "Onu harika bulacaksın!"

"Doğru," diye bağırdım. "Bunu daha önce hiç duymamıştım."

“Bak, söz veriyorum senin tipin olacak, aptal herif. Geçen hafta buraya geldiğimde onu görür görmez anladım,” dedi Drew, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şekilde kaşlarını oynatarak. “Birazdan burada olacak. Önce şu masayı halletmesi gerekiyor. Gördün mü?”

Drew'un bakışlarını takip ettim ve bakışlarımı yanımızdaki yuvarlak masada şişe servisi yapan kıza çevirdim.

Tepsisini başının yanında yüksekte tutuyordu ama masadaki adamlarla canlı bir şekilde konuşurken yüksek atkuyruğunun sallandığını görebiliyordum; adamlar ise etrafında soğukkanlı davranmaya çalışıyorlardı. Ama ona bakışlarından – gözlerinin vücudunun her yerinde çılginca dolaşmasından – tamamen saplantılı olduklarını anlayabiliyordum. Kahretsin, ben de öyleydim. Uzun zamandır kimseye böyle bakmamıştım ama vücudu istediğim ve özlediğim her şeydi. İnce ve sıkı bir vücudu, göğsünün üzerinde yüksekte duran, her an dışarı fırlayacakmış gibi görünen mükemmel göğüsleri vardı.

"Görmek?"

Drew'e bakmama gerek yoktu, genişçe sırtıttığını biliyordum. Bu kızın dikkatimi çektiğini görmüş ve bunu kişisel bir zafer olarak saymıştı. En

azından ona alaycı bir gülümseme atmak için dönerdim ama kızın en yanında oturan adama bakmakla çok meşguldüm.

Kadın içeceklerini doldurmak için eğildiğinde, adam başını yana eğdi, neredeyse oturduğu yerden dışarı sarkarak kadının kalçalarına baktı. Küçük pislik. Bakmak sorun değildi ama hayvanat bahçesindeki bir hayvana bakar gibi dik dik bakmak aşırıydı. Drew'e bu herifi işaret etmek üzereydim ki, tam o sırada kız tepsisini indirdi.

Ve ben Aly'nin yüz ifadesini tam o sırada fark ettim, o dangalak elini kaldırıp kalçasına vurmaya hazırlanıyordu.

"Ne halt ediyorsun!" diye bağırdı, ben daha ne yaptığımı anlayamadan. Yakasından tutmuştum ve ağırlığını avucumda hissedebiliyordum ama ona bakmıyordum.

Gözlerim, beni hem sinirlendiren, hem tahrik eden, hem de kalbimin boğazımdan fırlayacakmış gibi hissettiren, o küçük kız kıyafeti içindeki Aly'ye kilitlenmişti.

İsa.

O gözler. O ağız. O göğüsler ve o bacaklar.

O kadar seksi görünüyordu ki, buna dayanmak benim kapasitemin ötesindeydi.

Yakayı tuttuğum elimle ona doğru süzülürken bir gürültü ve bir "ah" sesi duydum, yüzündeki şok olmuş ifadenin her santimini inceledim. Kahretsin, bunu özlemiştim. Tuhaf ve biraz da sapıkçaydı, ama o şaşkın ifadeyi özlemiştim. Bütün yaz ona bakakalmıştım. Arkadaş olmayı kabul ettiğimde, onu porno izlerken yakaladığımda – arabanın arka koltuğunda sadece meme uçlarını emerek onu orgazma ulaştırdığımda.

Dudaklarına hücum eden o kan akışını, yanaklarında beliren o pembe tonu özledim. Zaten büyük olan kahverengi gözlerinin nasıl daha da büyüdüğünü özledim ve ona dokunmak için sabırsızlanıyordum.

Ama etrafımızdaki gürültü kulaklarımda kayboldu, çünkü bıraktığım o pislik yönetimi yanıma sürüklemeye başladı. Aly de konuşamaz bir panikle oradan uzaklaşınca, ben de ayaklarımı yerden kesip peşinden gittim.

O yuvarlak kalçasını kalabalığın arasından, bir merdiven çıkışıdan yukarı ve her şeyin başladığı odaya kadar takip ettim. Saç tokasını çıkarıp, ellerini saçlarına daldırıp, bana ağzının payını verecekmiş gibi bir ifadeyle etrafında dönmesini izledim.

Ama gözlerimiz birbirine kenetlendiği anda, gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı ve ben daha ne olduğunu anlamadan, kolları boynuma

dolanmış, bedeni benimkine yapışmıştı.

Bunu sorgulamadım.

Onu yakaladım ve sıkıca tuttum, dudaklarına ezici bir öpücük kondururken onu geriye doğru ittim. Ağzı dilim için aralandı, onu lavabonun üzerine kaldırdım, açık bacaklarının arasına girdim ve pürüzsüz uyluklarını ellerimle sıktım. Onu derinlemesine öperken, o dudakları, o dili ve çok uzun zamandır yoksun kaldığım her santimini geri alırken, her parçamın yerine oturduğunu hissettim.

"Aly, seni çok özledim," diye inledim, bacaklarını bana doladığında. "Ne..." Hangi soruyu önce soracağımı bilemedim. "Burada ne işin var?" diye şaşkınlıkla sordum, bu da onu gözyaşları içinde zayıf bir şekilde güldürdü.

"Motelin parasını ödemem gerekiyordu."

"Motelde mi kalıyorsun?" Gözlerinin içine bakmak için ondan uzaklaştım. "Hem burada hem de restoranda çalışıyorsun ve motelde mi kalıyorsun? Delirdin mi sen?" diye fısıldadım, alnımı onun alınına yaslayarak.

"Yapmak zorundaydım."

"Tanrı aşkına, benim evimde tek başına yaşayabilirdin. Evie'ye sana söylemesini söyledim."

"Biliyorum ama..." Başını salladı. "Bu daha kötü olurdu. Sensiz orada olamazdım. Kesinlikle mümkün değildi."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandım, gözlerimi kapatıp başımı sallayarak, bedenimin onun bedenine tekrar yakın olmasının ne kadar harika hissettirdiğine inanamadım. Bir aydır ilk defa kendim gibi hissediyordum – uyanık ve canlıydım, damarlarımda kırmızı kan akıyordu. "Bebeğim." Adrenalin patlaması sonunda konuşmama izin verecek kadar yatıştığında nefesimi verdim. "Bunu yapmana asla izin veremem. Bunu biliyorsun, değil mi? Burada çalışmak, orada yaşamak. Bu işe yaramayacak. Eve, bana gelmeni istiyorum."

Aly hiçbir şey söylemediği, sadece yüzünü ellerimle tutarken bana baktığı için kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Biliyorum, sanki senden bir şey daha almışım gibi hissediyorsun. Biliyorum, son üç dört yıldaki tüm başarılarını çalmışım gibi hissediyorsun – ama şunu bilmelisin ki, tüm bunları kendi başına başardın. Ben olmasaydım, başka biri sana yatırım yapardı çünkü sen inanılmaz derecede zekisin. Zekisin ve tutkulusun, ve iş ortağımı bulmadan önce, sana söz

veriyorum, senin azmin olmadığı için bir yıldan önce kapanan bir düzineden fazla restorana yatırım yaptım. Para önemli değil, önemli olan sevgi. Tamam, belki de senin yüzünden şirketine ilgi duydum, ama İain bunu senin zeki, eşsiz ve..."

"Aman Tanrım, yeter artık Emmett," diye araya girdi Aly, gözlerini kapatıp başını sallayarak. "Boşuna nefes harcama. Ben zaten ikna oldum."
"Ne?"

"İkna oldum, Emmett. Yaptığın şeyi bilerek yaşayamayacağımı sanıyordum ama gerçek şu ki sensiz yaşayamam," dedi, nefesi kesilmiş ve gözleri parıldayarak, kalbimin canlandığını hissettim. "Denemeye çalıştım ve başaramadım, ve şimdi biliyorum Emmett – biliyorum ki yaptığın şey sevgiden kaynaklanıyordu çünkü beni her zaman sevdin. Ve benden farklı olarak, asla vazgeçmedin," diye fısıldadı, sesi titreyerek. "İster kabul etmek isteyelim ister istemeyelim, ilk günden beri ortaklık. Birbirimizi içten dışa tanıyorduk. O sıkıcı Pazar günlerinde birbirimizin arkasını kolluyorduk," diye güldü, başparmağıyla gülümsememin üzerinden geçti. "Birbirimizin hayatlarını başka hiç kimsenin anlamadığı kadar anlıyorduk. Her zaman bir takımdık. Sen benden vazgeçmedin ve artık bunu sana karşı kullanamam. Tüm hayatım boyunca peşinden koştuğum sevgi ve onay – hepsine sende sahibim. İstedğim her şeye sende sahibim. Sadece bunu fark etmem çok uzun sürüyor."

Sözlerini dinlerken dudaklarımda beliren kocaman sırıtışı engelleyemedim.

"Şimdi farkına varman önemli," diye mırıldandım, sanki inanılmaz bir rüyanın içindeymişim gibi hissediyordum. Bu tanıdık odada olmamız da işleri kolaylaştırmıyordu. Özellikle de söylediği sonraki sözlerle birlikte, sanki déjà vu yaşıyordum.

"Hadi gidelim, Emmett. Beni eve götürmeni istiyorum."

* * *

ALY

Tanrım, geri dönmek ne güzel.

Arabanın Emmett'in evinin önünde durduğu anda aklımdan bu düşünce geçti. Kendi kendime gülümsedim çünkü bir ay sonra bile bu eve bakıp "ev" kelimesini düşünüyordum. Ve bu kadar küstah davrandığım için kendimi suçlayabilirdim, ama tam antreye adımımızı attığımızda Emmett arkamdan kollarını bana doladı, başımın üstünü öperek, "İşte ait olduğun yer burası," dedi.

Ve ben de ona hak vermek zorundaydım.

Evler söz konusu olduğunda, motel hariç, burada en kısa süre kalmıştım. Brooklyn'deki anne babamın evinde on yedi yıl geçirdim. Bir yazımı Carla Teyze'nin evinde, on ayımı yatılı okulda ve üniversite yıllarımda dört yılımı aynı yurt binasında geçirdim. Mezuniyetten bu yana geçen altı yılda ise sadece üç kira sözleşmem oldu.

Birçok yerde yaşadım ve hepsinde East Hampton'daki bu evde yaşadığımdan çok daha uzun süre kaldım.

Ama işte burada nihayet kendimi buldum.

Kendimi tamamladığım yer.

"Sekiz saat sonra işe gitmen gerekiyor. Uyuyalım mı?" diye sordu Emmett, ikimiz de alışkanlık gereği mutfığa doğru eğilirken. Soruyu düşünürken uzun bir "hımm" sesi çıkardım.

"Rahatlamak için bir film izleyebiliriz diye düşünüyordum."

"Gerçekten mi?" diye sırtıttı ve beni oturma odasındaki kanepeye doğru takip etti. "Ne tür bir kanepe düşünüyorsun?"

"Birlikte başladığımız sonuncuyu her zaman bitirebiliriz," dedim, Emmett yerine oturup beni yana doğru kucağına çekerken dişlerimin arasından bir sırıtış belirdi yüzümde. Ona yaslanıp göğsüne yerleşirken televizyonu açtım ve o sıcaklık hissini tekrar hissettiğimde sessiz bir rahatlama nefesi verdim. O eşsiz ev hissi.

Emmett, birkaç ay önce birlikte izlediğimiz o berbat filme HBO üzerinden tekrar tıkladığımı görünce kıkırdadı.

"Bunu tekrar izlersek, neler olup bittiğini hatırlayabilmek için biraz geriye sarmalıyız."

"Aklında canlandırdığın bir sahne var mı?" diye kıkırdadım Emmett elini tişörtümün altına sokup çenemin hemen altından öperken.

"Bunu bildiğinizi düşünüyorum."

EPİLOG

EMMETT

İki Yıl Sonra

Fırında akşam yemeği pişiyordu, Netflix'te bir şeyler izlemeye hazırdım ve eşim Perşembe akşamı film gecemize geç kalıyordu.

"Altı buçuk, evet, söz veriyorum – gitmem gerek!" Aly, tahmini varış saatini sormak için aradığımda tek nefeste içini çekti. Sonra her zamanki "seni seviyorum" demeden telefonu kapattı.

Bu da bir şeylerin ters gittiği anlamına geliyordu.

O kadarını biliyordum.

Ama ne olduğunu söylemesi için onu sıkıştırmayacaktım. Evde evlilik hayatımız ne kadar sakin olsa da, şehir merkezindeki dairemizin dışında hayatımız, özellikle de Aly'nin hayatı, oldukça yoğunlu. Yıl boyunca açık olacak restoran için Manhattan'daki yerini kesinleştirmekle meşguldü. O ve Evie, yepyeni bir yer açmanın çılgınlığını yeniden yaşayarak bütün ay boyunca koşturup durmuşlardı, bu yüzden Aly'nin bir buçuk saat geç kalmasını mazur gördüm.

Eve aceleyle geldiğinde, sarı saçları ve pembe yanaklarıyla beni öpüp Ozzy'ye selam verdikten sonra duş almak için yukarı kata koştığında nihayet endişemi uyandırdı.

"Bebeğim. Her şey yolunda mı?" diye sordum şüpheyile, merdivenlerin yarısına kadar onu takip ederken.

“Hayır! Filmi bensiz başlatın. Birazdan aşağı ineceğim ve her şey yolunda olacak!” dedi ve bana öyle parlak bir gülümseme fırlattı ki, ben de onun yüzüne doğru kıkırdadım.

"Bana inanmam için hiçbir sebep vermediğinin farkındasın, değil mi?" diye seslendim yatak odasına doğru koşarken. Ama kapıyı kapatma sesini duyunca arkamı döndüm, Ozzy ile bakıştım ve o aşağı inene kadar rastgele bir program açmaya başladım.

Ama tam oynat tuşuna bastığım anda ekran karardı ve birden kendimi YouTube videosunun karşısında buldum.

Asla olmaz.

Ekranın alt kısmında büyük harflerle yazılmış video başlığını görünce kalbim duracak gibi oldu.

EŞİNİZE HAMİLE OLDUĞUNUZU SÜRPRİZ YAPMANIN EN İYİ YOLLARI!

Yazıları okumak için yarım saniye ayırdım, ardından kumandayı kanepeye fırlatıp öfkeyle yatak odasına koştum.

Ama merdivenlerin yarısına bile varmadan, Aly'nin en üst basamakta kahkaha attığını, ellerini karnına koymuş, bir elimle kalbimi, diğer elimle de korkuluğu tuttuğumu izlediğini gördüm.

"Bu gerçek mi?" diye nefes nefese sordum, durumun ne kadar ciddi olduğunu düşününce yüzümdeki kocaman sırıtışı engellemeyi çok istiyordum. "Aly, böyle bir konuda benimle dalga geçemeyeceğini biliyorsun."

"İlk seferinde de seninle dalga geçmiyordum, şimdi de geçmiyorum," diye kıkırdadı, merdivenlerden yukarı çıkarken yanakları pembeleşti. "Sekiz ay sonra sadece 'Eğlenceli Amca' olmayacaksın, Emmett Hoult. Baba olacaksın."

"Aly." Gözlerimden yaşlar akarken, onun altındaki basamakta diz çöktüm ve elimi karnına koymasına izin verdim. Ve sadece o dokunuştan her şeyi gördüm.

Onu o kulüpte ikinci kez bulduğum gece gördüm. Sara'nın Luna bebeği kucağında tuttuğu gece bana nasıl baktığını gördüm. Hamptons'taki ayakkabısız plaj düğünümüzün gününde, 157 cm'lik mükemmelliğini tüm çıplaklığıyla gördüm.

Ve önümüzde uzanan hayatı gördüm – ben, Aly ve sürekli genişleyen Hoult ailesinin en yeni üyesi.

Bu, daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir mutluluktu, çünkü bu evde, bu kadınla, istediğim her şeye sahiptim. Hayatımın aşkına, çocuğumun annesine ve tüm kurallarımın istisnasına sahiptim. İyi günde de kötü günde de birlikteydik ve evet, bu noktaya gelmemiz kesinlikle biraz zaman almıştı.

Ama önemli olan bu değildi.

Önemli olan sonunda burada olmamızdı.

Son

DİRTY DEEDS'İ OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Emmett ve Aly'nin hikayesinden bonus bir bölüm için buraya tıklayarak e-posta listeme katılın!

Karşı Konulmaz Serinin geri kalanına göz atmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın:

TATLI NOKTA (KARŞIKONULMAZ KİTAP 1)
KÖTÜ PATRON (KARŞIKONULMAZ KİTAP 2)

TEŞEKKÜRLER

Aman Tanrım, merhaba. Buradayız. Kirli İşler'in sonuna geldik. Ve tüm kalbimle şunu söylemek istiyorum: Bu kitabı okuduğunuz için teşekkür ederim.

Beni bu işi yapmaya teşvik eden muhteşem okuyuculara ve blog yazarlarına, sevginiz, heyecanınız, komik GIF'leriniz ve bitmek bilmeyen desteğiniz için teşekkür ederim. Sizsiz bunu yapamazdım ve bu her kitap için geçerli olsa da, bu kitap için her zamankinden daha çok geçerli.

Mandy, beni kurtardın canım.

Kylie, Jeananna ve Jo'ya - sizsiz ne yapardım ki?

Wendy, yaptığın her şey için ve yazma tıkanıklığı dediğimiz o küçük belayı ne kadar iyi anladığın için teşekkür ederim.

Ve Vivian'a gelince: Aman Tanrım. Ne muhteşem bir kapak!

öpücükler

Stella

STELLA İLE İLETİŞİME GEÇİN.

Facebook: stellarhysbooks

Twitter: @stellarhys

Amazon

Goodreads

Bülten

Stella Rhys tarafından da mevcuttur.

ÇOK DERİNE

ÇOK UZAKTA (ÇOK DERİNLERE İNMEK #2)

Yıkım

HASAR (YIKIM #2)

VER BANA

YANLIŞ

EX OYUNLARI

TATLI NOKTA (KARŞIKONULMAZ KİTAP 1)

KÖTÜ PATRON (KARŞIKONULMAZ KİTAP 2)

BAD BOSS'tan bir önizleme için sayfayı çevirin!

KÖTÜ PATRON

BİRİNCİ BÖLÜM SARA

Aman Tanrım.

Taksinin arka koltuğunda nefes nefese kalmıştım, bu geceki potansiyel olarak felaketle sonuçlanabilecek kararın verdiği adrenalinle hâlâ ayaktaydım. Hayatımın en büyük hatası olabilirdi ama boş ver, yapmıştım işte.

Sonunda dışarı çıktım.

Vergilerinden market alışverişine, gelecek yılki Noel hediyeleri bütçesine kadar her şey için Excel tabloları kullanan, istikrarlı Sara olmam gerekiyordu, ama bu gece resmen sınıırıma ulaştım ve herkesin kalmam için yalvarmasına rağmen tüm yetişkin hayatımı adadığım hayalimdeki işten ayrıldım. Ama şirket çok ünlü, çok ikonik. Zaten çok zaman harcadın. Neden kalmayasın? Orada olduğun için kendini şanslı sayman gerekmez mi?”

Ceketimden kurtulurken yüzümü buruşturdum.

Hayır, pek sayılmaz.

Eğer şanslı olmak, dokuz yıl boyunca hayali terfiler peşinde koşmak, binlerce saat fazla mesai yapıp karşılığını alamamak, üstlerimin yaptığı her hatanın sorumluluğunu üzerime atmak ve editörümün bana hiç kredi

vermeyi düşünmediği bir yazı üzerinde son üç ayı geçirmek anlamına geliyorsa –ki bu ilginç gerçeği bugün öğrendim– o zaman evet, şanslıyım. O kadar şanslıyım ki, araştırmalarımın, iletişim bilgilerimin ve yazılarımın tüm geçmişini kalıcı olarak sildim ve patronlarımın üç aylık emeğini boşa çıkaran görkemli bir şekilde ofisten ayrıldım.

Peki... köprüler mi?

Hepsi yandı.

Geri dönüş kesinlikle yoktu. Şu an heyecan verici olsa da, sabahleyin gerçeklerle yüzleştüğimde dehşete düşeceğimi biliyordum. On sekiz yaşımdan beri bu şirkette çalışıyordum. Ofis merkezli hayatım bildiğim tek şeydi. Aşırı çalışmak bildiğim tek şeydi. Aslında, masaya bağlı olmadığım zamanımı nasıl geçireceğimi bilmiyordum ve yarın sabah saat 8 civarında muhtemelen bunların hepsini hatırlayıp çok büyük bir sinir krizi geçirecektim.

Şimdilik bu keyfin tadını çıkarmaya karar verdim.

"Lower East Side dediniz, hanımefendi?" diye teyit etmek için taksi şoförü tekrar seslendi.

"Evet, Houston'ın hemen altındaki Ludlow Caddesi."

"Aynı zamanda 'İçkiyi İçip Dörte Kadar Dans Etme Köşesi' olarak da bilinir," diye sessizce söyledim, saç tokamı çıkarıp tepedeki topuzumu savurarak.

O an nadir rastlanan bir ruh halindeydim.

Kendimi cesur hissediyordum... özgürleşmişim. Yarın hiçbir sorumluluğum olmayacağı için adeta sarhoş olmuşum. Yetişkin hayatımda ilk defa hesap verecek kimsem yoktu, nöbet tutmam gereken kimse yoktu ve bu durumdan memnundum; bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum, bu yüzden... neden bu geceden faydalanıp çılgınca bir şey yapmayayım ki?

Kuyu.

Dudaklarımı ısırdım. Bunun için cevaplarım vardı.

Bunların birçoğu, anlık kararların derin ve kalıcı sonuçlar doğurmasıyla ilgiliydi ve bunu herkesten daha iyi bilmem gerektiğini söylüyordu. Ama bu moral bozucu düşünceye dalmadan önce, telefonuma bir sürü mesaj geldi.

Tam zamanında. Elim cebimdeydi ve bakmadan bile mesajların hepsinin en yakın arkadaşımdan olduğunu biliyordum.

LIA: Merhabaaa, neden bana mesaj atıp sonra ortadan kayboluyorsun?? LIA: Dur, anlamadım, gerçekten bu gece gelecek misin? İşten nasıl çıktın?? LIA: Sonunda patronunu sana söylediğim gibi sandalyesine bantladın mı? BEN: Merhaba. Bir bakıma yaptım... Oraya vardığımda anlatırım. İnanamayacağın uzun bir hikaye ve önce bir içki içmem gerekecek. Belki üç tane. LIA: Evettt, hikaye zamanı, çok heyecanlıyım! LIA: Ayrıca Lukas buradaki sahipleri tanıyor, yani... açık bar :) BEN: EVET. 5 dakika uzaklıktayım. Victorian Hotel'in çatı katı mı? LIA: Evet, çatı terası! Kapıda Lukas'ın adını söylemen yeterli. Senin için bir içki hazırlayayım mı? BEN: Hayır, ama yatakta harika olabilecek yakışıklı bir adam bulursan onu yakala ve ona benden bahset.

Yarı şaka yapıyordum ama bu, Lia'nın bir sonraki mesajı gelmeden önce ortaya çıkan şaşkın emoji yağmurunu engelleyemedi.

LIA: Neeee?

En yakın arkadaşımın, soracağı birçok sorudan hangisini önce soracağına karar vermeye çalışırken, üç noktanın tekrar tekrar kaybolup geri gelmesini izlerken homurdandım. Ne düşündüğünü biliyordum – ne zaman cesaret edip tek gecelik ilişki yaşamaya başlamıştım ki? Son beş yıldır aynı uysal, neredeyse sıradan, sadece cinsel ilişki yaşadığım arkadaşıyla birlikte olan ben değil miydim?

Evet. Evet, öyleydin.

Adı Jeff'ti ve az önce istifa edip mecazi anlamda ateşe verdiğim dergideki redaktörümdü. Onu seçtim çünkü zaten ofisteydi ve dikkat dağıtacak kadar yakışıklı olmadan yeterince sevimliydi. Harika olmasa da oldukça iyiydi. Cinsel ilişki sırasında beni çok terletecek ve bir sonraki toplantıma dağınık bir halde gelmeme neden olacak kadar güçlü değildi – ki bu korkunç geliyordu, evet, ama amaç da buydu.

Jeff, cinsel isteğimi tatmin etmek için yeterliydi ama hormonlarımı harekete geçirecek kadar da değildi. İşini halletti, böylece ben de işimi halledebildim ve sonunda patronlarımın sürekli söz verdiği gibi künyede

kendime bir yer edindim. O şirket için, aktif ama son derece vasat bir cinsel hayata alışmışım.

Ve tüm bunlar boşuna.

"Şu pislikler," diye kaşlarımı çattım, Lia'nın mesajı nihayet geldiğinde.

LIA: DUR BİR DAKİKA, ÇOK KAFAM KARIŞTI. Neler oluyor, lütfen tek cümleyle anlatır mısın?? BEN: TAMAM BEN: Temelde, birdenbire sinir krizi geçirdim ve June Magazine'den öyle bir şekilde istifa ettim ki, yayıncılıktan tamamen kara listeye alınabilirim. Bu yüzden yarın felaket kontrolüne başlamadan önce, o şirket için yaşadığım tüm kötü seks yıllarının telafisini bu gece barda en yakışıklı adamı bulup ona HER ŞEYİ yaptırarak yapacağım.

Mesajı gönderdiğim anda derin bir nefes aldım. Mesajı gönderdikten bir saniye sonra fark ettim ama anlaşılan kararımı vermişim.

Bu gece kendimi şımarttım.

Her şeyde.

Boş ver gitsin – sadece bir geceliğine, ne istersem onu, nasıl istersem öyle, ne kadar sert ve ter içinde istersem öyle yapmama izin verecektim.

On saat sonra sabah 8 olacak, ama o zamana kadar tüm kurallarım geçerliliğini yitirecek.

Hayal ettiğim her şey, kendi emrimdi çünkü otelin çatı katındaki baloda hem Külkedisi hem de onun peri annesiydim. Yarın ise gerçekliğe dönüş vardı.

Ama bu gece, her saniyeyi en iyi şekilde değerlendiriyordum.

İKİNCİ BÖLÜM SARA

"Lia, resmen aynı binadayız – çatıda seninle buluşana kadar bekleyemez miyiz?" diye yalvardım, telefonumu omzumla kulağım arasına sıkıştırıp kapıdaki görevliye kimliğimi uzattım. Onu atlattıktan sonra, kendimi otelin daha sakın yan girişinin şık ve çekici lobisinde, belki de dünyanın en yavaş asansörünü beklerken buldum.

"Hayır Sara, bekleyemez, çünkü beni bütün gece gizemli mesajlarınla oyaladın ve şimdi sonunda neler olup bittiğini anladım, sarhoşum, heyecanlıyım ve senin için birkaç yakışıklıyı yağlayıp, sen buraya gelene kadar iyice ısıtacağım!"

"Ah, bu çok... ürkütücü geliyor, Lia."

"Öyle mi?" diye sordu, üzgün bir ses çıkardı. "Sanırım öyle. Lukas şu an bana çok tuhaf bakıyor. Ama neyse, bu senin gecen değil Lukas – şu an Lukas'la konuşuyorum – bu Sara'nın gecesi. Değil mi Sara? Şu an seninle konuşuyorum."

En yakın arkadaşımın birkaç kadeh şarap içtikten sonra ne kadar sevimli bir hal aldığına gülmeden edemedim. "Tabii ki, sarhoş, öyle olsun."

"Aynen öyle. Dinle. Az önce dokuz numara bir adamla konuşuyordum – bana öyle bakma Lukas – ve tam bir tatlış. Çok iyi bir insan."

"Hı hı."

Asansörün aynalı kapılarında kendime bakmayı tercih ettiğimde Lia'nın sesi yavaş yavaş kayboldu.

Her şey göz önüne alındığında, fena değil.

İki saat önce iş yerindeki kadınlar tuvaletinde hıçkırığa hıçkırığa ağlamış olmama rağmen, rimelim ve sabah erken saatlerde sürdürdüğüm hafif allık hâlâ bozulmamıştı. Yüzümü yana eğerek, annemden miras aldığım elmacık kemiklerimin doğal parlaklığına hayran kaldım – gökyüksekliğinde ve odadaki her ışık zerresini yansıtmaya can atan. Lia onlara sevgiyle "kirli ilgi düşkünleri" derdi. Elmacık kemiklerim ve "vazgeçmeyen kalçam" görünüşe göre vücudumun en suçlu kısımlarıydı.

Ah, Lia. Bu çok iyi kalpli adamın üç tane sahiplenilmiş kedisinden bahsettiği kısımda sözünü kesmek zorunda kaldım.

"Lia, dinle," diye dikkatlice başladım. "Tavsiyen için teşekkür ederim ve seni çok seviyorum, ama bu gece aradığım kişi kedi babası tatlı bir kız değil sanırım."

"Ne? Neden?"

"Bu ciddi bir soru mu?" Sırf huzursuzluktan asansör düğmesine tekrar bastım. "Ve gerçekten şu anda bu konuşmayı yapmamız gerekiyor mu?"

"Evet Sara, bu ciddi bir soru çünkü sarhoşum ve sarhoşken kavrama sorunlarım oluyor, bu da her soruyu ciddi bir soru haline getiriyor," diye açıkladı Lia, aynı anda hem büyüleyici hem de sinir bozucu bir şekilde, sadece onun yapabileceği gibi. "Şimdi bana neden senin için seçtiğim o iyi

adamı istemediğini, ona zaten senden bahsetmiştim, ve lütfen bana neden bütün gece telefonda kaçmaya çalıştığını anlat!”

“Çünkü,” diye tısladım. “Öncelikle, son birkaç yıldır sadece asgari düzeyde çekici bulduğum bir adamla idare eder bir sürü seks yaptım, bu yüzden bu gece özellikle o tür bir seks istemiyorum. İyi, terli... biraz vahşi bir seks istiyorum, beni yere yatırıp... yatak başlığını kıracak kadar sert sikecek bir adamla. İkinci soruna gelince, telefonu kapatmak istiyorum çünkü bu gece yaşayacağım akıl almaz seks hakkında konuşmak istemiyorum, sadece yaşamak istiyorum. Bunu düşünmek şu anda beni işkence noktasına kadar tahrik ediyor ve bu kadar azginken seninle telefonda konuşmak aslında biraz garip hissettiriyor, bu yüzden lütfen asansöre binmeme izin verir misin Li?” diye sordum, ayaklarımı sürükleyerek içeri girerken sinirli bir şekilde. “Çünkü burada, içindeyim ve ben – ”

Kahretsin.

Arkamı döndüğümde, dünyanın en çarpıcı, inanılmaz güçlü adamının arkamdan içeri girdiğini görünce kalbim durdu. Üzerinde son derece pahalı görünen bir takım elbise, inanılmaz derecede ütülü beyaz bir gömlek ve o mükemmel dudaklarında beni duyduğunu belli eden hafif bir sırıtış vardı.

Her şey.

“Şey.” İki saniyelik göz temasımız o kadar yakıcıydı ki, üzerimdeki kıyafetleri anında yırtıp atmak isteyebilirdim. Lia ile telefonu hızla kapatıp, yabancıya baktım.

Aman Tanrım.

O, yürüyen bir heykeldi – uzun boylu, vakur ve taştan oyulmuş gibiydi. Kalın kahverengi saçları, şekillendirilmiş elmacık kemiklerini ve o kadar keskin bir çeneyi bozulmamış bir şekilde görmemi sağlayacak kadar geriye taranmıştı ki, parmağımı mükemmel kenarında gezdirmek istedim. Boğazımı temizledim.

"MERHABA."

Bana doğru baktı ve tam da kendi katının düğmesine basmak için eğilirken delici mavi gözleriyle beni dürttü.

"MERHABA."

O ses. Tadını bile alabiliyordum. Alçak ve seksiydi, dumanlı ama pürüzsüzdü ve geri kalan inanılmaz güzelliğiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Bakışlarımı vücudunda bir kez gezdirdiğimde, uzun ve ince, altı fitten birkaç santim uzun, sağlam ve kaslı bir yapısı olduğunu hemen

görebiliyordum. O özel dikim ceketin altında bile, geniş omuzlarının gücünü, göğsünün sivri V şeklini seçebiliyordum. İtalyan takım elbisesine sarılmış güç ve seksilikti ve bu beni onu Manhattan'daki parlak bir ofiste, her zamanki gibi işlerini yürütürken masasının altında oral seks yaptırırken hayal etmeme neden oldu.

Tamam, Sara.

“Yani...” Dudaklarımı ısırdım, kapıda bakışlarını gözlerimle buluşturduğunda kalbim hızla çarpıyordu. “Sen... cennetten mi gönderildin? Şaka yapıyorum. “O konuşmanın tamamında orada mıydın? Aşağıda?” Soruma karşılık bulmayan gergin bir kahkahayla son verdim.

Kahretsin. Heykel benden çoktan sıkılmıştı. Tamamen ifadesizdi, o enfes yüz hatlarında en ufak bir duygu belirtisi bile yoktu. Ama tam yanaklarım utançtan kızarmaya başlarken, gözünde küçük bir parıltı gördüm.

“Hayır.” Cevap vermeden önce biraz zaman aldı. “Sadece bu gece ne kadar sert bir şekilde sikişmek istediğini duymak için yeterince uzun süre.”

Ah.

Tanrım.

“Pekala,” diye başladım yavaşça, dudağımı sertçe ısırarak. “Kendimi savunmak gerekirse, bugün biraz felaket bir gün geçirdim ve yarın muhtemelen daha da kötü olacak. Bu yüzden kendime önümüzdeki on saati istediğim gibi geçirme izni veriyorum.”

"On saat." Bana merakla baktı. "Çok fazla zaman değil."

O kadar telaşlanmıştım ki, umursamaz bir şekilde omuz silkmeye çalıştım.

"Sorun değil. Ben sade bir kıyım."

Yüz hatlarının keskinliğini izlerken nabzım hızlandı; kaşlarının arasında oluşan o seksi küçük kırışıklık çok hoşuma gitti. Acaba...? Evet, öyleydi. Benimle alay ediyordu.

"Sizi tanımlamak için bu kelimeyi kullanacağımdan pek emin değilim."

Kalp atışlarım hızlandı ama önemsemedim. "Hayır mı? Neden?"

“Basit, kolayca açıklanabilir anlamına gelir.”

“Ben değilim ki?”

Bir an tereddüt etti, sonra güldü. Alçak, kadifemsi bir sesteki ve beni anında kendine bağladı.

Hayır. Sizinle ilgili zaten... birkaç sorum var.

Tanrım, neden bana müstehcen şeyler söylüyormuş gibi hissettim? Çok az kelime söyledi ama her biri beni inanılmaz derecede tahrik etti. Hatta duraklamaları bile beni etkiledi. Daha fazlasını öğrenmek için onu kışkırtmaktan kendimi alamadım.

“Ne tür sorular?” diye sordum, ateşli merakımı gizlemeye çalışarak. “Çekinmenize gerek yok. Dediğim gibi, benim için 'boş ver' tarzı bir gece.”

Sırıttı. "Söylediklerinden emin misin?"

Hayır. Ama bundan sonra öyleymiş gibi davranacağım.

"Evet."

"O zaman sanırım sadece senin gibi bir kızın, onu yere yatırıp istediği kadar sertçe becerecek birini bulmakta neden zorlandığınızı merak ediyorum," diye bana baktı. "Eminim ki herhangi bir heteroseksüel erkek bunun için bir iki yatak başlığını feda etmeye razı olurdu."

Aman Tanrım.

Kendimi yelpazeyle serinletmemek için tüm gücümü kullandım. Buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, kendimi toplamam gerektiği idi. Bu gizemli, az konuşan adamla asansörde geçireceğim süre sınırlıydı ve onu beni sessizliğe büründürerek bırakmayacaktım. Bu, insanoğlunun bildiği en büyük şans kaybı olurdu.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp boğazımı temizledim.

"Ne demek... ne demek benim gibi biri?" diye sordum sonunda.

"Utangaç davranma. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Güldüm. "Evet demek istiyorum ama teyit etmem gerektiğini hissediyorum çünkü şu an her şey çok gerçeküstü geliyor."

Kahretsin. Bunu itiraf etmem mi gerekiyordu? Sakin kalmaya çalışmıyor muydum? Neyse. Bu adamın ne kadar yakışıklı olduğunu düşünürsek, hâlâ nefes alıyor olmam mucizeden farksızdı.

"Pekala. Demek istediğim, sen sıradan, sevimli bir kız değilsin. Sen..." Yanaklarımın kızardığını görünce yine o seksi kahkahayı attı. "Çok ateşlisin. Gerçekten çok ateşlisin. Erkekleri acil bir arzuya sürükleyen türden."

"Neredeyse acil?"

Bana sanki küstahlık ediyormuşum gibi baktı. "Sanki senin imajını kafalarından silmek için mastürbasyon yapmaları ya da sevişmeleri gerekiyormuş gibi. Bu sana net bir tablo çiziyor mu?"

Yutkundum. "Oldukça iyi."

"Başka sorunuz var mı?" diye takıldı.

"Olabilir," diye takıldım.

"Beğenmek?"

Kollarımı kavuşturdum. "Kendinizi o adamlar arasında sayar mısınız?"

Hiç tereddüt etmedi.

"Daha beni görmeden önce seni zihnimde dört farklı pozisyonda becerdiğimi düşünürsek, cevabın evet olduğunu söylemeye meyilli olurum."

Aman Tanrım. Bir an sessiz kaldım.

"Peki, hangi pozisyonu daha çok beğendiniz?"

Aman Tanrım! Vay canına, Sara. Harika iş.

"Seni lavabonun üzerine eğip aynada her şeyin nasıl sektiğini izlediğim sahneyi çok sevmiştim." Dudaklarında rahat bir gülümseme belirdi. "Ama benim üzerime oturup penisime bindiğin sahne de ona çok yakındı."

Ve... söylenecek söz yok.

Asansör nihayet inmem gereken bara doğru açıldığında, orada öylece durup kaldığım anı tarif etmek için "dilsiz" kelimesi yetersiz kalırdı. İki kadın içeri girip bizi görünce ve birbirlerine kıkırdayarak hemen dışarı çıktıklarında neredeyse alev alacaktım. Kapılar kapanıp asansör çatı katına doğru yükselmeye devam edene kadar tam olarak idrak edemediğim şeyi zaten biliyorlardı.

"Sanırım basamağı kaçırdınız," dedi. Tanrım, altı kelime hiç bu kadar ima dolu gelmemişti.

En azından benimkine kadar değil.

"Sanırım senin evine geleceğim."

Bulanık bir görüntü.

Asansörden kapıya kadar olan yolculuğu ancak bu şekilde tarif edebilirdim: Sıcak, nefes kesici bir bulanıklık.

Dünyanın başka hiçbir gecesinde yarı çıplak göğüslerimin bir otelin ortasında açıkta kalmasına razı olmazdım, ama bu gece, anın, çılgınlığın, onun tarafından ele geçirilmiştim. Adını bile bilmiyordum, ama umurumda değildi. Vajinam onun için acımasızca zonluyordu, bu yüzden o an tek umursadığım şey bu adamı soyup, her sıcak, sert santimini içimde hissetmekti.

"Çok tatlı."

Ağzımdaki mırıltısı, beni kapıya doğru itip kollarımı yanlarıma yapıştırırkenki dokunuşuyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Vücudum sabırsızlıkla onu bekliyordu ama o benimle zamanını iyi kullanıyor, boynumun kıvrımı boyunca kalın, ıslak bir çizgi yalayarak parmaklarımı esnetmeye ve kıvrırmaya zorluyordu. Dilinin ucunu değil, düz kısmını kullanıyor, vücudumdaki her sinir ucuna zevk dalgaları gönderiyordu.

Aman Tanrım. Tepkilerimin her titremesini hissettikçe ağzı kıvrıldı. Bana işkence ettiğinin farkındaydı ve bu onu daha da yavaşlattı; dilini tenimde döndürürken, nabız gibi atan ereksiyonunu karnıma bastırdı. Hem cehennem gibi ateşliydi hem de tamamen dayanılmazdı.

"Yeterli."

Gözleri alev alev yanarken, karşımda duran adamı korku ve heyecanla kasarak sertçe ittim.

"Beni kışkırtma. Sana çoktan ihtiyacım var, lütfen," diye nefes nefese kaldım, gözleri inip kalkan göğsüme inerken yutkunmakta zorlandım.

Birdenbire, Manhattan'ın en pahalı otellerinden birinin açık salonunda, sadece siyah dantelli sütyenim ve siyah kot pantolonumla durduğumun farkına vardım. Sanki beni saran kaplar küçülüyor, her nefes alışımda göğüslerimi rahatsız edici bir şekilde sıkıştırıyordu.

"Önce onu çıkar."

Nefesimi verdim. "Ne?"

"Senin göğüslerinle oynamanı izlemek istiyorum. Sonra içeri gireceğiz."

Deli olmalıyım çünkü hiç düşünmeden kabul ettim. Hatta saten askıları omuzlarımdan nasıl indirdiğimi bile hatırlamıyorum. Ancak sırtımı kapıdan geriye doğru büküp arkama uzanarak tokasını açtığımda ve sütyenim yere düştüğünde kendime geldim. Sütyeni ona doğru tekmeledim. Gözleri hala göğüslerimdeydi, sütyeni yakaladı.

"Göğüs uçlarınızla oynayın."

Bunu yaparken göğsünden gelen o kısıt iniltiyi çok sevdim – neredeyse pantolonunun altından belirginleşen penisinin hatlarını görmekten aldığım zevk kadar. O, çelik gibi bir şeydi ve bu gece tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Tanrım, beni artık içeri al," diye yalvardım.

Bu sefer isteğini yerine getirdi.

Odanın içinde birbirimize sarılmış halde, sadece beklentiden bile inliyordum. Bir otelin çatı katında ilk kez kalıyordum ama umurumda değildi. O beni aynaya bakan kanepenin arkasına doğru eğene kadar, dekor

veya mobilyalara hiç dikkat etmedim; önce kravatını ve ceketini çıkarıp, sonra da kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı doğru sıyırana kadar.

"Tanrım. Gittikçe daha da iyi oluyor," diye mırıldandı, o mükemmel kaş çatması alnını kırıştırırken başını yana eğdi ve elini kalçamın kıvrımında gezdirdi. Hafifçe sallayarak inceledi. Sonra kıvrımın en yuvarlak kısmını avuç içine alıp geriye doğru çekti ve beni öyle sertçe tokatladı ki acıdan tısladım.

"Kahretsin."

O, acıyan tenimi okşarken kanepeye sıkıca tutundum ve gözlerimi sımsıkı kapattım. Ama acıyı tamamen dindirdikten sonra tekrar popoma vurdu. Ayak parmaklarım halıya saplanırken yutkundum.

"Daha fazla."

"Bu neydi?" Sesi kısıktı.

"Daha fazlasını istiyorum."

Beklemedi. Dileğim gerçekleştiğinde nefesim kesildi ve sonraki birkaç saniye boyunca ardı ardına darbeler indirdi, vücudumun her yerinin titrediğini hissedebilecek kadar sertçe popoma vurdukça iniltim feryada dönüştü.

"Mmm... Tanrım!" Ağzımdan çıkan hırıltılı ses giderek yükseldi ve o da dudaklarımdan bir hırıltı kopararak saçlarımdan bir tutamını kavradı.

"Tanrım, beni fena halde azdırıyorsun," diye homurdandı. "Ne kadar da seksi olduğuna bak."

Aynaya baktım ve derin bir nefes verdim.

Kahretsin, Sara. Bu yansımayı tanıyamadım. Saçlarım ıslaktı, yanaklarım kızarmıştı ve nefes nefese, ağzım açık gülümsememde bir memnuniyet vardı. Bana ne yaptın? Aynadan ona bakarken, onu süzerek sormak istedim. Başını hafifçe yana eğip uzun parmağını vajinama sokarken, yakışıklı ve acımasız bir karışımdı.

Kahretsin, aman Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor.

Öne doğru eğilip, diğer eliyle göğsümü kavrayarak içime daha da derinlemesine girmesiyle kendimi daha da iyi hissettim.

"Onları iyice sık," diye fısıldadım.

"Memnuniyetle."

Utanmaz olmalıydım. İstedikimi söylemeliydim, çünkü sabah olduğunda bu iş bitecekti. Bu adamı bir daha asla görmeyecektim ve tek bir pişmanlığım bile olamazdı. Bu yüzden her şeyi onunla paylaştım.

"Daha fazla," diye fısıldadım, o bir eliyle göğüslerimi yoğururken diğer eliyle de vajinamla oynamaya devam ederken kontrolsüzce inliyordum. Şimdi iki parmağı hızla içime girip çıkıyordu ve ne kadar ıslak ses çıkardığıma inanamıyordum. Ne kadar inanılmaz derecede iyi hissettiğime de inanamıyordum.

Boğazımdan gelen hırıltılı bir çığlıkla öne doğru yığıldım. Vücudum gevşerken güçlü kolları beni yakaladı ve kısa bir sessizlikten sonra boğuk fısıltısını duydum.

"Güzelim, az önce elimi tamamen ıslattın mı?"

"Evet," diye yanıtladım, nefes nefese kalmış bir halde, o da kendi vücut sıvılarımı göğsüme sürerken, eli benimde kaygan ve ıslaktı. Aman Tanrım. Başımı omzuna yasladım, gözlerimi kapattım ve ereksiyonunu kalçama sürüttüğünü hissettim. "Artık yeterince ıslak olmalısın, rahatça sığarsın," diye mırıldandım.

Duraksadı.

"Ne dedin?" diye sordu, ben de arkamı dönüp onun yoğun bakışlarına dik dik baktığımda. Bir an beni süzdü, gözleri ıslak göğüslerimden aralanmış dudaklarıma kadar kaydı. "Ve ben de daha fazla sertleşemeyeceğimi sanıyordum," diye mırıldandı, ağır tokasını kavrayıp kemerini çözmek için üç hızlı hareket yaptı.

Heyecanla kalbim hızlandı.

Penisinin serbest kaldığı an, ağzım açık kalacak şekilde irkildim. Bana bakarken sırtıttığını biliyordum. Elini belime koydu, ben de avucumu penisinin altına kaydurdım, parmaklarım kalınlığını kavramaya çalışırken ayak parmaklarım kıvrıldı. Benimde şaşırtıcı derecede ipeksi bir his bıraktı. Sıcaklığı, ağırlığı sevdim ve okşamaya başlarken inlemesinin sesinden zevk aldım.

Bekle de gör, dudağımı ısırdım.

Ağız yoluyla cinsel ilişkiyi hiçbir zaman özellikle sevmemiştim, ama onun penisini ağzımda istiyordum. Onu tatmak istiyordum – istediği yüzeyde, dilediği gibi beni becermesine izin vermeden önce bir anlığına kontrolü ele geçirmek istiyordum.

"Ne yapıyorsun?"

Önünde diz çökerken sesindeki dizginsiz şaşkınlığın tadını çıkardım. Kalın kökünü kavrayarak dudaklarımı penisinin pürüzsüz başına değdirdim ve tam zamanında geri çekilerek parıldayan meni damlacıklarını gördüm.

Kirpiklerimin altından yukarı bakarak, nefes nefese ve göz kırpmadan, adeta gördüğü manzaradan sarhoş olmuş bir halde olduğunu gördüm.

Tanrım, evet.

Güçlüydü, şüphesiz bu şehirde nüfuz sahibi biriydi, ama onu avucumun içine almıştım ve dilimin ucuna bir laf sokmamı umutsuzca bekliyordu.

"Yap şunu," diye hırıltılı bir sesle söyledi, saçlarımdaki tutuşundan acelesi açıkça belli oluyordu. "Em onu. Kahretsin, lütfen," diye tısladı.

"Güzel ağzını penisimde hissetmeme izin ver."

Memnuniyetle dilimi atan ucunun üzerinde gezdirdim, etrafında döndürdüm ve boğazının derinliklerinden en seksi inlemeyi kopardım.

O anı, odanın ön kapısının gürültüyle ardına kadar açılmasından sadece bir saniye önce duydum.

"Aman Tanrım!"

Kulaklarımı tırmalayan çığlık kendi ağzımdan çıktı ve ardından kapıda "Anasını siktiğim!" diye homurdandı.

Aman Tanrım.

"Ne oluyor lan, ne oluyor lan, ne oluyor lan?" diye düşündüm, yerlere saçılmış kıyafetlerime doğru atılırken.

Bağırış çağırışların yarattığı tam bir kaosun içinde, içeri giren kişinin onun bir arkadaşı olduğunu anladım, ama yine de orada kalmayacaktım. Yarı çıplak, vajinam sıırılsıklam ve dudaklarım hala penis tadından karıncalanırken, en son istediğim şey bir izleyici kitlesiydi. Ateşlenmiş ve aşağılanmış hissediyordum ve saniyeler içinde o lanet olası kapıdan dışarı fırladım.

KÖTÜ PATRON

Şimdi Amazon ve Kindle Unlimited'da!

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM